

Orijinal adı: MISSION A SAIGON

Gerard de VILLIERS

SAS

SAYGON OPERASYONU

©Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları 1986
Klodfarer Cad. No: 16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

TAY YAYINLARI

I. BOLUM

Richard Zansky'nin bürosundaki havalandırma cihazı sımsıkı kapalı pencerelerden içeri sızan nemli muson sıcaklığına karşı koyabilmek için korkunç bir gürültüyle çalışıyordu. CIA'nın Saygon'daki bir numaralı adamı duvardaki dereceye bakmak için yerinden kalktı. Temmuz ayının sıcaklığı Vietkonglu düşmanlar kadar amansızdı.

Richard Zansky altıncı kattaki odasından aşağıya bir göz attı. Görüş alanı Amerikan elçiliğini çevreleyen duvarlarla sınırlıydı. Zemin katın girişindeki otomatik kapı bir insanın geçebileceği tek yerdi. .

Hiç kuşkusuz burası "Majino Hattı"nın kalın duvarlara sahip tek elçiliği idi.

Korkunç sıcak Thong-nut Caddesi'nin asfaltını eritecek gibiydi. Karşı kaldırımın biraz ilerinde, Union Jack'ın bayrağı havada tembel tembel dalgalanıyordu, İngilizler artık sadece bayrakları ile kendilerini koruyorlardı...

Amerikalı dışardaki duvarın her noktasını gören gözetleme kulelerini zevkle seyretti. Nöbetteki "deniz piyadeleri" saç çatinin altında pişiyor olmalıydılar. Her birinde 12,7'lik ağır mitralyözler vardı. Alarma bağlı bir kablo bütün duvar boyunca uzanıyordu. Aşağıda, holün ortasındaki bölmede ziyaretçileri kabul eden "deniz piyade eri" en ufak bir tehlike karşısında zırhlı kapıları kapayan düğmeye basma emrini almıştı.

Türkçesi:
Ali Neval ERGUN

Dizgi: Gümüş Reprodüksiyon/Film: Ruşen Grafik
İç Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı Seçil Ofset

Caddeye açılan küçük kapıdaki M 16'lı deniz piyadesiyse, ziyaretçileri içeri alıyor, gerekirse şüpheli gördüklerinin üzerini arıyordu.

Kasıtlı çıkartılmış bazı söylentilere göre, çiçeklerle süslü çimenlerin altı mayınlarla kaplıydı. Ama bu dedikodu elçilik tarafından resmen yalanlanmıştı. Buna karşın, her kattaki telsizli ve silahlı iki nöbetçi ziyaretçileri asansöre binene kadar gözlüyordu.

Zansky sinirli bir şekilde elini yüzünün ölü bir deriyle kaplı, davul kadar gergin sol tarafına götürdü. Doktorlar her türlü mucizeyi yaratmışlar, ama Japon bombalarının vermiş olduğu zararı ne tamamen ortadan kaldırmışlar, ne de sol gözünü verebilmişlerdi. Bu yarı ölü yüz kimi zaman kadınları çekiyor, kimi zaman da korkutuyordu. Gömleği diğer korkunç yara izlerini gizlemekteydi. Richard Zansky hiçbir zaman mayo ile dolaşmazdı. Ama her sabah 95 kiloluk vücudunu formda tutabilmek için 20 dakika kültüf fizik yapıyordu. Elçilikteki Vietnamlılar ona "dev" adını takmışlardı. Kızıl kolları ve kollarındaki dövmeleler kafeteryada konuşulan en önemli konulardan biriydi.

Amerikalı masasına geri döndü, memnundu. Vietkonglular bir kez daha elçiliğe saldırmaya kalkıştıkları takdirde gülünç duruma düşeceklerdi.

1968'deki saldırı büyük bir utanç kaynağı olmuştu. Elçiliğin bulunduğu yer Vietkongluların her yönden saldırısına açık bir yerdeydi. Vietkonglular dış duvarı bazukayla havaya uçurarak içeri girmişlerdi. Zırhlı kapılar henüz o zaman yoktu. Dövüşerek birinci kata kadar çıkmışlar, bu arada 7.kattaki büyükelçi telefona

sarılarak yardım istemişti. Neyse ki 7.katın üstü bir helikopterin inebileceği bir düzlüktü. Holdeki bronz bir levhanın üstündeki beş isim, elçiliği kahramanca savunan koruma görevlilerinin anısına kazanmıştı.

Richard Zansky böyle bir sürprizin artık imkânsız olduğunu düşünse de, pencereden her bakışında dikkatle Thong-nut Caddesi'ni inceliyordu. Herhangi bir saldırı tehlikesine imkân vermemek için, elçilik binası önünde arabaların park edilmesine izin verilmiyordu.

Saygon'da esen bu düşmanca havanın ortasında, elçilik ılımlı ve güvenli bir sığınak olarak görünüyordu. Altıncı kat tamamen CIA'ya ve "özel görevlilere" yani Vietnam'daki siyasetin gerçek sorumlularına ayrılmıştı.

Zansky burada günde on iki saat, hatta bazen daha da fazla çalışıyordu. Bu iş onun tek mutluluk kaynağıydı. Onun yaptığı işleri pek taktir etmeyen büyükelçi, bir keresinde, verilen bir kokteyl sırasında onun için zevklerin en büyüğünün bir şişe Pepsi-Cola ile bir kenara çekilip tek başına kalmak olduğunu söylemişti.

Masasındaki telefon çaldı. Arayan holdeki nöbetçi çavuşuydu.

— Gelsin! dedi Zansky.

Duvara gömülü küçük kasayı kapattı ve ellerini masanın üstüne koyup beklemeye başladı. Kızıl kollarla kaplı kolları mavi dövmelelerle süslüydü. Richard Zansky OSS'in en iyilerinden biriydi. Zaten bu dövmeleler de OSS'den kalan bir hatıraydı.

Kapı vuruldu ve Amerikalı "girin" diye bağırdı.

içeri giren adamın üstünde koyu bir takım

elbise ve kravat vardı. Kravatlı olması Richard Zansky'nin çok hoşuna gitmişti.

Yeni gelen adam siyah gözlüklerini çıkartarak elini uzattı. Zansky tek gözüyle adamı soğuk bir şekilde inceledi. Ve işte, karşısında duran oydu: Yardım için gönderilen, CIA'nın lüks. ajanı meşhur Prens Malko. Elinde olmadan Malko'nun parlak gözlerinden etkilendi. Bu da onu daha sert olmaya itiyordu.

— Geç kaldınız. Sizi saat ikide bekliyordum.

Malko alnındaki terleri ipek mendiliyle sildi. Güneşin altında otuz metre yürümek onu tüketmişti.

— Tayland Havayolları'nın DC-9'u zamanında geldi. Ama valizlerimi alabilmek için bir saat beklemek zorunda kaldım.

— Yolculuğunuz iyi geçti mi?

— İskandinav Havayollarıyla Avrupa'dan hareket ederek Taşkent üzerinden dün sabah Bangkok'a geldim. Bu şekilde çok daha kısa sürüyor...

— Ah, Avrupa! diye içini çekti Zansky.

Malko, Tayland'ın güzel hosteslerini ve nefis mutfağını düşünüyordu. Taşkent'ten Bangkok'a kadar kendisiyle ilgilenen isveçli sarışın hostesleri de birazcık özlemişti.

Richard Zansky yüzündeki yarayı Malko'ya göstermek için kafasını çevirdi. Bu görüntü genellikle görenleri şaşırtıyordu.

Ama Malko hiç önemsemedi. Ama belli bir sorumluluk taşıyan kişilerin çalışma odalarının gerektiği gibi havalandırılmaması tuhafına gitmişti: Vietnam sorununun bir parçası da aşırı sıcaklardı.

— Altı haftalık kursunuza katıldınız mı?

diye atıldı Zansky.

— Elbette. Çok etkileyiciydi.

CIA ve DİA*'nın Vietnam'a yollanacak bütün ajanları özel yöntemle hızlandırılmış bir kursa tabi tutuluyordu. Vietnam dili çok karışık telaffuz özelliklerine sahip bir dildi. Bazen çok şaşırtıcı sonuçlar elde ediliyordu.

Birden, Zansky Vietnamca konuşmaya başladı. Ülkede geçirdiği üç yıldan sonra bu dili şöyle böyle konuşabiliyordu. Malko bekletmeden onu cevapladı. Çok kuvvetli olan hafızası altı haftalık kurs boyunca ona çok yardımcı olmuştu.

Aniden, Zansky yine İngilizce konuşmaya başladı.

— Bazı ilişkiler kurmak için güvenilir birine ihtiyacım var.

Malko hiçbir şey sormadı. Fakat bu masum "ilişki" sözcüğünün altındaki gerçeği merak ediyordu. Katılmış olduğu tüm CIA operasyonları gizliliğe ve mücadeleye dayanırdı. Saygon'un barikatlar ve siperlerle kaplı caddelerine bakılırsa, kuracağı "ilişkiler" pek tehlikesiz olacağına benzemiyordu.

— Hangi otelde kalıyorsunuz? diye sordu Zansky.

— Continental'de.

Otel Saygon'un tam merkezinde, Catinat Bulvarı'nın köşesinde, milletvekillerine toplantı salonu olarak tahsis edilmiş tiyatro binasının tam karşısındaydı. Meydanın karşı tarafındaki Caravelle Oteli çok daha moderndi, ama yalnız Amerikalıların kalması gibi kötü bir ünü vardı.

Gizli savunma servisi

Birkaç ay önce beşinci kat'ta yüz elli kiloluk plastik patlayıcının patlama sebebi de buydu!..

Bu tür tatsız şakalara Continental'de rastlanmıyordu. Yirmi beş yıldır süren savaş boyunca, fahişelerin bir an eksik olmadığı terasına bir tek el bombası bile düşmemişti.

Söylentilere göre, Continental'in sahipleri Vietkonglulara düzenli olarak haraç veriyorlardı.

Telefon çaldı. Zansky masanın üzerindeki üç telefondan birini kaldırdı. Birkaç saniye dinledikten sonra, hiçbir şey demeden kapattı, ayağa kalktı ve Malko'nun önünden geçerek pencereye yöneldi.

Beton duvardan dolayı, otuz metre genişliği olan Thong-nut Caddesi'ni görebilmek için insanın boynunu uzatması gerekiyordu.

— Gelin bakın!

Malko kafasını uzattı.

İlk bakışta anormal hiçbir şey yoktu. Birkaç araba hızla caddeden geçiyordu. Kapıda duran M 16'sına dayanmış nöbetçi alev alev yanan asfaltı ve geçen taşıtları seyrediyordu.

Elçiliğin karşısında bir inşaat şantiyesi vardı. Boşa benziyordu. Ama tahta yığınların önünde gri elbiseli üç adam yere konmuş ne olduğu pek seçilmeyen bir şeyin etrafını çevirmişti.

— Budist rahipler, diye açıkladı Zansky. Ne yapıyorlar acaba? Provokasyon kokuyor. Bunların hepsi Vietkong hesabına çalışan provakatörlerdir.

Zansky pencereden ayrıldı ve masasının üstündeki dahili telefona atıldı.

— Acele olarak Vietnam polisine haber verin. Budist rahipler elçiliğin kapısında bir gösteri

hazırlıyorlar.

Malko gözlerini budistlerin üzerinden ayırmıyordu. Aniden yerde duran şeyden uzaklaştılar. O anda Malko yere oturmuş bir insan silueti farkettiler. Budistlerden biri tahta yığınlarına doğru eğildi ve metalik bir şey çıkardı.

— Aman Tanrım!

Malko gözlerine inanamıyordu. Budist rahibinin elinde bir benzin bidonu vardı. Yerde oturan diğer budistin üzerine bidondaki renksiz sıvıyı döktü ve kenara çekildi. Ayaktaki budistlerden biri kibrit çıkararak yerdeki adamın üzerine attı. Anında tutuşan budist rahibinden alevler yükseliyordu. Malko'nun bağırması üzerine Zansky de pencereye geldi. Durmadan küfrediyordu. Karşısındaki üç adam ise çoktan kaçmaya başlamışlardı.

*

**

Dehşetten donakalan Malko, yükselen alevlere bakıyordu. Adam yavaşça yanmaya devam ederek yana yıkıldı. Sanki karşılarında yavaşlatılmış bir film oynuyordu. Olayın başından beri adam hiç hareket etmemişti. Sanki bütün bu olanlar gerçek değildi. Elçiliğin kapısındaki nöbetçi adeta ayaklarının üzerinde çakılmış gibi duruyordu. Korku ve şaşkınlıkla elindeki M 16'yı sınıksız tutuyordu. Herhangi bir Vietkong saldırısı karşısında ne yapacakları öğretilmişti, fakat bu tür bir durum hiç düşünülmemişti.

Birden asker kaçmakta olan budistlere hiç düşünmeksizin ateş açmaya başladı. En arkadaki öne doğru yuvarlandı ve öylece

hareketsiz kaldı.

Katedralin olduğu taraftan yaklaşan bir siren sesi duyuldu. Richard Zansky masasına koştu ve dahili telefona bağırdı:

— Kapıları kapatın, bu bir provokasyon!

Çok sayıda askeri polis savunma noktalarına doğru koşuyordu. Böyle bir gösterinin nasıl sonuçlanacağı hiçbir zaman bilinemezdi. Kapıdaki deniz piyadesi elindeki M 16'yı kararsız bir şekilde doğrultmuştu. Havalandırma tertibatına rağmen Malkogömleğinin terden vücuduna yapıştığını hissetti. Aşağıda zavallı budist rahibi yanmaya devam ediyordu. Bütün araçlar durmuştu.

Büronun kapısı hızla açıldı. Sivil giyimli bir adam elinde dürbünle içeri girdi. Suratında kelimelerle anlatılamayacak korkunç bir ifade vardı.

— Yanmakta olan Mitchell! dedi buz gibi bir sesle.

Richard Zansky'nin suratının ölü tarafı bile bir an ürperdi. Hiçbir şey demeden dürbünü adamın elinden aldı ve pencereye koştu. Ama artık yana devrilmiş adamın yüzü ayırt edilmiyordu. Alevler sönmüş, yerde simsiyah bir yığın kalmıştı.

— Aklınızı mı kaybettiniz, o bir budist rahibi! diye söylendi CIA şefi.

Görüş alanlarında iki jeep belirdi. Vietnamlılar ile Amerikalılardan oluşmuş bir devriyeydi gelenler. Komando kıyafetli adamlar araçlardan atladılar ve kömür haline gelmiş adamın etrafını çevirdiler, içlerinden ikisi Amerikalı askerin yaraladığı adamın yanına gitti.

— Size onun Mitchell olduğunu söylüyorum,

diye haykırdı sivil giyimli adam. Ateşe vermelerinden evvel onu iyice gördüm.

Zansky hızla odasından fırladı. Malko'yla diğer adam da onu izlediler.

— Bizimle gelin, diye emretti Zansky koridordaki iki nöbetçiye.

Nöbetçilerden birinde telsiz vardı. Gizli servisin bir adamıydı.

— Şantiyenin içinden geçerek -Nouyen-Du Sokağı'na doğru kaçtılar. Çok geç geldik.

Bir sürü insanın kaynadığı katedral bölgesinde onları aramak, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi.

— Coleridge, diye seslendi Zansky sivil giyimli adamlardan birine, arabamı getir!

Amerikalı koşarak uzaklaştı. Thong-nut Caddesi'nde her şey normale dönmeye başlamıştı. Caddeden geçmekte olan motosikletli biri çığnediği tütünü tam Zansky'nin ayaklarının dibine tükürdü. Amerikalı farketmemiş gibi yaptı.

Arkasında büyük bir telsiz anteni olan, koyu renk camlı siyah bir Ford elçilikten çıktı. Direksiyonda Coleridge vardı, Zansky öne, Malko arkaya yerleşti.

Araba dönerken kendileriyle alay eden Vietnamlı askerleri gördüler. Beyazların bu tür olaylar karşısındaki duygusalılıklarını aptalca buluyorlardı. Alt tarafı bir kişi daha ölmüştü. Yirmi beş yıldan bu yana bir sürü ölüden sonra hele... Onların bu kayıtsızlıklarının bir sürü nedeni vardı.

*

**

Ford, Honda motosikletlerle taksi olarak kullanılan Lambretta'ların kaynaştığı Pasteur Sokağı'nı geçiyordu. Malko şaşırmış, aptallaşmıştı. Birkaç saatten beri Saygon'da olduğunu söylemek çok zordu. Şimdiye kadar bu kadar pis, bu kadar gürültülü, anarşik bir şehir görmemişti. Dikenli teller, kum torbalarıyla korunan bir yığın çirkin gökdelen, barikatların ortasında izole olmuş birkaç villa, eski ve yıkık dökük sürüyle bina...

Bütün şehir sıcaktan ve nemden ağır ağır tükenip bitiyor gibiydi.

Koca bir sıçan arabanın önünden geçerek caddeyi katetti.

— Albay Mitchell niçin intihar etti? diye sordu.

Richard Zansky'nin suratının ölü tarafı mermer gibiydi. Ölçülü bir tonda cevap verdi.

— Albay Mitchell iki yıldan beri benim emrimde çalışıyordu, intihar etmesi için hiçbir sebep yoktu.

Arabanın içinde boğucu bir sıcak vardı.

Havalandırma arka tarafta pek etkili olmuyordu. Malko camı indirdi, benzin kokusuyla ağırlaşmış pis ve sıcak bir hava yüzüne çarptı. Onu New-York'tan Bangkok'a getiren İskandinav Havayolları'nın konforunu özlemişti. Dünyanın öbür ucundan, bin iki yüz kilometrelik yoldan gelmişti. Uçaktaki diğer yolcular Bali'ye, Hong-Kong'a, Rangoon'a, rüya ülkelere gidiyorlardı.

Coleridge arabayı askeri hastanenin demir kapısı önünde durdurdu, iki beton tabya girişi bombalardan koruyordu. Saygon günün yirmi dört saatinde savaşıyordu.

*
**

Third Field Hastanesi'nin diğerlerinden pek bir farkı yoktu. Vietnamlı ufak tefek iki hemşire onlara doğru kayıtsız ve ukalaca yaklaştılar. Korku bir yana, yirmi beş yıldan beri sürmekte olan savaştan bıkmışlardı.

Malko ve yanındakiler fazla beklemediler. Kafası traşlı, beyaz önlük giymiş Amerikalı bir doktor yanlarında belirli ve iri elini Richard Zansky'ye uzattı.

— Binbaşı Tully!

— Albay Mitchell nasıl?

— öldü. Ambulansta getirilirken...

Binbaşı bir sigara yaktı. Uç adamın suskunluğu karşısında sordu:

— Arkadaşınız mıydı?

Zansky soğukça cevap verdi:

— Daha da yakın. Bir şey söyledi mi?

Doktor kafasını salladı.

— Hayır. Kendine bile gelemedi. Alevlerden boğulmuş. Vücudu üçüncü dereceden yanık. Pek fazla şansı yoktu zaten. Başına ne geldi? Bir kazamı?

— Hayır, bir cinayete kurban gitti! dedi Zansky. Onu görebilir miyim?

Cebinden elçilik kartını çıkardı. Binbaşı sigarasını söndürdü.

— Elbette. Beni izleyin.

*
**

Albay Mitchell'in cesedi bomboş bir odada, üstünü örten bir çarşafın altında yatıyordu. Zansky çarşafı kaldırdı ve kenara koydu.

Vücudu çıplaktı, yanık yerlerin görünümü oldukça kötüydü.

Onlara kapıyı açan Vietnamlı hemşire bir kenarda duran paçavraları Zansky'ye gösterdi: Elbise kalıntıları.

— Üzerinden çıkanlar bunlar.

Malko ve Coleridge çarşafa iğrenerek bakıyorlardı. Antiseptik kokusu heyecanlarını bastırmıştı.

— Bana dediklerinizden sonra, diye konuştu Tully, uyuşturulmuş olmalı. Onu öldürenler yakmadan evvel uyuşturucu hapları vermiş olmalılar. Hiç acı çekmediği gerçek.

Zansky dudaklarının arasından bir küfür savurdu. Alnı ter içinde kalmıştı.

—Gidelim buradan,dedi birden.

Hemşireyi iterek dışarı çıktı. Genç kadın acı bir gülümsemeyle onlara baktı. Bu yabancılar şanslı insanlardı. Yanık da olsa, arkadaşlarının cesedini tam bulmuşlardı. Oysa, kendi ailesinin birçok ferdi Amerikalıların napalm bombalarıyla buharlaşıp yok olmuşlardı.

Holde Binbaşı Tully ile el sıkıştılar.

Dışarda yağmur başlamıştı. Uç adam koşarak Ford'a atladılar. Richard Zansky tek kelime etmeden kendini koltuğa bıraktı. Malko sokaklardaki kalabalığı seyrediyordu.

Can sıkıcı bir yerdi burası.

— Bu cinayetin sorumlusu kim? diye sordu Malko.

Richard Zansky yanağını kaşıyordu.

— Durum ortada, dedi. Mitchell "Sunrise" operasyonuna atanmıştı. Ama daha dün gördüm kendisini. Tehlikede olduğunu belirtecek hiçbir şey yoktu... Bu işe aklım ermedi...

— Sunrise mı? O da nedir?
Richard Zansky gülümsedi.

— Siz,de zaten bunun için Saygon dasınız, dedi.

II. BOLUM

— Alçaklar! Namussuzlar!

Bir şangırtı oldu. Amerikalı masadaki kül tablasını yere atıp kırmıştı. Malko hâlâ bir açıklama bekliyordu.

— Bu sabah Albay Mitchell ile üçümüz buluşacaktık, dedi Amerikalı.

Malko vücudunun ürperdiğini hissetti. Bu olay ona istanbul macerasındaki aksiliği hatırlatmıştı, istanbul'da otele indiği gün buluşacağı kişi pencereden düşerek ölmüştü.

— Şu işi biraz daha açıklar mısınız? dedi Malko.

Amerikalı cevap olarak:

— Pis san benizliler! diye mırıldandı.

Yüzünde müthiş bir kin ifadesi vardı. Mitchell'in öldürülmesini hazmedemiyordu.

— Bu sarı benizliler aylardan beri canımıza okuyor, diye söze başladı. Dolarlarımızı alıyorlar, adamlarımızın onlar uğruna pirinç tarlalarında ölmelerine aldırıyorlar ve ne zaman kendilerine bir öğüt vermeye kalksak, buranın kendi vatanları olduğunu ve burnumuzu işlerine sokmamamızı söylüyorlar...

Şinirli bir biçimde güldü.

— Kimden söz ediyorsunuz? diye sordu Malko.

Zansky birden sakinleşti. Malko'ya bakarak:

— Başkan ile başkan yardımcısından söz ediyorum, dedi. Neyse ki aralarında iyi bir tip

var. Akıllı bir çocuk. Diğer ikisi gibi her cumartesi çantalarını parayla doldurup Hong-Kong'a gitmiyor. Canımıza da okumuyor. Onun sayesinde her şey yoluna girebilir...

Malko anlamaya başlamıştı. CIA, Orta Amerika ülkelerinde sürdürdüğü küçük oyunu burada da uygulamaya karar vermişti: "Her türlü yabancı hükümet alımı ve satımı".

— Anlattıklarınızdan pek bir şey anlayamadım, dedi Malko asıl niyetini gizleyerek. Burada benim ne işim var?

— Bu çok açık, dedi Amerikalı. Saygon'da Albay Thuc adında biri var. Kendisi Emniyet Genel Müdürü. Adam bugünkü kukla yöneticileri temizlemeye kararlı...

CIA'nın bir numaralı adamının Vietnam sözcüsü gibi konuşmasını tuhaf buldu, ama sesini çıkarmadı. Amerikalı devam etti:

— Albay Thuc pek tanınmış birideğil. Biz de kendisine yardım etmek için emekli olmuş General Trinh Nhu'yu tekrar ortaya çıkarmaya karar verdik. Sözüünü ettiğim general çok iyi bir insan, ama iktidarı tek başına yönetemeyecek kadar yumuşak biri. Ama diğer taraftan siyasi ilişkiler konusunda Thuc'dan çok dahabecerikli. Bu ikisi çok güzel bir ekip oluşturacak...

— Körle felçlinin birbirini tamamlaması gibi, dedi Malko dalga geçercesine.

— Saçmalamayın, dedi Zansky. "Büyük Nhu" popüler biridir. Namusludur, iki kuruşluk emekli maaşıyla yaşadığını tüm ülke bilir...

Malko'nun söyleyecek çok sözü vardı, ama sustu. Sayısız görevleri boyunca Zansky gibilerine çok rastlamıştı. Verilen görevleri kutsal

cihad sayan bu tür adamlarla tartışmak yersizdi. Ayrıca, bakımını yaptırmak zorunda olduğu şatosunun bahçesi, Vietman'ın siyasi derterinden çok daha önemliydi! Bu düşünce Malko'yu birden titretti. Böyle düşünmekle, bıf paralı asker mantığıyla hareket etmeye başladığını sezmişti.

— Her şey iyi hoş da, benim işim ne burada?

— Siz Nhu ile ilgileneceksiniz, dedi Amerikalı. Onun yüzünden her şey durdu. Başlangıçta Albay Thuc ile çalışmayı kabul etmişti, ama bir haftadır işler terse döndü. Operasyonda rol almak istemiyor. O olmadı mı da, Sunrise işi yatar...

— Niye gidip onunla siz konuşmuyorsunuz? Amerikalı omuz silkti.

— Burada resmi bir görevim var. Bütün Saygon'un CIA yasal hükümete komplo hazırlıyor demesini mi istiyorsunuz?

Gerçekten de Richard Zansky'nin resmi görevi Amerikan elçiliğinde "Özel danışmanlık" idi.

— General Nhu ile ilişki kurma görevi Albay Mitchell'e mi verilmişti?

— Evet, dedi Amerikalı.

Mesele anlaşılıyordu!

Amerikalı Malko'nun tereddütünü görünce:

— General Nhu Mitchell'i öldürtecek biri değil, dedi.

— Ya Albay?

— O da böyle bir şey yapmaz. Zaten bundan bir çıkar da sağlayamaz ki! Kendisine güven duyduğum tek Vietnamlıdır o.

— Peki, bu korkunç cinayeti kim işledi dersiniz? Albay Mitchell birileri için tehlikeli

oldu ve ortadan kaldırıldı.

Amerikalı başını salladı.

— Vietnamlıları tanımadığınız belli.

Malko'ya sanki katil oymuş gibi kinle bakıyordu.

— Size olanları anlatayım, diye söze girdi. Bu namussuzlar ne tezgâhlandığını öğrenmişler. Biri gevezelik etmiş olmalı. Harekete geçerek bir taşla iki kuş vurmak istediler: Hem Mitchell'i temizlediler, hem de bu olaydan haberleri olduğunu böylece göstermiş oldular.

Malko kaşlarını çattı.

— Dediğiniz gibi olsaydı, hükümet başkanı daha basit bir yol seçerdi. ABD elçisinden sizin geri gönderilmenizi isterdi.

Zansky güldü.

— Bu adamlar aptal değil. Elçi beni Amerika'ya geri gönderse ne olacak? Yerime bir başkası gelecek. Bu bir hal yolu değil. Oysa bu cinayetle beni sindirmek ve bu işten vazgeçmemi sağlamak istiyorlar...

— Hükümet başındaki yüksek düzeyde kişilerin böyle korkunç bir cinayete karışabileceklerine inanıyor musunuz?

Amerikalı yine omuz silkti.

— Bunlardan her şey beklenir. Özellikle de Başkan yardımcısından. Bunu onlara ödeteceğim... Ama, ilk önce başarıya ulaşmamız gerek... Siz en kısa zamanda General Nhu ile irtibat kurun ve adamdaki bu tavır değişikliğinin nedenini öğrenmeye çalışın. Mitchell onu son günlerde görmeyi başaramamıştı. (Zoraki bir gülümsemeyle Malko'ya baktı.) Bayan Nhu'ya dikkat edin... Ha sahi, buradaki resmi göreviniz özel polise danışmanlık yapmak.

Vo-tanh Sokağı'nda telefonlu bir büronuz olacak. Böylece kimse size Saygon'da ne yaptığınızı sormazAyrıca.dostumuzThuc ile de tanışacaksınız.

Malko gülümsedi. Polislik mesleğinden pek hoşlanmazdı. Zansky onun alaycı ifadesine aldırmandan devam etti:

— 15 Ağustosta başlayan Gezen Ruhlar Bayramı'ndahareketegeçmeye karar verdik.Bu tarihi geciktirirsek başımıza birçok sorun çıkabilir.

Yani diğer bir deyişle, Başkan ile başkan yardımcısının ölüm tarihleri şimdiden belirlenmişti. Her şey ortadaydı. Malko Frank Thorpe' un kısa bir Saygon tatili için kendisine neden bunca dolar ödediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

— Peki, bu siyasi değişikliği gerçekleştirmenin başka yolu yok mu? diye sordu Malko.

Zansky Malko'nun bu saf sorusu karşısında güldü.

—Mezarlıklar bu hayalle harekete geçmeye kalkanlarla dolu, dedi. Bizler son derece acımasız bir ülkede bulunuyoruz. Bir örnek vereyim mi?.. Bir süre önce belli bir siyasi ağırlığı bulunan bir politikacı kendi başına parti kurmaya kalktı. Çevresine iyi niyetli kişileri topladı. Sonra bu adam günün birinde ortadan kayboluverdi. Adamın ne olduğunu ve onu kimin kaçırdığını biliyordum. Açıklayacak olduysam da bana bunun Vietnamlılara ait bir sorun olduğu söylendi. Sonra, bu politikacının yandaşları bir gün birer paket aldılar. Pakette parti şeflerinin vücudundan kesilmiş parçalar vardı ve bir de' kısa bir not eklenmişti: "Vietnam'da hainlere yer yoktur". Adamın

karısına kocasının başını gönderdiler. Bütün bu anlattıklarım son derece gizli ve sessiz bir biçimde oldubitti...

Malko şaşkın şaşkın Amerikalıya baktı. Zansky'nin doğru söylediğine inanıyordu.

— Peki, Mitchell'i yakanları kim araştırıyor?

— Bu işle Albay Thuc ilgilenecek,ama hayal kurmayalım. Bir sonuç elde edeceğini sanmıyorum. Bizim için önemli olan tek şey\ Sunrise operasyonunu karşı tarafa kirnin ilettiğini bulmak.

Malko'ya bakarak parmağını ona uzattı.

— Bizi atlatan haini bulmak sizin açınızdan da iyi olur.

— Benden biraz fazla şey istemiyor musunuz? Sason'a daha bu sabah geldim.

Zansky bir sigara yaktı.

— Dün akşam saat beş ile bu sabah arasında bilmediğim bir şey oldu herhalde. Ya Mitchell bir bilgi aldı, ya da karşı taraf bir fırsat yakaladı...

Malko'ya bir deste anahtar uzattı.

— Mitchell Tu-do Sokağı'nda Continental' in yanındaki binada otururdu. Dairesi dördüncü katta sağdan ilk kapıdır. Size yardım edecek biri var. Mitchell'in dostuydu. Time gazetesinin muhabirlerinden Çan. Ya Continental'de ya da onun karşısındaki barda bulursunuz onu. Keçi sakallı ve ayak üstünde binbir yalan söyleyen bir tiptir.OnunVietkonglularlailişkiindeolduğundan da kuşkulaniyorum... Ama çok şey bilir ve herkesi tanır...

Nede güvenilir bir müttefikti!

Zansky Malko'ya General Nhu'nun telefo-

nunu verdikten sonra ayağa kalktı.

— Patronla toplantım var, dedi. Bu sabahki olayı hiç sevmedi.

Malko dışarı çıkıp Thong-nut Caddesi'ni geçti. Gözü elinde olmadan yerdeki kara lekeye takıldı. Geçici olarak CIA'da görevlendirilen Hava subayı Albay Mitchell'den geriye kalan bir izdi bu!..

*
**

Dördüncü kata çıktığında ter içinde kalmıştı.

Albay Mitchell'in daire kapısında bir asma kilit asılıydı. Malko kapıyı açtı ve içeri girdi.

Oda loştu. Elektrik düğmesini çevirdi. Bulunduğu yere açılan iki kapı gördü. Silahını çekerek ilerledi, etrafı araştırdı.

Yarım saat sonra, kendini bitkin bir halde yatağa bıraktı. Hiçbir şey bulamamıştı.

Kapıyı kilitleyip aşağı indi. Dışarda her zamanki gibi korkunç bir trafik vardı.

Bir taksiye atlayıp otelinin adını verdi. Bir duş alıp dinlenmeye karar vermişti.

*
**

Odasından çıkıp hole indiğinde resepsiyonda kendisine bir zarf bırakılmış olduğunu gördü. Zarfı açtı, içindeki kâğıdı okudu:

"Saat dörtte, Şalon'daki Tien-Jong sinemasına gidin. Balkonda dördüncü sıraya oturun ve bekleyin".

İmza yoktu. Önce bunun bir şaka olabileceğini düşündü. Ama kim şaka yapacaktı? Saygon'da tanıdığı kimse yoktu ki!

— Bunu kim bıraktı? diye sordu memura.

Tezgâh arkasındaki Hintli omuz silkti.

— Küçük bir kız getirdi. Otele yeni gelen çok sarışın bir yabancıyı sordu. Biz de sizin olabileceğinizi düşündük...

— Doğru düşünmüşsünüz, dedi Malko. O kız nerede şimdi?

— Dışarda olmalı, size göstereyim.

Kapının önüne çıktılar. Kaldırımında gelip geçene asılan ve para isteyen bir düzine çocuk vardı. Hintli birini işaret etti.

— işte, şu küçük kız.

Malko yanına giderek kıza yüz kuruşluk* bir banknot uzattı.

— Bana mektubu getiren sen miydin? diye sordu Vietnamca.

— Evet.

— Kim verdi mektubu sana?

— Bir kadın.

Malko birkaç soru daha sordu, ama hiçbir sonuç alamadı. Tekrar otele döndü.

Durumu Zansky'ye bildirmek gerekirdi, ama Malko bir sinemada saldırıya uğrayacağına inanmıyordu. Üstelik, silahlıydı. Mektubu yollayan kadın kimdi ve ne istiyordu? En önemlisi, onu nasıl tanımişti?

Yaklaşık 120TL

III. BÖLÜM

Pantolonunda bir sürtünme hissedenden Malko, kafasını çevirdi. Sırada yalnızdı. Amerikan sinemalarında olduğu gibi salonu loş bir ışık aydınlatıyordu. Çok sinirli olmaya başladığını düşündü. Perdede, TaiWanlı bir delikanlı, Çinli bir genç kıza olan aşkını dile getiriyordu.

Saygon'un Çin mahallesi Şalon'da yaşayan Çinliler, savaşın acılarını ve çektikleri eziyetleri unutmak için kendilerini böyle romantik görüntülerle avutuyorlardı.

Yeni bir sürtünme hissedenden Malko bu sefer arkasındaki sırayı kontrol etti, ama o da boştu. Aniden bir şeyin koltuğuna tırmanıp tırmanmadığını düşündü. Eğildi, parmakları sert tüylere temas etti. Bir fareydi bu!

Hiç de ürkmüş görünmeyen dev bir fare!.. Malko hayvana tiskintiyle bir tekme yapıştırdı. Ön sıraya sıçrayan fare azmanı, şişko bir Çinlinin yarı açık cebinin önünde tereddüt etti.

Kalbi göğüs kafesini zorluyordu. Meksika'da olanlardan sonra farelere tahammülü kalmamıştı. Şalon'un bu fare kaynayan kokuşmuş sinemasından da ekrandaki görüntüden de bıkmıştı. Bir buçuk saattir 4. sırada oturan salondaki tek "beyaz" oydu.

O sırada girişte bir kadın belirdi. Yürüdü, tereddüt etmeden Malko'nun bir koltuk ötesine oturdu. Kadına bakan Malko neredeyse bir Avrupalı profiü gördü. Kadın Malko ile ilgilenmeden gözlerini ekrana dikmişti.

Malko yeni bir sürtünme hissedip başını çevirdiğinde kadının kendine uzatılmış sağ kolunu gördü. Kadının gözleri borsa kayıtlarını inceleyen bir banker dikkati ile ekrana kilitlenmişti.

Malko kadının avucuna bıraktığı pakedi cebine kaydırarak kendini filmi izlemeye zorladı. Böylece geçen bir çeyrek saat sonra kadın Malko'ya bakmadan kalkıp salonu terketti. Birkaç dakika sonra da Malko kalktı, salonun öbür ucundaki tuvaletlere doğru yürüdü, önünden otobüs iriliğinde iki fare kaçıştı. Kokusu en az bayıltıcı tuvalete giren Malko, bir anahtara sarılı ingilizce notu inceledi.

"Pazar yerine kadar bir taksiye birlin. Pazarı yürüyerek geçtikten sonra Phan-denh-phung'da 95 numaraya gidin."

Sinemadan çıkan Malko bir Dauphin'e bindi. Zaten Saygon'daki bütün taksiler Fransız sömürgecilik zamanından kalma çürük çarık küçük Fransız arabalarıydı.

Acayip gürültüler çıkararak 30 km yapabilen taksinin şoförüne kendisini pazarın karşısındaki gara bırakmasını söyledi. Vietnam'daki trenler o kadar uzun zamandan beri çalışmıyorlardı ki çocukların bir tren düdüğünün ne olduğu hakkında en küçük bir bilgileri bile yoktu. Takip edilip edilmediğini anlamak için pazardaki kalabalığı süzdü.

Pazar yerini neden geçmesi gerekiyordu?

Burası saldırıya uğramak için ideal bir yerdi. Egzotik sebze ve meyve tezgahlarının arasından sıyrılıp pazar yerinin öbür ucuna varması tam beş dakikasını almıştı, insanlar onu merakla

izliyorlardı: Saygon'da yürüyen bir beyaza ender rastlanırdı.

Malko sokağın köşesinde beliren taksiyi durdurdu. Arabanın içi temiz sayılırdı şoförü de Fransızca konuşuyordu.

95 numara, önünde beyaz boyalı kum torbaları ve dikenli tellerle çevrili ABD Deniz Kuvvetleri karargâhı ile aynı sokaktaydı. Biraz ilerdeki Fransız Konsoloslugu ile hemen hemen karşı karşıyaydı. Üç katlı evin önünden geçen Malko, kimin evine gittiğini bile bilmediğini düşündü. Bir an, Deniz Kuvvetleri Karargâhına gidip özel kodu Tiger* ile Zansky'yi aramayı düşündü.

Kendini aptal gibi hisseden Malko geri dönüp binanın giriş kapısını incelemeye koyuldu. Zil yoktu, kapı da kilitliydi. Anahtarı çıkarıp kilide soktu, içeri girer girmez kapıyı kapattı. Giriş katındaki kapıyı tıklattı, ses yoktu.

Gergin bir halde merdivenleri tırmanmaya başlayan Malko, kemerindeki silahına çabuk erişebilmek için ceketinin düğmesini çözmüştü. Birinci kata vardığında bir kapı açıldı, bir kadın sesi fısıldadı:

—Come on in quick!*

Malko düşünmeden emre uydu. Korkmaya başladığında biraz geç kalmıştı, kapı arkasından kapanmıştı bile. Karşısında duran kadını hemen tanıdı: Sinemadaki kadındı, ince yapılı, Vietnamlı olamayacak kadar uzun boylu, badem gözlü bu tatlı yaratık bir Avrupalı gibi giyinmişti. Bir Fransız melezi olmalı diye

Kaplan
Çabuk içeri girin

düşünen Malko tebessüm ederken hafifçe eğildi.

—Güzel bir kadının bana yaklaşmak için kendini bu denli sıkıntıya sokması çok enderdir.

— Gelin, oturup beni dinleyin, dedi melezi.

Sesi yumuşak ve etkileyiciydi, İngilizcesi de düzgündü. Yandaki odaya girerken büyük vantilatörü çalıştırdı. Odadaki tek mobilya yataktı. Kadın elini uzattı.

—Anahtar lütfen.

Malko bu ricaya uydu.

—Bana neden burada randevu verdiniz?

— Burası emin bir yerdir. Dediklerimi yaptıysanız sizi izleyen olmamıştır. Hoş izlenmiş olsanız bile, bu pek önemli değil: Saygon'un iyi yönlerini çabuk keşfettiğinizi düşünmüşlerdir.

Hafifçe gülümseyen kadın birden Çok çekici olmuştü.

—Burada sık sık sevgililerimle beraber olurum. Zaten burası da onlardan birine ait, kendisi çeltikçilik yapar ve yalnızca cumartesi-leri Vinh-long'dan döner. Binanın diğer sakinleri ise Vietnamca bile bilmeyen Korelilerdir.

Malko hayal kırıklığına uğramıştı. O kadar tantana demek bunun içindi.

—Benden ne istiyorsunuz?

—Eğer bana on bin Piastre verirsiniz sizinle yatarım. Kumarda kaybettim. Paraya ihtiyacım var. Amerikalı mısınız?

— Hayır, Avusturyalıyım. Adım Prens Malko Linge.

Kadın Malko'nun sözünü kesti.

— Nereli olduğunuz hiç önemli değil. Amerikalılar için çalışıyorsunuz. Binbaşı Mitchell'in görevine atanmış.

Malko tereddüt etti. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Oysa kadın, korkunç bir biçimde öldürülen Mitchell'i tanıyor gibiydi.

— Ya siz kimsiniz? diye sordu.

Kadın ifadesiz gözlerini Malko'ya dikti.

— Onun metresiydim, bunu herkes bilir. Adım Mary-linh.

— Bu denli tedbire neden gerek gördünüz?

— Çünkü yaşamak istiyorum.

Melez Malko'ya yaklaştı, vücudu hâlâ ince sayılırdı. Ağzının kenarındaki iki çizgi dikkate alınmazsa ancak 30 yaşlarında gösteriyordu.

— Hiçbir şey anlamıyorum.

— Açık konuşacağım. Kocasını 3 yıl önce Vietkonglular tarafından öldürülmüş 40 yaşında bir dulum ve ayın sonunu çıkarabilmek için orospuluk yapmaktan bıktım, usandım. Şans eseri, sizin çok para vereceğiniz bir bilgi edindim. Bu bilgiyi Mitchell'e olduğu gibi size de satmaya hazırım.

— Mitchell'e bilgi mi verdiniz?

Kadın sinirli ellerini kavuşturdu.

— Bazen çok saf oluyordu. Buradakilerin tıpkı ABD'dekiler gibi davranacağını düşünecek kadar... Benim yüzümden öldürüldüğüne eminim. Dün evindeydim, bildiklerimi ona açıkladım ve 50 bin Dolar istedim. Bana inanmadı. Ama tedbirsiz davranmış olmalı.

Kadın derin bir iç geçirdi.

— Bunu hayatı ile ödedi.

Kadın sinirli ellerini kavuşturdu.

— Kiminle yemek yediğini bulun, katili de bulmuş olursunuz. Son akşam yemeğini Salon'daki Gökkuşuğu lokantasında yedi.

Tüm bunlar Malko'ya masal gibi geliyordu. Şüpheyle kadını süzdü.

— Peki, şimdi ne istiyorsunuz?

— Para!

Kadın Malko'ya yaslandı.

— Bana inanmadığınızı biliyorum ama iddialarımı kanıtlayabilirim. Size 50 bin Dolar karşılığında delilleri vermeye hazırım. Albay Thuc'tan bahsedildiğini duymuşsunuzdur, değil mi?

— Evet.

— Onun yıllardan beri Vietkonglularhesabına çalıştığını biliyor musunuz?

Malko bir an vantilatörün durduğunu sandı. Odanın havası solunamaz hale gelmişti. Albay Thuc, Richard Zansky'nin en güvendiği adamdı. Güney Vietnam Emniyet müdürü Vietkong'un adamıydı... Hayır, bu mümkün olamazdı. Malko'nun şaşkınlığı karşısında melez haince sırıttı.

— Ne düşündüğünüzü biliyorum, Thuc'un yaptıklarını da . Binlerce Vietkongluya işkence yaptırdı sonra da astırdı. Ama tüm bunlara karşın canlı kaldı. Acaba Vietkong isteseydi onu çoktan temizlemez miydi?

Malko cevap vermedi. Bu müthiş bir şeydi, Richard Sorge olayı da öyle değil miydi? Asrın en büyük casusluk olayı kabul edilmişti.

— Vietkonglular çok zekidirler. Bazen bir casus için çok şey vermeleri gerektiğini kabul ederler. Tıpkı Thuc gibi. O bir gün tüm bunların karşılığını ödeyecek ve soluğu kuzeyde

alacaktır. Hikâyesini dinlemek ister miydiniz? Albay Thuc 1959'a kadar kuzeyliydi. Tekrar ortaya çıktığında güneyli olmuştu, yani Diem' in tarafına geçmişti. Artık komünizmin ne olduğunu anladığını ve ondan nefret ettiğini açıkladı. Tabi başlangıçta kimse ona inanmadı, iki kardeşi vardı, biri kayboldu diğeri ise bugün hâlâ 47. kuzey taburunun başında görev yapıyor.

Malko itiraz etti.

—Vietnamlılar deli değiller ya... Bütün bunları biliyor olmalılar.

Kadın kalçasının üzerindeki elinin parmaklarını kütürdü.

—Elbette. Onu sınamak için Ben-thie bölgesindeki olayları yatıştırmasını istediler. Yani en zor bölgeyi. Altı ay zarfında bölgeyi Vietkonglulardan arındırdı. Hatta bir keresinde saldırıya bizzat katıldı, on taneden fazla Vietkongluyu öldürdü. Burası Asya, burada ödünler alınmak için verilir! Ben Thuc'un Vietkonglu olduğunu ispat edebilirim.

—Böylesine önemli bir delile nasıl sahip olabilirsiniz?

—Bu Albay Thuc'un hizmetlerini anlatan bir Kuzey Vietnam resmi raporu. Ona nasıl sahip olduğumu sormayın. Bu rapor sayesinde Thuc'un kurşuna dizilmesini sağlayabilirsiniz.

Melez konuşmasına daha alçak bir sesle devam etti.

—Şimdi neden tedbirli davrandığımı anladınız mı? Thuc, Saygon'un en tehlikeli adamıdır. Çünkü elinde iki büyük güç var. Biri polis örgütü diğeri ise "Vietkong Cellatları". Thuc, birinin kendisiyle ilgili gerçeği bildiğini

öğrendi ama kim olduğunu bilmiyor. Mitchell'in konuşmadığına eminim. Ona işkence edecek zamanı olmadı. Thuc'un sınırları çeliktendir. Kaçmaya kalkmayacak aksine kalıp tehlikeyi ortadan kaldırmaya çalışacaktır.

Malko kadının soğuk soğuk terlediğini far ketti.

—Bu inanılmaz bir şey... diye mırıldandı.

Kadın terli ellerini yatağa sildi.

—Albay Thuc ile pazarlık yapılmaz. Onu arkadan vurmamak gerekir, yoksa o sizi öldürür. Tıpkı Mitchell'i öldürdüğü gibi.

Dışarıda çalışan bir motosikletin gürültüsü Malko'yu sıçratınca Mary-linh güldü.

—Hoş sizin sınırlarınız Thuc ile aşık olacak kadar güçlü değil.

Malko gözlerim kısımış düşünüyordu. Alnından süzülen terler gözbebeklerini yakıyordu. Bu muazzam bir şeydi. Mesleki sorumluluğu ağır bastı.

—Kanıtı bana ne zaman verebilirsiniz?

—Parayı alır almaz.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Aşağı yukarı bir saattir beraberdiler.

—Beni nasıl bulabildiniz?

Melez omuz silkti.

—Mitchell'in evinin bir anahtarı da bende var. Sabahleyin evine gittiğimde gece evde yatmadığını farkettim. Bu anormal bir şeydi. Sonra tam elçiliğe vardığımda...

Mary-linh bir an duraladı, sonra devam etti.

—Sizi Zansky'nin yanında gördüm. Ben kalabalığın arasındaydım. Sonra hastaneye telefon ettim.

Kadının anlattıkları birbirini tutuyordu.

—Sizinle nasıl bağlantı kuracağım?
—Siz benimle değil, ben sizinle bağlantı kuracağım. Unutmayın, her ne olursa olsun ben bir orospuyum. Anlaştık mı?

—Anlaştık.

Kadın ayağa kalktı, elini uzattı.

—öyleyse beş bin Piastre verin.

—Ama...

Kadın gülümsedi.

—Eğer buradan çıkışta Thuc'un adamlarından birine rastlarsam, bana inanabilmesi için üzerimde para olması lazım.

Malko bir tomar para çıkarttı. On tane 500'lüğü sayıp kadına uzattı. Kadın paraları çantaya indirdikten sonra Malko'ya yaklaştı.

—Korkarken aşk yapmaktan büyük zevk alırım.

Malko'nun tereddüt ettiğini farkedince kulağına fısıldayıverdi.

—Tasalanmayın, hastalıklı değilim.

IV. BÖLÜM

Richard Zansky öyle bir kahkaha patlattı ki yüzünün ölü kısmı bile titredi. Hatta cam gözü bile bir başka panldamaya başlamıştı. Sonra yüz çizgileri olağan halini aldı: soğuk, yukardan bakan gözler ve sır vermemesine kilitli dudaklar.

—Aziz dostum SAS, bu denli saf olabileceğinize dünyada inanmazdım. Demek Thuc bir Vietkong ajanı ha! Bunu duymak Thuc'u memnun edecektir. Birazdan onunla buluşacağız.

Malko odadaki havalandırmaya rağmen yüzünün terle kaplandığını hissetti. Mary-linh'in korkudan terleyen yüz ifadesi gözlerinin önündeydi. Hayır, kimse bu denli rol yapamaz diye düşündü. Kadın yanılıyor olabilirdi ama rol yapmadığı kesindi. Karşısındaki Amerikalının büyük güvenine karşı, elinde hiçbir koz bulunmadığını farkedenden Malko kendini aptal gibi hissetti.

— Ne olursa olsun Thuc'a birşeybelli etmemelisiniz. Bu her şeyden önce bilgi kaynağına karşı kabalık olur.

Zansky hoşgörü ile tükürdü.

—Bilgi kaynağıymış... O bir orospu. Onu ve arkadaşlarını tanıyorum. Şen dullar çetesi. Tüm vakitlerini iki şeye harcarlar: kumar ve fuhuş. Onlar dan biri bir haftalığına 13 yaşındaki bir bakireyi bana elli bin Piastreye kakalamaya kalkmıştı.

—Anlattıklarınızın konumuzla bir ilgisi yok, dedi Malko.

—Bana her şeyi anlatın, dedi Zansky.

Malko, tedbir olarak kadının adresini vermeden olanları anlattı.

Kahve fincanı ile oynamakta olan Amerikalı Malko'nun sözü bittiğinde başı ile onaylayarak:

—Yalan ile gerçeğin karıştırıldığı klasik bir oyuna gelmişsiniz, dedi. Mary-linh'den her zaman şüphelenmişimdir. Bazen Mitchell'e dolar karşılığında bilgi satardı. Gerçekte hangi taraftan olduğunu hep merak ederim.

Zansky öne doğru eğilerek devam etti.

—Albay Thuc Vietkong'un bir numaralı hedefiydi. Bir zamanlar onlardan biri olduğu doğru, ama sonradan canlarını çok yaktı. Hem Vietnamlılar ikili oyunlarda çok ustadırlar. Onları ikna edebildikten sonra.. Şayet ben bu adamı tutuyorsam, onu sertliği için tutuyorum. Mary-linh'in onun geçmişi hakkında bütün anlattıkları doğrudur.

Kendinden emin bir hava ile konuşmasını sürdürdü.

—Ona güvendim. Herkese güvenmem ben! Hem siz bunları boşverin de, bana Mitchell'i kimin ele verdiğini bulun.

Malko'nun sessizliği karşısında gülümsedi.

—Bunlar bir şey değil. Göreceksiniz Saygon'da peynir ekmek gibi yalan söylenir.

Malko ne düşüneceğini şaşırmıştı. Melezin ona anlattıklarının bu büroda hiçbir geçerliliği yok gibiydi.

—Elli bin dolar anormal bir rakam değil. O belgeyi almaya değer mi?

Richard Zansky'nin yüzü tiksinti ile kasıldı.

—Bana bu saçmalıklardan bir daha bahsetmeyin. Her önüme çıkan fahişeye para dağıtmam için getirilmedim bu göreve. Bu arada General Nhu ile bağlantı kurdunuz mu?

—Bana ağır hasta olduğu bildirildi.

—Bizimle resmen dalga geçiyor! diye bağırdı Zansky. Dün kulüpte tenis oynuyordu. Evine gidin ve sizi kabul edene kadar kapısına dikilin.

Malko Mitchell'i düşündü. Onun ölümünden kimin sorumlu olduğunu bulmadan Malko'ya huzur yoktu.

—Haydi gelin gecikiyoruz. Albay Thuc'un özelliklerinden biri de dakikliğidir. Ne de olsa patronunuz sayılır.

Zansky konuşurken ceketini giyiyordu.

*
**

Siyah Ford, üç tekerlekli dolmuşların arasındankendine yol açmaya çalışıyordu. Vo-tanh Caddesi neredeyse Şalon'daydı. Birden trafik açıldı* Yolu tamamen kaplayan dikenli tellerin önüne gelmişlerdi. Burası polis merkeziydi. Yavaşlamak birini indirmek için bile olsa yasaktı. Her on metrede bir M 16'lı bir polis bekliyordu.

Şoförü arabada bırakan Zansky ve Malko bardaktan boşanırcasına yağın muson yağmuru altında binaya doğru koşular. Albay Thuc'un odasına ilk Malko girdi. Masanın yanında ayakta bekleyen Thuc, Malko'ya elini uzattı.

—Sizi Saygon'da görmek bizim için şereftir. inceleyebilmek için Malko onun oturmasını

bekledi. İlk bakışta yıllanmış bir memur görünümündeydi. Üzerinde nefis bir beyaz üniforma vardı, sivil giyinse dikkat çekmeyeceği kesindi.

Malko'ya İngiliz sigarası tuttu.

—İçer miydiniz?

Malko nezaketen bir sigara aldı. Thuc onları odanın öbür tarafındaki divana davet etti. Büyük bir rulet masasının üzerinde içki şişeleri vardı. Dev rulet masası Malko'yu şaşırtmıştı. Albay gülümseyerek açıklamaya girişti.

—Görevliler Şalon'da bulup el koymuşlar. Hongkong yapımı nefis bir oyuncak değil mi?

Ne varki Thuc, sahibi zamanında haraç ödemediği için masaya el koyulduğunu söylemeyi unuttu. Malko odada hiç pencere bulunmadığını farketti. Thuc biraz emniyet açısından biraz da esrarlı Asyalı havasından olsa gerek, odadaki iki pencereyi de ördürmüştü. Masanın gerisindeki raflarda kitaplar diziliydi. Odadaki tek gürültü ise homurdanan iki klima cihazıydı.

Tavandan sarkan lambanın çığ ışığında Malko Thuc'u inceledi. Onun Saygon'un en güçlü adamı olduğunu söylemek zordu. Malko sordu:

—Suikaste uğramaktan korkmuyor musunuz?

Thuc'un yüzü iyimser bir tebessüm ile aydınlandı; masanın karşısındaki koltuğu göstererek:

—Buraya oturun, dedi.

Malko huzursuzca gösterilen yere oturdu. Albay ayağa kalktı, masaya yaklaştı. Eğilerek masanın önündeki bir armayı çıkarttı. Tahtada küçük bir delik oluşmuştu.

—Arkasında bir UZI makinalı tüfeği var, diye kibarca açıkladı. Küçük bir ayak hareketi ile karşımda oturanı kolaylıkla öldürebilirim. Hem zaten şüpheliler daha yanıma alınmadan aranır.

—Başınıza ödül konulmuş olmalı.

Thuc alçakgönüllülükle tebessüm etti.

—Dostum Lo-an elli bin Piastre ile listenin başında geliyor. Bendeniz ancak ikinci sırada yer alabiliyorum. Yine de çok dikkatliyim. Gözleri kötülükle parlıyordu.

—Özel muhafızlarım var. Asla iki kere aynı yolu kullanmam. Yalnızca emin arabalara binerim. Onların da, hafta içinde ya renklerini ya da plakalarını değiş tiririm. Ama en çok şansına güvenirim.

Zansky elini sinirli bir hareketle yüzünün ölü tarafına götürürken albaya baktı.

—Albay. Yakalanan adamı ne yaptınız?

Vietnamlı sigarasını dikkatle söndürdü.

—Yarası yüzünden henüz sorguya çekemedik ama fazla gecikmeyeceğiz. Onu görmek ister miydiniz?

Malko Zansky'den önce atıldı:

—Zevkle.

Thuc ayağa kalktı.

— Onu burada özel bölümde tutuyoruz.

Ziyaretçilerini çıkardıktan sonra kapıyı kilitledi. Yağmur dinmişti ama yolları da bataklığa çevirmişti. Malko'ya sanki, Zansky "Yakında sözüme inanırsın" gibisinden bakıyormuş gibi geldi.

Hep beraber özel bölüme doğru yürürlerken Malko Zansky'nin sözleri ile irkildi.

—Biliyor musunuz Malko'yu daha gelir gelmez kandırmaya çalıştılar. Sizinle ilgili...

Malko onu susturmak için ağzını açtıysa da artık geç kalmıştı. Zansky olanları anlattı. Thuc saf pozlarda yürümeğe devam ederken kafası büyük bir kertenkele gibi Zansky'den yana eğikti. Zansky sözlerini bitirince Malko'ya döndü.

—Geçmişimin sizi şaşırttığını anlıyorum. Hayat benim için hiç de kolay olmadı. Bölgenin yöneticisi seçildiğimde karşı tarafın lideri bir silah arkadaşımdı. Fransızlara karşı omuz omuza çarpışmıştık. Onun yöntemlerini tanıdığımından, yenmek zor olmadı.

—öldü mü?

—Hayır. Kaçmayı başardı. Mert adamdır, kimbilir belki bir gün o da doğru olanı anlayacaktır.

Vietnamlının yüzünde üzgün bir ifade vardı.

—Kardeşimi görmeyeli 12 yıl oluyor nerdeyse. Bir haftalığına ayrılmıştık.

—Savaş hep sürmeyecek ya! deyiverdi Malko hiç düşünmeden.

Thuc başı ile onayladı.

—Orası muhakkak, ama bittiğinde kimbilir biz nerede olacağız. Hem onca sene geçmiş gitmiş olacak.

Malko'ya sanki albayın gözlüklerinin ardından gözleri nemlenmiş gibi geldi.

Özel bölümün kapısındaki muhafızlar selam durdular. Barakaların arasında yürümeğe devam ettiler. Sonunda kapısında leopar giysili iki polis az ilerisinde de yüksek sesle tartışan sivillerin bulunduğu bir barakaya vardılar.

—Geldik, dedi Thuc.

Beyaz üniformasının sırtı terden sırlıslam olmuştu. Albayı farkeden grup sustu, içlerinden biri sıkılgan bir tavırla albayın yanına geldi, kulağına bir şeyler fısıldayıp geri çekildi. Sanki bir darbeden korkar gibiydi.

Albay irkildi. Malko'nun anlamasına imkân vermeyecek kadar hızla sorular sormaya başladı. Malko bir kelime yakalayabilmişti! "tiet" yani "ölü"

—Neler oluyor? diye sordu Zansky.

—Bu sersemler tutsağı gözetlemişler, bir saat önce intihar etmiş. Bunlar da bana olanları bildirmeye cesaret edemiyorlarmış.

Malko ve Zansky, Thuc'un arkasından barakaya daldılar.

Önce karanlıkta bir şey farkedemediler. İğrenç bir ter ve sidik kokusu genizlerini tıkadı. Sıcaklık o kadar yoğundu ki hava sanki katı haldeydi. Albayın sert bir hareketle pencereyi açmasıyla odaya dolan gün ışığı korkunç manzarayı aydınlattı.

Pislikten kararmış bir mutfak masasının üzerinesol kalçasındakiyara bantları sayılmazsa çırılçıplak bir ceset uzatılmıştı. Kemikleri sayılan cesedin yüzü havasızlıktan morarmış, deforme olmuştu. Vietnamlıların şöhretini duymuş olan Malko cesette işkence izleri görmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir darbe izi veya yanık yoktu. Belki de fırsat bulamamışlardı.

Arkalarından gelen polislerden biri albayı çağırdı. Bir kapıyı açtı: Oda küçüktü, penceredeki parmaklıklardan süzülen ışıkla aydınlanan zeminde dayanılmaz bir koku

yükseliyordu.

—Kendini kuşağı ile asmış. Onu yanında bırakmamamız gerekirdi.

Albayın suratından dökülen bin parça oluyordu. Kafasını salladı, korkudan dillerini yutmuş adamlarına bir şey söylemedi. Dışarı çıktıklarında sıkıntılı bir tebessümle konuklarına baktı.

—Çok üzgünüm, albayın katillerini bulabilmemiz için tek şansımızı kaybettik. Sorumluları sert biçimde cezalandırılacaktır.

—Gerçekten üzücü. Umarım Malko'nun araştırması kusursuz olur.

—Umarım. Bay Linge'i komiser Vien'in bürosuna götürür müsünüz? Tayland polis müdürü beni bekliyor.

Albay sert adımlarla uzaklaşırken Malko'da üzüntüyle barakaya baktı. Albay Mitchell hakkındaki dosya böylece bir daha açılmamak üzere kapanmıştı.

*
**

Malko ve Richard Zansky Cenevre gölü büyüklüğünde bir su birikintisinin önünde duraladılar. Karşı taraftaki tek katlı küçük bir yapıdan, top gibi yuvarlak, ufak tefek bir sivil eliyle buldukları istikameti işaret ederek neşeyle onlara doğru yürüdü.

—Komiser Vien, diye fısıldadı Zansky. Kendisi özel polis örgütünün şefidir.

"Bu öbüründen de saf görünüyor", diye düşündü Malko. insanın nerdeyse küçük bir Buda diyeceği bir tipti Vien.

Malko ılık ve çamurlu suya ayak bileğine kadar gömüldü. Elveda elli dolarlık ayakkabı-

lar. On metre boyunca çamurla cebelleşti.

Komiser Vien, esmer tenli küçük elleriyle Malko'nun sağ eline sarıldı, hararetle salladı.

—Hoşgeldiniz, dedi cızırtılı bir İngilizceyle. Yakında avluya beton dökülecek. Bereket versin yağmur mevsimi sadece üç ay sürüyor.

Tabelada "Amerikan Danışmanı" yazıyordu. Vietnamlıların nefretine rağmen bütün güvenlik merkezlerinde ayından bir tane vardı.

Bir telefon kabininden daha büyük olmayan büroda daktilonun başında tırnaklarıyla meşgul harika bir diş oturuyordu. Kalkmak için sandalyesini ittiğinde Malko bir çift esmer bacakla karşılaştı. Bu Malko'nun Vietnam'da gördüğü ilk mini etekti.

—Bayan Tu-anh sekreteriniz olacak, İngilizce ve Fransızca bilir.

Bayan Tu-anh kalktı, kırıtarak geldi ve Malko'yu gözleriyle yiyerek el sıkıştı. Döndü ve tekrar tırnaklarına daldı.

Komiser Vien yandaki kapıyı açtı. İçerde birkaç kız çalışıyordu, içlerinden saçları belinde bir dilber ayağa kalktı.

—Bayan May-li sorgulama çevirilerini yapar. Sizden önceki görevli hemen hemen bütün sorgulamalara katılırdı, bize çok iş çıkarttı.

May-li davetkâr bir tebessümle dönerken son moda Vietnam giysisinin yırtmacından kırmızı ipeklî iç çamaşırı göründü.

Komiser Vien'in bürosunda üç kahve onları bekliyordu. Vietnamlı keskin sesi ile hiç durmadan gülüyordu. Ta ki Zansky:

—İşler nasıl gidiyor? diyene kadar.

—Fransızların zamanında işler bir başkaydı:

Şimdi birisi kaybolacak olsa ortalık birbirine giriyor. Telefonlar,gelen gidenler... kimi tutuklamaya kalksak arkası sağlam çıkıyor!

"Tam bir işkence memuru" diye düşündü Malko. Acaba şu yağdan kat kat olmuş eller kaç kişiye işkence yapmıştır? Vien Malko'nun aklından geçenleri anlamıştı sanki!

—İşkence konusunda da aynı dertler var. Yaptığım en korkunç işkence üstlerine pislik döküp korkutmak. Artık sadece buna izin veriyorlar. Vietkonglular çok dayanıklıdır. Yalan makinesine bile dayanabiliyorlar: Çünkü onlar için yalan gerçek; gerçek ise yalandır.

Komiser elindeki kalın dosyayı salladı.

—Sizden ayrılmak zorundayım, imzalamam,, gereken birkaç idam kararı var. Albay Thuc işin en güzel tarafını daima bana bırakır!

Sanki bu işi bütün kalbi ile tasvip ediyormuş gibiydi.

—Ben de sizinle geliyorum, dedi Malko.

Tekrar parlayan güneş göletin su seviyesini düşürmüştü. Atlamak için hız alan Malko yine de ayak bileklerine kadar çamura battı.

—Benden önceki görevliye ne oldu?

—Da Nang'a gönderildi. Phoenix programı için, Orada bir uzmana ihtiyaç var.

Phoenix programının hedefi üst düzey görevlisi Vietkongluları temizlemektir.

— Eee, Albay Thuc hakkında ne düşünüyorsunuz?

Malko durakladı, henüz bir kaniya varmamıştı.

—Enerjik bir tip, üstelik çok da zeki. Albay Mitchell'in katilinin ihtihar etmesi çok üzücü bir olay, diyerek konuyu değiştirdi.

—Bunlar olağan şeyler, dedi Zansky.

Özel bölümden çıkmışlardı. Malko rahatladığını hissetti.

—Albay Thuc gibi kaybedecek çok şeyi olan birinin neden bizimle böyle tehlikeli bir işe kalkıştığını anlayamıyorum, dedi Malko.

—Çünkü o tam anlamı ile bir idealist. Pislikleri temizleyip bizimle tam bir uyum içinde çalışmak istiyor.

Arabaya bindikleri sırada yağmur yeniden boşandı. Vien'in bürosunun önündeki çamur gölü gerçeküstü boyutlara ulaşmış olsa gerekti.

—Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Zansky.

—Dostunuz Çan'ı görmeye, oteldeyken telefon açıp randevu almıştım. Beni Continental'in barında bekliyor olmalı.

Araba yavaşladı. Dikenli teller, beton korunganlar yığınlarca kum torbaları ve ağır makinelerinin önünden geçiyorlardı.

—Kore genel karargahı, dedi Zansky Vietkongluların TET baskınında dişleri kırıldı da... Vietnamlılar bunlar gibi olsalardı.

O zaman herhalde Vietnam diye bir yer kalmazdı.Çünkü Koreliler Annam'ın merkezinde korkunç kanlı bir terörü yönetiyorlardı. Temeli kesik kafalar ve ince işkenceden oluşan bir terör. Kimsenin girmeye cesaret edemediği bir bölgede 30 km'lik bir tren yolunu yeniden hizmete açmışlardı.

Bu ve buna benzer karargahlar Saygon'a işgal altındaki bir kent görünümünü veriyordu. Nihayet Le-loi Bulvarı'nın bitimindeki Tu-do Sokağı'na varmışlardı. Continental buradaydı.

*

**

Keçi sakalı, şeytani küçücük gözlen, söylediği dört kelimededen ancak bir tanesi anlaşılın Çan kendiliğinden itiraf etti:

—Ben biraz kokuşmuşum, ama Vietnam'da uzun yaşamının başka yolu da yoktur.

Onu bulmak Malko için kolay olmuştu. Continental'in barı hemen hemen boştu. Zaman zaman kuru öksürük krizleri, kimseye çaktırmadan gizlice tükürmesi ile acınacak bir tipti.

—Albay Mitchell'in ölümü hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu Malko.

O ana kadar Çan herkese sattığı bilgiler ve ne cins olduğunu belirtmeden düzenlediği buluşmalar sayesinde hayatını nasıl kazandığını anlatmıştı.

—Bu onun için çok can sıkıcı bir şey!

Çan gene anlaşılmaz bir şey yumurtlamıştı.

—Bunu birçok kişi yapmış olabilir. Amerikalıları burada pek sevmezler. Budistler, Vietkonglular. Belki de buriu hiç öğrenemeyeceğiz. Bugün bile Diem'i kimin öldürdüğünü çok kişi bilmiyor.

Malko ona Albay Thuc hakkındaki şüphelerini anlatmayı düşündü. Çan çok şey biliyordu ama heyecanlı bir tipti, üstelik çok kişi için çalışıyordu. Bu yüzden Malko yaptığı ziyareti anlatmakla yetindi.

—Ah! Akrep'le tanıştınız mı?

—Akrep mi?

—Bu Albay Thuc'un takma adıdır, düşmanları için tabii.

Malko cna Thuc ile tanışmalarını anlatıyordu. Bir ara Çan sonu gelmeyen kahkahalarla sözünü kesti.

—Ona işkence yapmamışlar mı yani?

—Ben hiçbir iz görmedim.

Vietnamlının sesi bir ton daha alçalmıştı. Malko duyabilmek için masanın üzerine eğilmek zorunda kaldı.

—Yaralıydı, değil mi?

—Evet.

—Ve siz gördüğünüzde yarası hâlâ sarılıydı.

—Evet.

Çan tekrar bir kahkaha patlattı.

—Sargı ilk çıkardıkları şeydir. Sonra yaraya küçük tahta çubuklar sokarlar veya kırmızı karıncalar koyarlar. Bu daha çok uzmanın zevkine kalmış bir seçimdir. Ama özel bölümde en fazla tercih edilen karıncalardır.

—Ama onu ele geçireli ancak birkaç saat olmuştu.

Çan başını salladı.

—Doğru içeriye girdiği anda baslar işkence, daha alışmadan. Bunları biliyorum çünkü başımdan geçti.

—Siz mi?

—Diem'in zamanında tam altı ay. Hâlâ içerde olan arkadaşlarım var. Bazen serbest bırakırlar onlar da anlatırlar. Eğer bu adama bir şey yapmamışlarsa konuşmasını istemediler demektir.

Çan'ın anlattıkları Malko'nun kafasını karıştırmıştı. Thuc'un polisleri Mitchell'in katilini neden konuşurmak istemişlerdi?

—"Tatlı Hayaf'ta bir şeyler atıştırılalım mı? diye teklif etti Çan.

Vietnam'da bir lokantaya bu adı verebilmek için insanın espiiri anlayışının gerçekten yüksek olması gerekirdi.

V. BOLÜM

Ayak sesleri duyduğunda eli bir dakikadan beri zilin üzerindeydi. Demir kapı aniden açıldı.

—Ne istiyorsunuz?

Sesi erkek sesine benziyordu. Karşısındaki kadın güzel değildi. Ama, çok kısa kesilmiş siyah saçları, iri kahverengi gözleri ve ağır vücuduna rağmen dikkat çekiciydi. Siyah gözlüklerini çıkaran Malko.

—General Nhu ile görüşmek istiyorum, dedi.

—Kimseyi kabul etmiyor. Kimsiniz?

Malko gözlerine en çekici ifadeyi takınmıştı. Kadının sesinde bir yumuşama sezdiyse de kadın hâlâ girişi engellemekteydi.

—Richard Zansky'nin iş ortağım. Tam olarak söylemek gerekirse Albay Mitchell'in yerine atandım.

—Ahh!

Kadının yaşını kestirebilmek güçtü. Otuz beş ile kırk beş arası olmalıydı. Tırnakları erkek gibi kısa kesilmişti. Hâlâ tereddüt ediyordu. Nihayet sanki pişmanlık duyar gibi:

—Ben General Nhu'nun eşiyim, dedi.

Malko fırsatı kaçırmadı.

—İsminiz Helen, değil mi?

—Nereden biliyorsunuz?

Malko gülümseyerek eğildi.

—Bana sizden Saygon'un en güzel kadınla-

rından biri olarak söz ettiler. Şimdi bunun gerçek olduğunu görüyorum.

Bu tür iltifatlar her zaman hoşta giderdi. Kadının, önüne gelenle yatan bir seks düşkününü olduğunu söylemişlerdi. Ama bunun ne önemi vardı?

—Teşekkürler, ama general şu anda öğle uykusunda, sizi görüştüremem. Üstelik artık Zansky ile ilişki kurmak istemiyor.

—Ben de özellikle bunun için gelmiştim. Onunla mutlaka görüşmeliyim.

Kadın tereddüt içindeydi. Aniden gözlerini Malko'ya dikti.

—Ben spor kulübüne gidiyordum, benimle gelin isterseniz. Konuşurduk.

Malko çaresiz kadını arabasına kadar izledi. Kadından önce atlayıp kapıyı açmayı da ihmal etmedi tabii.

Sarı ırk bronzlaşmaktan nefret ediyordu. Havuzun kenarında yalnız çocuklar vardı. Büyükler ise şemsiyelerin altında oturmayı tercih ediyorlardı.

Malko üzerinde kiralık bir mayo ile havuzun yeşilimtırak suyunu kuşkuyla izliyordu.

—Girerken sadece basit bir nezle ile gireriz, çıktığımızda ise kolera olmuşuzdur.

Konuşan Helen'di Üzerinde parlak metal plakalarla tutturulmuş minicik siyah bir bikini vardı. Malko'nun hayran bakışları karşısında kadın bir kahkaha attı.

—Her seferinde bu bikiniyle skandal yaratıyorum ama umrumda değil.

Bu kulüp kolonici beyazların buluşup eski günleri anarak yemek yedikleri, briç partileri çevirdikleri, tenis oynayıp havuza girdikleri

Saygon'un emin sayılan tek kulübü idi.

Kulüpte hüküm süren sıkı ahlak kuralları, vestiyerde üzerinizden neredeyse mayonuzu bile çalmalarına mani değildi. Helen eleştiren bakışlarla Malko'yu inceliyordu. Tatmin olmuş olmalıydı ki:

—Albay MitchelPden daha sempatisiniz, dedi.

—Teşekkürler diye karşılık verdi Malko. Başına gelenleri biliyor musunuz?

—Evet.

Bu kadını hiç üzmemiş gibiydi. Malko'nun aklından geçenleri tahmin eden Helen:

— İlk kocam ve oğlum Vietkonglular tarafından öldürüldü. Kocamın kafatası patlamıştı. Tam 57 gün boyunca akan beynini sildim. Mitchell'in şansı vardı çünkü çabuk öldü.

Karşısındaki kadın sanki birdenbire değişmişti. Şimdi karşısında Zansky'nin anlattığı, kocasını Sunrise operasyonu için kışkırtan Mercedes'sİz, soğutma cihazsız bir villada oturmaktan bıkmış bir kadın vardı. Eskiden selam vermediği kişiler şimdi ona selam vermeye tenezzül etmiyorlardı. Bu da Helen'i kudurtuyordu.

—Biz kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyoruz.

—Bunu bulmak sizin işiniz.

Kadının sesi yine eski sertliğini kazanmıştı. Malko konuyu değiştirdi.

—Bay Zansky kocanızın aniden fikir değiştirmesine çok sıkıldı. Ne oldu?

Kadın Malko'nun gözlerine baktı. Bikinisinin üstü o kadar alttan tutturulmuştu ki,

kadının kahverengi göğüs uçları cildinin bronz rengiyle karışıyordu. Malko Sunrise operasyonunun o anda aklından uçup gittiğini far ketti.

—Ben sadece bir kadını. Onun işlerine karışmak istemem. Bunu size kendisi açıklayacaktır.

Helen kalktı, aniden havuza atladı. Malko onu baygın bakışlarla izledi. Ne istiyordu bu kadın? Sonunda bağlantı kurabilmişti ama bunun daha ziyade kendi özelliklerinden kaynaklandığını düşündü. Kadın havuzdan çıktıktan sonra Malko'nun yanına uzandı. Beraberce Asya hakkında sohbet ettiler.Suya sabuna dokunmadan.

—Hiç afyon içtiniz mi? diye sordu Helen birdenbire.

—Evet.

—O halde sizi bu geceki küçük eğlencemize davet ediyorum. Ama kimseye bir şey söylemeyin, çünkü yasaktır.

Saygon'daki her şey gibi, diye düşündü Malko.

Kocaman bir bulut güneşi örtünce, Helen bikinisini düzelterek ayağa kalktı.

—Yağmur yağacak, gidelim.

**

—Sizin için, diyen Helen ciğerlerindeki dumanı boşalttı, öğleden sonra üzerine bir şort çekip generalin çalışma odasına girmiş ve operasyona katılmadığı takdirde onu terkedip, uzun bir zamandan beri aşığı olan Hint elçisinin evlenme teklifini kabul edeceğini bildirmişti. Kendisine sahip olmaya çalışan generali tokatlayıp odadan çıkmıştı.

Şimdi üzerinde göğüsleri sayesinde durabilen mavi bir sarong ile, mobilyasız odada küçük bir yastığa yaslanmış olarak piposunun tadını çıkarıyordu.

Malko onun ısrarlarını kıramayarak sarong giymek zorunda kalmıştı. Aralarında küçük bir boşluk bırakarak yanına uzanmış olan generalin de üzerinde bir sarong vardı.

On yaşlarında bir kız çocuğu becerikli parmakları ile Malko'nun piposunu hazırladı. Malko dumanı üflerken Helen hiç kıvıldamadan ve sabırla bekleyerek onun hareketlerini izliyordu. Herkes içtikten sonra sıra kendisine gelecekti.

Uyuşturucu Malko'yu tam olarak etkilememişti. Kendi kendine, Zansky'nin neden Nhu'yu seçtiğini soruyor ve Nhu'nun neden bu işten vazgeçmek gibi bir tutum takındığını anlamaya çalışıyordu. Generalin bu tutumunun sebebinin mutlaka öğrenmek zorundaydı yoksa Sunrise da yoktu!

General Malko'yu önce zevksizce döşenmiş bir salonda kabul etmişti. Beyaz üniformasının içinde sıkıntıdan patlıyordu. Salonda konuk olarak bir çift daha vardı, iskelet kafalı sivil bir Vietnamlı ile iri göğüslü aptal bir kadın. Çeşitli kanepeler yenildikten çay ve viski içildikten sonra konuk çift hiçbir sıkılma belirtisi göstermeden salonun yan tarafındaki iki odanın birinde gözden kayboldular.

Helen Malko ve general salonda yalnız kalmışlardı. Malko fırsattan istifade generale sokuldu.

—Albay Mitchell'e ne olduğunu biliyor musunuz?

General güneşte eriyen dondurma pozlarına girmişti. Biliyordu ve bu uğursuz haber taşıyıcısını kapı dışarı etmek için neler vermezdi.

—Onu son zamanlarda pek görmemiştim, dedi yavan bir sesle.

—ölümünün kime yarayacağı hakkında bir fikriniz var mı?

Malko şişko generali salonun öbür ucuna kadar insafsızca takip etmişti. Nhu kendini savunmak ister gibi tombul ellerini havaya kaldırdı.

—En küçük bir fikrim bile yok. Bütün bunlar beni ilgilendirmiyor!

Hemen ardından general kelimenin tam anlamıyla kendini "Duman Odası" na atmıştı. Malko işinin hiç de kolay olmayacağını farketti. Mitchell'in ölümü hiçbir şeyi açığa çıkartmamıştı,

*
**

Döşeğe yüzükoyun uzanmış olan Helen dumanı daha uzun zaman ciğerlerinde tutmaya çalışıyordu. Sonunda üfledi. Malko ikinci piposunu alıyordu. Kadının vücudu sanki bir sabun köpüğüne dönmüş gibi geliyordu Malko'ya. Helen alçak sesle emretti.

—Sırtımı okşayın!

Malko hayretle kadına baktı. General bir metre ötelerindeydi.

—Üçüncü pipodan sonra gözü dünyayı görmez!

Altıncı pipoyu geride bırakmış olan generale kız başka bir tane hazırlamakla meşguldü. Helen kalktı, yüzü kocasına dönük olarak

Malko ile lambanın arasına uzandı. Sarongunu kalçalarının üzerine kadar indirerek Malko'yu davet etti.

Malko yanına uzandı ve kadını okşamaya başladı.

—Devam edin, böyle çok iyi, diye mırıldandı kadın.

Başını kaldıran Malko generalin onlardan tarafa baktığını gördü ama generalin gözleri afyon topundan başka bir şeyi görmüyor gibiydi. Pipoyu tekrar alan general dumanı içine çektikten sonra sırtüstü yıkıldı.

Villada çıt çıkmıyordu. Öbür çift uyumuş olmalıydı. Kız çocuğu zaten başından beri tek kelime etmemişti. Bıkıp usanmadan afyon topları hazırlayıp pipoya dolduruyordu. Helen Malko'ya biraz daha yaklaşarak:

—Tasalanmayın bizi kesinlikle görmüyor, dedi. Kadını okşamaya devam eden Malko utançla karışık bir duygu seli içinde kadına oracıkta sahip olmak istedi. Giysisini çıkarmaya çalışan Malko'yu Helen engelledi.

—Hayır beni okşamaya devam edin.

Helen nihayet kıvrılıp bükülerek Malko'nun ve kendisine masaj yapan kızın ellerinden kaçtı. Kız Malko'nun yanına diz çökerek ona bir pipo daha uzattı. Malko kabarmış cinselliğinin yavaş yavaş yerini bir uyuşukluğa terkettiğini hissetti.

*
**

Malko irkilerek uyandı. Helen üzerine eğilmiş ve giyinikti.

—Vakit geç oldu, dedi.

General ortadan kaybolmuştu. Oda hâlâ leş

gibi afyon kokuyordu. Malko güçlkle kalkabildi, kafası kazan gibiydi. Yan odaya geçti ve giyindi. Kadın tekrar görüldüğünde üzerinde bir tuvalet vardı. Villada hiç ses yoktu.

—Sizi geçireceğim, dedi Helen.

Dışarı çıktılar. Aydınlik bir geceydi. Saatine bakan Malko gece yarısını geçtiğini gördü. Sokağa çıkma yasağının başlamasına yarım saat vardı. Ama Saygon bir saatten beri bomboştu.

Bien-hoa tarafında bir makineli tıktırması duyuldu. Helen arabayı çalıştırıp hareket etti. Malko kendini toparlamıştı. Bir müddet bomboş sokaklarda yol aldılar. Malko meslek bilincinin yerine geldiğini hissetti.

—Sizinle konuşmalıyım. Duralım, dedi.

Kaldırımı yanan Helen kontağı kapatıp sigara yaktı.

—General ile konuşmadım, dedi Malko.

—Size söz veriyorum konuşacaksınız. Sizden hoşlandı. Her şeyin büyük bir olasılıkla yoluna gireceğini sanıyorum. Bırakın ben halledeyim.

Malko durumun garipliğine rağmen doğru yolda olduğunu far ketti.

Kadının tuvaleti baldırlarının üstüne kadar sıyrılmıştı. Malko yutkundü. Helen bakışlarıyla onu izliyordu.

—Olanlar için sizden özür dilerim. Afyon içerken sevişmekten hoşlanmam. Ama size söz veriyorum pek yakında telafi ederiz. Artık gitmeliyiz. Buralarda oyalanmak geceyi hapiste geçirmemize neden olabilir.

Tekrar yola koyuldular. Nihayet Tu-do Caddesine vardılar. Burası da her yer gibi

ıssızdı. Helen ContinentaPin tam karşısında durdu. Kadın Malko'yu öptü.

—Yarın telefonunuzu bekliyorum. Sizin için generalle konuşacağım.

Malko dalgın bir tavırla arabadan indi. Araba Le-loi Bulvarı'nda gözden kaybolana kadar onu izledi. Generalle ilk karşılaşması beklenmedik bir şekilde geçmişti.

Ama Saygon'da hiçbir şeyin önceden ne olacağı bilinmezdi.

Malko karşı kaldırıma doğru yürümeye başladığında arkasında bir motosiklet gürültüsü duydu. Başını çevirdiğinde motosikletin üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü. Malko doğru hızla kendisini kaldırıma attı. Ama üzerinde iki kişi bulunan motosiklet daha hızlıydı. Malko saldırganların yüzünü bile görmeden ense köküne bir cop indi.

Malko kaldırımın kendisine doğru yükseldiğini görünce ellerini öne doğru uzattı ve bilincini kaybetti.

VI. BÖLÜM

Bu bir çan sesiydi. Düzenli olarak her beş saniyede bir tok sesi kulak zarını zorluyor, beynine yapılan titreşimleri şiddetli ağrılara yol açarak kapalı gözlerinden dışarı yayılıyordu.

Sanki dev bir el onu dev bir çanın tokmağı haline getirmişti. Malko ellerinin arkasından ayak bileklerinin de birbirine bağlanarak ikiye katlanmış bir halde olduğunu farketti. Bulunduğu yer o kadar küçüktü ki en ufak bir hareketine bile engel oluyordu.

Gözlerini açmağa çalıştı ama başaramadı. Sanki göz kapakları birbirine yapışmıştı. Birden paniğe kapılan Malko çırpınmaya başladı. Bu çırpınmaların kafasını metal bir levhaya çarpmaktan başka bir işe yaramadığını farkedince kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerinin kalın bir bezle bağlandığını anlayan Malko'nun bilinci yerine gelmeğe başladı. Çan sesi sandığı şey aslında, onu çevreleyen metal duvarlara düzenli bir şekilde indirilen darbelerin sesiydi. Sanki biri elini çekip almış tepesine vuruyordu.

Darbeler sanki Malko'nun beynine iniyordu. Kulaklarındaki basıncı azaltmak için ağzını açıp nefes alan Malko, sesin daha da şiddetlendiğini hissedince hemen ağzını kapadı.

Belini ve omzunu çarpan Malko çıplak olduğunu farketti. Külodu bile çıkartılmıştı. Tutulan eklemlerini açabilmek için insanüstü bir güç sarf etti. Ama tepesi tavana çarpınca

içinde bulunduğu metal kasanın tam onun ölçülerinde olduğunu farketti.

Darbeler hiç aralıksız yinelenmekteydi. Durmaları için bağırarak Malko, sesinin yankılar arasında yok olup gittiğini duydu. Aklına rahipleri duaya çağırarak gonglar gelmişti.

Hafızası yerine yavaş yavaş geliyordu. Motosiklettaki adamın ona vurduğunu hatırladı. Ama zaman kavramını yitirmişti. Bunlar bir saat önce mi olmuştu yoksa bir ay önce mi, kestiremiyordu. Arada ne olup bittiğini hatırlamak imkânsızdı. Hafızasını toparlamaya çalıştığı her seferde yeni bir darbe düşünce zincirini koparıyordu.

Nerede bulunduğunu anlamaya çalışan Malko elleri ile çevresini yoklamaya başladı. Bulduğu yer bir yağ bidonu olmalıydı. Bir yengeç gibi onu fiçıya tıkmış olduklarını düşündü.

Bilincini toparladıkça, sıcaklığın cildinin bütün gözeneklerine hücumu da artıyordu. Vücudunun her yerinden ter boşanıyordu. Keskin bir idrar kokusu genzini yaktı, kendi idrarı.

iki darbe arasında başka bir ses duyabilmek için kulaklarını dikti ama nafiye. Bağırarak çıldırmak demekti.

Ondan ne istiyorlardı? Neredeydi? Ne zamandan beri? Dili susuzluktan kabarmıştı, öylesine bitkindi ki eğer darbeler olmasa içinde bulunduğu bu inanılmaz derecede rahatsız durumda derhal uyurdu. Tekrar bağırıyordu. Darbeler temposunu bozmadan, dayanılmaz yankılarla sürüyorlardı. Durdurmaları için her şeye razıydı. Fiçıyı devirmeyi umarak debelen-

di. Ama boşuna.

Malko korkunç bir bunalım içindeydi. Darbeyi vuranın niyeti onu çıldırtmaktı. Bu işi aklını başından almak için yaptığını kendi kendine tekrarladı. Tam Asya'ya özgü bir iş: İçten tahrip. Malko bu vuruşların beyni bir daha onarılması imkânsız bir şekilde tahrip edebileceğini biliyordu. Saygon'un sokaklarına bir insan artığı, bir pelte atacaklardı.

Darbeler ansızın kesildi, ama Malko'nun kulağındaki yankılar devam ediyordu. Fiçının kapağı kuru bir darbe ile açıldı.

Koltuklarının altından kavrayan eller onu ayağa kaldırdılar. Eklemleri öylesine uyuşmuştu ki acı dolu bir çığlık attı.

Sakin bir ses İngilizce sordu.

—Buraya geldiğinizden beri başka kimi gördünüz?

Malko, adamın sesli harfleri söylerken çıkardığı ısıktan onun bir Vietnamlı' olduğunu anladı. Acaba daha önce ne konuşmuştu? Ne anlatmıştı?

—Siz kimsiniz?

—Konuşun yoksa devam edeceğiz.

Malko bir polis karakolunda olduğunu düşündü. Aniden avazı çıktıkça bağırıyordu. Herhangi bir taraftan gelebilecek bir darbeye karşı kafasını omuzlarının arasına çekmişti.

Hiçbir şey olmadı. Sakin ses yeniden konuştu.

—Hata ediyorsunuz. Sonunda her şeyi anlatacaksınız.

Darbeler tekrar başladı. Dayanılmaz derecede acı veren darbeler. Malko damarlarının patlayıp patlamayacağını bu fiçidan çıldırmış

olarak çıkıp çıkmayacağını kendi kendine soruyordu. Ama darbeler daha fazla düşünmesini engelledi.

Kulaklarından ılık bir sıvı akmaya başladı: Kan. Göremiyordu ama kokusu midelerini bulandırmaya yetmişti.

Yavaş yavaş bir cins komaya giriyordu. Her yanından sesler yükselen başka bir dünyaya doğru sürükleniyordu sanki.

Malko aniden artık fiçıda olmadığını farkettiler. Mekanik olarak işkencecisinin sorularına cevap vermekle meşguldü.

—Saygon'da başka kimlerle buluştunuz?

Soru Malko'nun beyninde yol almak için bir dakika harcadı.

—RichardZans...

—Amerikalıları değil, diğerlerini, dedi sakın ve sabırlı ses.

Malko başka bir isim bulabilmek için insanüstü bir gayret harcadı. Oysa General Nhu'nun yağlı suratı gözlerinin önündeydi.

—General diyebilirdi.

Adı hatırlayamıyordu. Bir an belki de onların bütün bunları bildiğini. Birkaç günden beri fiçıda olduğunu. Her şeyi bin defa tekrarladığını...

—Nhu. Dedi ses. Başka?

—Gazeteci Çan...

—Evet, başka?

—O kadar.

—Yalan söylüyorsunuz. Başkalarını da gördünüz.

Malko'nun aklına Albay Thuc geldi.

—Polisler.

—Kim?

Malko birden Thuc'un ya da Vien'in orada olabileceğini düşündü. Gözlerini bağlamaları onu öldürmeyecekleri anlamına gelmeliydi. Bu düşünce işkencenin acısını hafifletmişti.

—Başka kimler?

Karşısındaki bildiği herşeyi öğrenmekte kararlıydı.

Malko bu düşünceyle bir an sarsıldı.

—Beni serbest bırakın.

Adam Vietnam dilinde bir emir verdi. Malko'nun gittiği kursta köylü aksanını öğretmemişlerdi.

Hemen ardından Malko bu kez kendini su dolu bir fiçıda buldu. Onu suya bastıran ellerden kurtulup nefes almaya çalıştı. Ama güçlü eller onu omuzlarından suya bastırmaya devam ediyordu. Malko elinden geldiğince soluğunu tuttu, iğrenç su boğazına hücum etti. öksürerek hava almaya çalıştı. Eller artık omuzlarını serbest bırakmıştı. Fiçıdaki su ağzını aşmıştı ama burnundan nefes alabiliyordu. Darbeler tekrar başladı. Su darbeleri havadan daha fazla yağıyordu.

Görünmeyen kişilerin sürdürdüğü bu işkence insanlık dışı şeytani bir şeydi. Malko tekrar kendini kaybetti.

Tüm direncini yitirmişti. Kendini tuzlu suya bıraktı. Ama tuzlu sudan yutacak zamanı olmadı. Aniden sudan çekildi ve kabaca yere atıldı.

Beyninde yankılanmalar hâlâ devam ediyordu, ölümü düşündü.

—Gerçeği söylemeye hazır mısınız? diye sordu aynı ses.

—Her şeyi söyledim.

Bu birkaç kelime gırtlığını parçalamaya yetmişti. Kendisini tutan ellerin başını dikleştirdiğini hissetti. Yanağına sivri bir uç dayandı.

—Madem konuşmayacaksınız o halde biz de sizi öldüreceğiz.

Klasik tehdit. Malko fiçiya dönmek için her şeye razıydı. Birden kulağının içinde bir batma duydu.

—Bu bambu parçasını kulağınıza sokacağım. Önce kulak zarınız patlayacak sonra da beyniniz delinecek.

Kulağındaki nesnenin, etinin içinde kendine yol aradığını hisseden Malko'nun savunma içgüdüğü hepsinden ağır bastı. Bunlar onu* öldürmeyeceklerdi, bunu biliyordu ama...

Malko'nun ani çırpınışı, üzerindeki adamın dengesini bozup onu düşürdü. Gözündeki bez ıslanarak az da olsa kaymış, sol gözü görmeye başlamıştı. Bir çift bot, kalın bir sopa...

O sırada Vietnam dilinde bir çığlık koptu.

—Onu öldürme!

Malko gırtlığında şiddetli bir darbe hissetti bayılmıştı.

*

4 c *

—Mutlaka zil zurna sarhoş olmalı.

—Kaldırın onu.

Malko sallandığını hissetti. Güneş doğmuştu, eğer tutmasalar düşecekti. Yanında bir ABD cipi duruyordu. Bulduğu yer bir pirinç tarlasının kenarıydı. Yalnızca gözlerini açık tutmak bile dayanılmaz bir baş ağrısı yapıyordu. Güçlülükle ona bir şey içirmeye çalıştılar. Vietnam çayıydı bu. Derhal kustu. Onu tutanlardan biri küfrederek bıraktı.

Sonunda Malko güç bela konuşabildi.

—Tanrı aşkına! Neler oluyor? Neredeyiz?

Çavuşun sesi açıkladı.

—Bien-hoa otoyolundasın. Kimliğin var mı?

Cevap beklemeden ceketinin ceplerine el attı, Malko'nun cüzdanını çıkardı. Malko'nun direnecek gücü yoktu. Çavuş hayret dolu bir ıslık koyverdi.

—Umarım daha iyisinizdir efendim!

Malko gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi.

—Biraz. Ama ben sarhoş değilim. Saldırıya uğradım, uyuşturucu verdiler.

Çavuş saygılı bir sesle:

—Elbette, anlıyorum efendim, dedi.

Kendi kendine onun yakındaki Than-thann lokantasında pirinç rakısını mı fazla kaçırıldığını yoksa bir ton esrar mı çektiğini soruyordu.

—Sizi otelinize bırakmamızı ister miydiniz?

—iyi olur, dedi Malko.

Binmesine yardım ettiler. Malko kendini cipin arka koltuğuna bıraktı. Serin hava iyi gelmişti ama baş ağrısı devam ediyordu. Geçtikleri her araba beynindeki acılara yenilerini ekliyordu.

—Bugün günlerden ne? diye sordu.

Öteki şaşkınlıkla.

—Çarşamba dedi.

Demek bütün olup bitenler altı, yedi saat içinde olmuştu. Cip Continental'in önünde durunca, sırttan çavuşun bakışları altında indi.

Resepsiyon memuru tek kelime etmeden anahtarı verdi. Asansöre bindi. Lavabonun aynasındaki yorgun aksine baktı. Yüzünde

yara bere yoktu. Dolabın aynasının önünde soyunup vücudunu inceledi hiç iz yoktu. Beyni hâlâ darbelerle yankılanıyordu. Birden midesi bulandı. Tuvalete gitti.

Onu kim sorguya çekmişti?

Onlara ne anlatmıştı? Sunrise'dan ya da melez kızdan bahsetmiş miydi? Bu zor soruya cevap vermeden uyuyakaldı.

VII. BÖLÜM

Tu-anh Malko'ya alayla baktı.

—Dün gece alem yaptınız değil mi? Yüzünüzün halini pirinç rakısı ve Taki-girl'lere borçlusunuz herhalde... Umarım bir de hastalık kapmamışsınızdır!

Malko öfkeyle kaşını kaldırdı. Artık bu kadarı da fazlaydı! Çoluk çocuğa maskara olacak adam mıydı o? Eteğe benzer küçük kumaş parçasının cömertçe açıkta bıraktığı kalçaları görünce öfkesi sabun köpüğü gibi dağıldı. Kızın ırzına geçmekle dizlerine yatırıp tokatlamak arasında tereddüt etti. Ama hiçbir şey yapacak hali yoktu. Sabırlı bir sesle:

—Alem yapmadım. Gece iyi uyuyamadım dedi.

Kız umursamaz bir hareket yaptı.

Malko ilgilenmedi. Beynindeki yankılanmalar bazen öyle zikzaklar çiziyorlardı ki içinden bağırarak geliyordu, öğleden sonra saat üçte kendini kullanılmış bir paspas gibi hissederek uyanmıştı. Zansky'nin bürosu cevap vermemişti. Helên'i arıyacak hali de yoktu. Çaresiz bürosuna gelmişti. Onun için tek bir soru önemliydi: Kendisine kim işkence etmişti ve neden?

Hiç değilse Mary-linh'i uyarabilseydi... Phan-dinh-phong Caddesi'ndeki eve gidecek cesareti yoktu. Peşine adam takmış olabilirdi...

Mary-linh'den söz etmiş miydi? Bu düşünce

ona acı veriyordu. O zaman onu kesinlikle uyarmak zorundaydı. Ya Thuc'un adamları idiyse?

Acısını artırmaktan öteye gitmeye bu düşüncelerden kurtulmak için Malko şatosunun gelecekteki parkını düşündü.

—Alın, için şunu.

Sekreteri ona bir fincan çay uzattı. Teşekkür ederek aldı. Sıcak çay iyi gelmişti ama gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi. O sırada kapı açıldı ve içeri sorgulama çevirmeni girdi.

—Yine çay mı içiyorsunuz?

Malko başı ile onayladı. May-li, Tu-anh'ın masasındaki bir dergiyi karıştırmaya koyuldu. Malko'nun aklına bir fikir geldi.

—Sizin işiniz tam olarak nedir?

—Belli olmaz. Bazen steno yazarım. Bazen de danışmanlar için tercüme yaparım.

—Özel polis tarafından tutuklananlar sorguya hemen mi çekilirler?

—Kesinlikle.

Göründüğü kadarıyla kız bir şeyden şüphelenmiyordu. Malko'nun karşısındaki masanın üzerine ince uzun bacaklarını açmakta bırakan bir pozda oturmuş, Malko'ya tatlı tatlı gülümsüyordu.

—intihar eden adamı gördünüz mü?

Kız tereddüt etti.

—Hatırlamıyorum.

Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı. Tam başka bir soru soracaktı ki içeriden tiz bir ses May-li'yi çağırırdı. Kız hemen kalktı.

—Affedersiniz, işim var.

Malko şaşkına dönmüştü. Nasıl olur da kız bu denli önemli bir olayı hatırlamazdı...

Garip, hem de çok garipti.

Malko çıkışta May-li'yi yakaladı.

—Sizinle biraz daha gevezelik etmek istiyorum. Yemeği birlikte yiyelim mi?

Malko onun istekli olduğunu gördü. Kız hemen cevap verdi.

—Kabul. Beni Hien-vuong Sokağı 151 numaradan alın. Sizi apartmanın kapısında bekleyeceğim.

Kız vakit kaybetmeden diğerlerine katıldı ve gözden kayboldu.

*

**

Richard Zansky, Malko'yu dinlerken bir yandan da yüzünün davul derisi gibi gergin ölü tarafıyla oynuyordu. O da yorgundu; bütün gününü verimsiz konferanslarla geçirmişti. Malko sözünü bitirince:

—Bu çok garip! dedi. Vietnamlıların ilgilendiği birini tanımanızı nasıl beklerler? Belki de Mitchell'i kimin ihbar ettiğini öğrendiğinizi sandılar.

—Nerede sorguya çekildiğimi bulamaz mıyız?

—Gerek gizli polisin gerekse özel polisin emrinde bu iş için pek çok villa var. Bunların hepsini bilmiyoruz ama kiralarını biz öduyoruz.

—İşte bu çok güzel: Ödediğim vergiler sayesinde işkenceye uğratıldım demek. Bunu bilmek rahatlatıcı doğrusu.

Zansky sesini çıkarmadı.

—Ya melez kız haklıysa? Ya onu ihbar etmem için bana işkence yapıldıysa?

Zansky omuz silkti.

—Komik olmaktan vazgeçin. Hayal kuru-

yor sunuz. Sizin göreviniz General Nhu ile bağlantı kurmaktır. Bu iş için Saygon'da bulunuyorsunuz. O kızı tekrar gördünüz mü?

—Hayır.

—Gördünüz mü? Biz masalını yutmayınca ısrar etmekten vazgeçti. Sizi mutlaka Mitchell'den dolayı sorguya çektiler. Belki de yalnızca cesaretinizi kırmaya çalışmışlardır.

Ayağa kalktı.

—Akşam yemeğini elçi ile birlikte yiyeceğim. Gidip üstümü değiştirmem gerek.

Malko saatine baktı. Zansky'ye bahsetmediği randevusuna daha yarım saat vardı.

*
**

Hien-vuong Sokağı zifiri karanlıktı. Malko yirmi dakikadır sokaktaki çukurlara düşmemeye çalışarak volta atıyordu.

May-li ortalıkta yoktu. Midesi sıkıntı ile kasılmaya başlamıştı. Apartmanın dış kapısı kilitliydi. Yavaşlayıp devam eden bir taksi korkularını artırdı.

Birden apartmanın kapısının gıcırdadığını duydu. Malko hemen oraya yöneldi. Karanlıkta ince bir silüet gördü.

—May-li?

—Siz Amerikalı danışman mısınız?

Ses yabancıydı. Yaklaşan Malko silüetin May-li olamayacak kadar ufak tefek olduğunu gördü. Karanlıkta yüzünü seçemiyordu.

—May-li nerede?

—O gelemeyecek, fikrini değiştirdi. Boşuna beklemeyin.

Kız bunları söyler söylemez kapının arkasında kayboldu. Kaybolmadan önce bir kez daha:

—Boşuna beklemeyin, diye fısıldadı.

Malko karanlıkta biraz daha bekledi. Sonra bir taksiyle otele döndü. Kız iki saat içinde neden karar değiştirmişti. Utangaçlıktan mı Yoksa kıskanç bir nişanlı yüzünden mi?

Sorularına ertesi gün bir cevap alacağını telkin ederek rahatlamaya çalıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

**

Bütün kızlar dokuz ile dokuz buçuk arası geldiler. May-li hariç. Malko saat ona kadar bekledi. Sonra yandaki odaya girerek olabildiğince doğal bir ses tonuyla sordu.

—May-li gecikti mi?

önce kimse aldırmadı. Sonra kızlardan biri kayıtsız bir tavırla.

—May-li bugün gelmeyecek, dedi.

—Hasta mı?

—Hayır, çalışmak üzere. Da Nang'a gitti, dedi bir başka kız ve tekrar makinesiyle meşgul olmaya devam etti.

Malko May-li hakkında doğru dürüst bir şey bilmediği için ısrar etmedi. Eğer yolunda gitmeyen bir şeyler varsa ısrar etmesi daha kötü olabilirdi.

**

Tu-anh'ın üstünde her zamanki gibi bir mini etek vardı. Kocaman ağzı, iri siyah gözleriyle Malko'yu tahrik ediyordu ama umut vermiyordu.

—Geciktiniz. Bay Sting saat dokuz dedi mi burada olurdu. Hastalanmaktan o kadar korkardı ki içecek suyunu yanında taşırdı. Bir

gün kendisi dışardayken bidondaki suyunu boşaltıp yerine musluk suyu doldurdum. Sudan içtikten sonra da onun çeşme suyu olduğunu söyledim. Biran beni öldüreceğini sandım. Beni komisere şikayet etti. Az -daha işimden oluyordum.

Malko gülmekten kendini alamadı. Kız hiç de aptal değildi. Buradaki görevi Malko'yu amirlerine ispiyon etmekten başka ne olabilirdi? Kızın namuslu bir sekreter için fazla açık bacaklarına bakarak:

—Çok güzel bacaklarınız var, dedi. Vietnamlıların bu kadar kısa giymeleri nadirdir.

Kız, küçük bir çocuk gibi güldü.

—Çünkü onlar modayı izlemiyorlar. Saygon'un en modern kızı benim. Benimle çıkarsanız, görürsünüz zaten.

Daha açık bir davet yapılamazdı. Malko kızı alayla süzdü.

—Laf gelmesinden korkmuyor musunuz?

—Babama sinemaya gittiğimi söylerim. Siz de beni saat onda eve bırakırsınız. Eğer cumartesi boşsanız dansa gideriz.

—Ama dans etmek kanunen yasak değil mi?

—Evet, ama özel eğlenceler var.

Bu ya bir provokatördü ya da komiser Vien koynunda yılan besliyordu.

—Cumartesiye beklerken gidip bir şeyler yiyelim bari. Boş musunuz?

Kız komikçe kaşlarını çatdı.

—Tam olarak değil. Nişanlıma sözüm vardı ama sizinle gelmeyi tercih ederim. Eğer çıkışta rastlarsak bana ihtiyacınız olduğunu söylersiniz.

Tu-anh ona yardımcı olabilirdi. May-li

hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Kız kaşla göz arasında eşyalarını toplamıştı.

—Casita'ya gidelim. Egzotik yemeklere bayılırım.

Kızın sözünü ettiği Vietnam'ın en iyi lokantasıydı.

**

Kırmızı şarap çeliği eritecek kadar sertti. Tu-anh on yedi yaşındaki bir kızdan beklenmeyecek kadar cüretkardı. Şaraptan peltekleşmiş diliyle durmadan konuşuyordu. Oldukça tahrik ediciydi.

—May-li'yi tanıyor musunuz?

—Evet, neden sordunuz?

Küçük kaşları çatılmıştı.

—Bana kazık attı da...

—Onunla yattınız mı?

—Hayır, randevuya bile gelmedi.

Kız şarabın da desteği ile rahatça sordu.

—Kızlarla yatmaktan hoşlanıyor musunuz? Yoksa röntgenlemekle mi yetiniyorsunuz?

Malko şaşkınlıkla ona baktı. Ya yaşının çok üstünde bir tecrübeye sahipti, yâ da fazla seks dergisi okuyordu. Kız bir yandan da masanın altından bacağını Malko'nunbacağınadayamıştı. May-li kızın umrunda bile değildi.

—Siz diğer kızlar gibi sorgulama ile uğraşmaz mısınız?

Tu-anh hor gören bir tavırla burun kıvırdı.

—Ben o kızlarla konuşmaktan hoşlanmam. Onlar barlarda sürtüp pis kokan heriflerle yatarlar.

Malko hesabı öderken, kızın ahlak anlayışı koku ile sınırlı diye düşündü.

—Komisere beni elçiliğe gönderdiğinizi söyler misiniz? Canım sinemaya gitmek istiyor.

Malko gülümsemeden edemedi.

—Olur.

—O halde hoşçakahn!

Kız, kaşla göz arasında üç tekerlekli bir motosikleti durdurup içine atladı Kaldırımında bir başına kalan Malko Çan'ı görmeğe karar verdi. Continental'e doğru yürürken katilin neden intihar ettiğini, May-li'nin ortadan kayboluşunu, gazetelerin Mitchell'in ölümü hakkında tek satır bile yazmaması için kimin emir verdiğini düşünüyordu. Malko'nun beyininde iki yüz şekilleniyordu. Thuc ve melez kadın. Acaba hangisi yalan söylüyordu?

*
**

Çan Continental'in iç bahçesinde ölü suratlı bir Vietnamlı ile konuşuyordu. Malko'nun geldiğini görünce adam bir anda toz oldu.

—Ee! Saygon'a alışıyor musunuz?

—Saygon bana alışamıyor. Az kalsın Mitchell'in akibetine uğruyordum.

Malko başına gelenleri anlatınca Çan bir kahkaha attı.

—Şansınız varmış. Size "Ters çevrilmiş muz ağacı" numarası uygulamamışlar.

—Teşekkürler? Sizce kim olabilir?

Vietnamlı ses tonunu iyice alçaktı.

—Herkes olabilir. Özel polis, gizli polis, Vietkonglular. Bunu bilmek çok zor. Mesela beni altı ay hapiste tutup işkence ettiler. Bugün bile neden işkence yaptıklarını bilmiyorum. Geçen ay konsolosluk peşime adam takmıştı, acaba neden?

, —Amerikan Elçiliği mi? Ama...

Vietnamlı neşeyle omuz silkti.

—Ne de olsa kokuşmuş olduğum için insanlar benden şüphelenmiyorlar. Kısa bir süre önce saygıdeğer başkanımız bir dostunu, kuzeyle ilişki kurmakla görevlendirdi. Bir süre sonra devletin politikası değişince adamcağız vatana ihanet suçundan hapsi boyladı. Adamı asmıyorlar, çünkü karısı başkanın metresi.

Çan'ın sesi tekrar alçaldı, nerdeyse duyulmaz olmuştu.

—İçeri gireni gördünüz mü? Şu köpekli adam?

—Kim o?

Çan hızlı hızlı anlatmaya başladı.

—Başkan Diem'i hatırlıyor musunuz? CIA adına darbeyi hazırlayan ve Diem'i deviren işte bu adam: Dave Kolin... Eski bir "Yeşil Bereli". Diem'in öldürülmesine engel olamadığı için Vashington'dan fırça yiyen Zansky, hırsını Kolin'den aldı. Onu işten attı. Ama Kolin Vietnam'dan ayrılmayıp kendine bir iş kurdu. Vietnamlılar onun hâlâ CIA hesabına çalıştığını düşünüyorlar. Eski arkadaşları ise onu görmezden geliyorlar.

Eğer bir gün Zansky el bombası ile havaya uçarsa bunu yapan Vietkong olmayacaktı.

—Sizi bir gün onunla tanıştırmam ama Zansky'nin bunu bilmesi gerekmez.

Bu sözlerden sonra Çan kalktı ve gözden kayboldu.

*
**

Malko telefona cevap verdi, önce cızırtıdan

bir şey duyamadı, sonra melezin sesini tanıdı.
—Siz misiniz? diye sordu kadın.
—Evet benim.
—Derhal President Oteli'ne gelin.
Kadın telefonu kapadı.

VIII. BÖLÜM

Kapıdaki M 16'h iki muhafız Malko'ya aldırmadılar bile. President Oteli'nin yapımına Çinliler başlamıştı. Amerikalılara hizmet vermek için yapılan otel Çinlilerin ayrılması ile yarım kalmıştı. Otele Vietnamlıların girmesi yasaktı. Dev bir beton yığını andıran otelin yedi yüz odası da pislik içindeydi.

Asansörün kapısı açıldı, kırmızı giysili bir çocuk çıktı. Malko asansöre biner binmez kapıyı kapatan çocuk bir düğmeye bastı. Malko'yu baştan çıkartırcasına süzdükten sonra, kirli eli ile Malko'nun göğsünü okşadı.

Malko dehşetle uzaklaştı. Çocuk pis pis sırtıyordu.

—Malko bütün Vietnamcasını kullanmıştı.

—Utanmıyor musun?

Çocuk ısrar etmedi. Başka bir teklif yaptı.

—Çok genç bir kız ister misin? Sadece altı yüz Piastre.

iyi bir tüccar çeşidi bol olan tüccardır, diye düşündü Malko. Sesini çıkarmadı. Asansör durunca hemen indi.

Çocuk onu neden on ikinci kata çıkarmıştı? Nereye gideceğini ne biliyordu? Mary-linh neredeydi? yedi yüz odayı araması mı gerekecekti?

Koridor karanlık ve ürküntü vericiydi. Odaların çoğu zaten boştu, inzibatların bile girmeye cesaret edemediği bu otelde bazen sarhoşun biri tekmeye kırdığı kapının ardında-

ki bir kadına tecavüz ediyor, kimse bir şey demiyordu. Yan tarafta müzik sesi duyan Malko o tarafa yöneldi. Yaklaştıkça ses artıyordu.

Cam bir kapıyı iten Malko kendini geniş bir salonda buldu. Salonun ortasında dev bir müzik dolabı duruyordu. Daha gerideki bilardo masalarının etrafı Amerikan askerleriyle, ufak tefek mini etekli Vietnamlı kızlar çevirmişti. Salon tiz çığlıklar ve anormal kahkahalardan geçilmiyordu. Malko'nun kapıda belirmesiyle kızlardan birkaçı ona doğru hareketlendi. Uzun takma kirpikli yüzleri fondötene bulanmış kadınların en cüretlisi Malko'yu elinden tutup boş bir koltuğa sürüklemeye çalıştı.

Pencereye doğru ilerleyen Malko üzerine çevrili düşman bakışlara aldırmadı. Manzara harikaydı, Saygon'un bütün ışıklarını görebiliyordu. Ama aradığı kadını bu koca şehirde nasıl bulacaktı?

Mary-linh salonda yoktu. Dışarı çıkan Malko ikiye ayrılan koridorda kadın seslerinin geldiği tarafa saptı. Tuvaletlerin küçük fahişelerin makyaj odasına çevrilmiş olduğunu hayretle gözlemleyen Malko, kadınların arasında Mary-linh'i görmeyince geri çekildi. Arkasında bir fısıltı duyduğunda asansöre gidiyordu.

Odalardan birinin kapısı açıldı. Geri döndü. Karanlıkta melezin yüzü tiyatro maskesini andırıyordu.

Malko'yu kolundan tutup çekti.

—Gelin.

Kadın kin kusuyordu. Pençelerini Malko'ya uzattı.

—Adi herif! Bana ihanet ettin!

Malko geri çekildi. Kadın Vietnam dilinde küfürler ederek kendini Malko'nun üstüne attı. Tekmeliyor, tırmalıyor, kedi gibi tükürüyordu. Malko gözlerini kadının pençelerinden kurtarmak için epey mücadele etti.

Arkasındaki kapının açıldığını duymamıştı. Aniden bir kurbağa gibi yerden kaldırıldı ve Malko son hızla duvara çarptı.

**

Dev gibi bir zenci Malko'yu gırtlığından yakalamış kafasını duvara vuruyordu, öfkeden köpüren zencinin yanında Malko cüce gibi kalıyordu. Tabancası kemerinden kayıp yere düşmüştü. Mary-linh zenciye küfürler savurarak iki adamı ayırmaya çalışıyordu. Zencinin parmakları Malko'nun nefes almasına engel oluyordu. O sırada kadın jilet gibi tırnaklı elini zencinin pantolonuna daldırıp parmaklarıyla sıktı.

Zenci vahşi bir çığlıkla döndü. Mary-linh yediği tokatın etkisiyle odanın öbür ucundaki duvara kadar uçtu. Aynı anda Malko silahı elinde doğruldu. Ona doğru gelen zenci tabancayı görünce durdu. Her şeye rağmen saldıracak gibiydi.

—Onu rahat bırak, arkadaşım o benim.

—Boynuzlanmaktan nefret ederim. Seni burada bir daha görürsem hayalarını koparırım. Yok ol!

Malko henüz kendini toparlayabilmişdeğildi. Yine de silahını indirmeden sakin bir sesle:

—Boşuna tasalanıyorsunuz, dedi. Arkada-

şınızla aramda sadece iş ilişkisi var.

Zenci bir küfür savurdu ama yaklaşmayı denemedi.

Mary-linh araya girdi!

—Yemin ederim, eski bir arkadaş. Bana borcu var.

Zencinin gözleri parladı.

—öyleyse ödesin ve defolsun. Yoksa...

—Onunla konuşmam lazım. Sen koridorda bekle. Kapıyı açık bırakacağım.

Zenci kapının karşısındaki duvara yaslanıp oturdu. Malko her ihtimale karşı kadınla arasında mesafe bıraktı.

—Burada ne işiniz var?

—Sizin yüzünüzden buradayım, peşimdeler.

—Kim?

—Akrep. Ona benden söz etmişsiniz. Şimdi beni öldürmek istiyor.

Kadın korkudan titriyordu. Malko beyninin durduğunu hissetti. Sanki işkenceyi yeniden yaşıyordu. Kim yalan söylüyordu? Kadın rol mü yapıyordu?

—Bu sabah eve geldiklerinde ben dışarıydım. Bir arkadaşım haber yollayıp beni çağırtmış. Şüphelenip telefon açtım. Beni aramadığını söyledi. Eğer o randevuya gitseydim şimdi ölmüştüm. Sonra buraya gelip Ed'i buldum. Onunla beraberken hiçbir şeyden korkmam. Bir hafta izinli ama izni bittiğinde benim Saygon'u terketmiş olmam gerekiyor. Paraya ihtiyacım var.

—Size inanmıyorum.

—Elimde kanıt var. Saklanmak için para bulmam lazım. Ön bin Piastre yeter. Size yalvarıyorum. Saygon'u terk etmek zorundayım.

Malko gitgide şaşkına dönüyordu. Birden kadın ağzını Malko'nun kulağına yapıştırdı.

—Size altın değerinde bir şey söyleyeceğim. Thuc her cumartesi Hanoi'ya bilgi gönderiyor. Uçakla.

—Hangi uçakla?

—Saygon'la Hanoi arasında her cuma sefer yapan uçağı bilmiyor musunuz?

—Benimle dalga mı geçiyorsunuz? dedi Malko.

—Siz hiç "CIC" Uluslararası Kontrol Komisyonu'ndan bahsedildiğini duymadınız mı? Hintliler, Polonyalılar, Kanadalılar her cuma Hanoi ve Vietiane'ye gidip cumartesi dönerler. Uçaktaki hostesin adı Mireille'dir. Akrep hesabına çalışır. Her hafta Hanoi'daki Thong-nat Oteline Akrep'in haberlerini bırakır.

—Siz bunu nereden biliyorsunuz?

Mary-linh güldü.

—Araştırın isterseniz. Mireilleher gece Castia'da yemek yer. Kırmızı bir 204 Peugeot'su var.

Zencinin dev cüssesi kapıda belirdi.

—Bitmedi mi hâlâ?

Melez heyecanla Malko'dan uzaklaştı.

—Gelebilirsin Ed.

Mary-linh Malko'nun ardından kapıyı kapatırken:

—Yarın saat tam on ikide Caravelle barında olun, dedi Parayla beraber.

Otel enkazından çıkan Malko bir taksiye atladı. Bütün bunlar ondan biraz para sızdırmak için olabilirdi. Ama melez gerçekten korkuyordu. Çevirmenin aniden yok oluşu

aklına geldi. Thuc Vietkong ajanı mıydı? Eğer melez haklı ise CIA Vietkong'un oyununu oynuyordu. Tabii bilmeden.

Malko otele vardığında kafası daha da karışmıştı. Kimdi şu esrarengiz Mireille? Malko bu konuda bir şeyler yapabileceğini düşündü.

XI. BÖLÜM

Penceresindeki pancurların arasından Caravelle Oteli'nin her zaman boş olan önünde bir kalabalık gören Malko, aklına gelen korkunç bir ihtimalle Continental'in ahşap merdivenlerinden aşağıya koşturdu. Asansörü bekleyecek zamanı yoktu.

Saat on ikiyi biraz geçiyordu. Malko Mary-linh'le olan randevusuna gidip gitmeyeceğini düşünüyordu. Kadına on bin Piastre'yi cebinden ödeyip bağlantıyı koparmayabilirdi...

Sağa sola koşturarak polislerin yanı sıra otelin önünde elli kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Vietnamlıların arasından kendine yol açan Malko kana bulanmış örtünün altında şekilsiz bir kabarıklık gördü.

—Neler oluyor? diye elinde bir havlu tutan iyi giyimli bir Vietnamlıya sordu.

Adam ona ifadesiz bir yüzle baktı.

—Kadın yukarıdan atladı.

Adam Caravelle Oteli'ni gösteriyordu. Malko sıcağa rağmen kanının donduğunu hissetti. Cesedin başındaki polisi iterek örtüyü açtı.

Mary-linh'in boynundan kan fışkırıyordu. Ama yüzü bozulmamıştı. Yerinden çıkmış bacağı kalçasıyla inanılmaz bir açı yapmıştı. Malko örtüyü bırakırken kendisini alaylı bakışlarla süzen polise bir özür kelimesi mırıldandı.

Korkunç olay birkaç dakika önce olmuştu.

Randevuya saatinde gelmiş olsaydı Mary-linh şu anda hayatta olacaktı. Malko vicdan azabı ile kıvranıyordu. Öfkeden sarhoş bir halde Caravelle Oteli'nin girişine yöneldi.

*
**

Malko Caravelle Oteli'nin kişiliksiz barına girdi. Alçak sesle konuşan insanların arasından barmene sakın bir tavırla sordu:

—Terasa nasıl çıkılır?

—Bu imkânsız efendim. Terasa çıkmak kesinlikle yasaktır.

—Mutlaka bir yolu olmalı.

Arkasında kel kafalı bir Avrupalı belirdiğinde, barmen hâlâ başını sallıyordu.

—Ben otel müdürüyüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?

—Terasınızı görmek istiyorum.

Müdür gevşedi. Malko'nun koluna girip onu hole çıkardı.

—Az önce müthiş bir felaket oldu. Bu yüzden terası kilitledik.

—Ben özel polistenim, olay mahallini kontrol etmem gerekiyor.

Müdüre danışman kartını gösterdi. Beriki biraz daha gevşedi.

—O halde sizi bizzat ben gezdireyim.

Teras on üçüncü kattaydı. Camlı bir kapının önünde müdür cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Ambulans cesedi götürmüş, kalabalık da dağılıyordu.

—Kadın buraya nasıl çıkmış?

—Garip bir hikâye. Ben odamdaydım. Barmenin anlattığına göre Vietnamlı bir adamla birlikte çıkmışlar. Kadın korkuyormuş,

adamsa kadının kolundan tutuyormuş. Barmen bir kıskançlık olayı sanmış. Onlara merdivende rastlamış. Kapıyı arkadan kilitlemişler. Şaşırın barmen bana koşmuş. Ben yukarı çıktığımda kadın atlamıştı. Barmen adamın tek başına bardan geçip kaybolduğunu görmüş.

—Ya kapı?

—Ben çıktığımda açıktı.

—Olay nerede olmuş?

—Bunu söylemek zor. Şuralarda olmalı...

Parmaklığı aşan Malko saçakta yürüdü.

—Hey! Çıldırınız mı?

—Tasalanmayın sadece bakıyorum.

Kenarda siyah bir cisim gören Malko eğildi. Bu bir kadın ayakkabısıydı. Öbür tekivoktu.

—Bu onun ayakkabısı mı? diye sordu, müdür.

Malko ayakkabıyı inceliyordu. Eğer kadın aşağı itildiyse tekini mücadele ederken kaybetmiş olmalıydı.

—intihar ettiğini nereden biliyorsunuz? Kadını intihar ederken gören var mı?

—Bu bir kaza olamaz. Kadının önce parmaklığı aşması gerekir.

Malko kararını vermişti. Bu sefer Thuc ile gerçekten ilgilenecekti.

Malko ayrılmadan önce müdüre son bir soru sordu.

—Ya kaza veya intihar değilse?

Canı sıkılan müdür başını çevirdi. Sanki soruyu duymamış gibi aceleyle Malko'nun elini sıktı.

Saygon'da kimin kim için çalıştığı asla bilinmezdi!

*
**

General Nhu'nun karısı Saygon Spor Kulübü'nün namuslu kadınlarını utançtan bayıltacak bir bikini giymişti. Halkalarla tutturulmuş minicik bez parçaları. Malko'dan önce gelmişti. Saygon'a ayak bastığından bu yana iki cinayet işlenmişti. Melez öldüğüne göre gerçeği bulacak bir Malko kalmıştı.

—Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Helen.

—Sizi, dedi Malko. Sizi büyüleyici buluyorum.

Helen keyifle kıkırdayınca Malko fırsatı kaçırmadı.

—Bana generalin neden fikir değiştirdiğini söylemediniz. Söz vermiştiniz.

—General hayal kırıklığına uğradı.

—Hayal kırıklığı mı?

Kadın masum bir pozda gülümsedi.

Ben para işlerinden pek anlamam. Ama Zansky yaptığı ödemeyi yarı yarıya kesti. Verdiği para atıldığı riske karşılık yeterli değil.

Malko havuzun suyu ciğerlerine doluyor sandı.

—Hangi ödemesi? Benim böyle bir şeyden haberim yok.

Kadın kuşkuyla Malko'ya baktı.

—Albay Mitchell her ay harcamaları için generale on bin dolar veriyordu. Ama bu ay yalnızca beş bin verdi. Ben de generale operasyondan vazgeçmesini söyledim.

—Ama Richard Zansky'nin neden...

Kadın anlayışla güldü.

—Hayır, bunun Zansky ile bir ilgisi yok.

Mitchell kendine daha aç gözlü bir metres bulmuş olmalı.

—Peki neden Zansky'ye bildirmediniz?

—Uğraşmaya değmezdi. Zansky nasıl olsa bize başka birini yollayacaktı.

Malko küçük dilini yutmuştu. Vietnam Mitchell'i de mi zehirlemişti? Birden onun öldürülmesinin çok çeşitli nedenleri olabileceği aklına geldi.

Helen Malko'ya doğru eğildi.

—Başlangıçta siz de Mitchell gibi ayda bin dolar alacaksınız.

Malko durmadan yeni şeyler keşfettiğini düşündü. Ne biçim dünyaydı bu!

—ihtiyacım yok. Cazibeniz bana yeter, dedi.

Kadın kuşkularını belli etmeden güldü. Bir erkek bir kadını arzuladığında, her şeyi söyleyebilirdi.

—Göreceğiz, dedi yarım ağızla.

—Bu durumda generalin eski kararına döndüğünü söyleyebilir miyim?

—Sanırım. Şayet siz de Mitchell kadar açgözlü değilseniz!

On beş dakikalık bir sessizlikten sonra kadın kalktı.

—işte yağmur başlıyor. Gitme zamanı.

Malko başını kaldırdı. Havada küçük bir bulut bile yoktu. Ahlaksız kadın için sınır bulunmadığını düşündü.

Malko tam taksi ücretini öderken Casita'nın karşısındaki pislikten kocaman bir fare fırladı. Buraya şehrin ana caddelerinden biri demek için bin şahit lazımdı. Sokaktaki koku ölüyü bile diriltebilir di.

Lokantanın önünde kırmızı bir 204 park etmişti. Malko açlıktan bacakları titreyerek lokantaya girerken tek başına bir öküzü yiyebileceğini düşündü. General afyona ne kadar meraklı ise karısı da bir o kadar sevimliye meraklıydı. Kadının çığlıklarını bir duyan olsa Vietkongluların saldırıya geçtiğini sanırdı. Eğer Malko'nun sağlığına bir zarar gelmezse Sunrise'a da gelmezdi.

Malko küçük lokantanın hemen hemen boş olduğunu gördü. Dipteki masalardan birinde kısa saçlı bir kadın tek başına oturuyordu. Malko onun Mireille olduğunu düşündü. Girişteki masalardan birine oturarak yemeğini ve birasını ısmarladı.

Malko ertesi günün cuma olduğunu hatırladı. Eğer Mary-linh'in, verdiği bilgiler gerçekse kadın yarın Albay Thuc'un verdiği belgeleri Hanoi'ya götürecekti.

Birden kendini çok güçsüz hissetti. Eğer bütün bunlar doğruysa bu kadar zaman kimsenin farkına varmamasının bir tek açıklaması olabilirdi: Düşmanları çok iyi örgütlenmişti.

Malko yemeğini motor gibi yiyordu. Kadın ise hiç acelesi yokmuş gibi bir dergiyi karıştırıyordu. Malko yine de yavaşlamadan yemeyi sürdürdü.

Hesabı istediğinde kadın da kalkıyordu. Malko birkaç saniye arayla arkasından dışarıya çıktı. Kadın arabasının direksiyonuna geçmişti bile. Çabuk karar vermeliydi. En kötü ihtimalle beni ateşli bir tip sanır, diye düşündü.

—Hanımefendi, sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın. Ben Saygon'un yabancıyım. Nere-

den bir taksi bulabileceğimi söyleyebilir misiniz, lütfen?

Kadın ona soğuk soğuk baktı.

—Nereye gidiyorsunuz?

—Continental'a

—Binin, sizi bırakayım.

Kapıyı açan kadın hemen hareket etti. Malko yolda bir konuşma zemini kurmaya çalıştıysa da başaramadı. Kadın tek kelimelik cevaplarla yetiniyordu. Beş dakikada Continental'a varmışlardı.

—Barda birer kadeh içki içelim mi? diye sordu Malko.

—Hayır teşekkürler, yarın erken kalkacağım, iyi geceler.

Malko iner inmez kadın hızla uzaklaştı. Tam bu sırada Malko bir motosiklet gürültüsü duyup geri sıçradı. Motosiklet kullanan tam bir amazondur. Malko'nun yanında durdu.

—Nereye gidiyorsunuz? diye İngilizce sordu.

Sokağa çıkma yasağına az bir -zaman kalmıştı. Malko ani bir karar verdi.

—Az önce uzaklaşan kadını yakalamama yardım eder misiniz?

Kadın Vietnam dilinde küfür edince Malko aynı dilde devam etti.

—Kadını yakalarsanız size üç bin Piastre veririm.

Birden kızın yüzü aydınlandı.

—Tamam ver parayı.

Motoru durdurmamıştı. Malko arkasına atlayınca gazı kökledi. Sokaklarda gecikmiş birkaç taksi ve devriyelerden başka kimse yoktu. Kırmızı 204 katedrali dönerken yetişti-

ler.

Malko kızın kulağına bağırdı.

—Fazla yaklaşmayın.

—Eğer kadın seni istemezse bekleyeceğim, diye söz verdi.

Malko 204'ün stop lambalarını görünce kızın omzuna vurdu.

—Beni burada indirin

Saygon'un öbür ucuna gelmişlerdi.

Kız hemen durdu. 204 çamurlu bir sokakta kaybolmuştu.

---Seni bekleyeceğim.

Malko tereddüt etti.

—Hayır.

Motosiklet gözden kaybolana kadar bekleyen Malko sokağa daldı. Dalar dalmaz da tökezledi. Zifiri karanlık oluşu bir yana, sokağın en belirgin özelliği çamur ve çukurlardı. Malko tabancasını eline aldı. Burası tam adam boğazlanacak yerdi. Bu sırada iri damlalar düşmeye başlamıştı.

Bir şimşek çakınca Malko az ilerdeki 204'ü gördü. Işıktan gözleri kamaşan Malko arabaya doğru körlemesine yürüdü. 204'e on metre kala durdu. Arabada kimsenin olup olmadığını göremiyordu. Böyle rastgele riske girdiği için kendi kendine küfürler yağdırdı. Tam bir saniye sonra arabanın iç lambası, inen bir gölgeyi aydınlattı. Ardından arabanın farları yandı ve araba açık bir kapıdan içeri hareket etti.

Kendini geriye atan Malko sendeledi ve boylu boyunca çamura yuvarlandı. Araba gözden kaybolmuştu, öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştı aynı anda bir elektrik fenerinin ışığı

gözlerini kamaştırdı. Olaylar o kadar hızlı geliyordu ki Malko kendini savunabilmek için silahını ışığa doğrultacak zamanı ancak bulabildi. Ama ışık anında kayboldu.

Yağmur şiddetini artırmıştı. Bir saldırı bekleyen Malko korktuğuna uğramayınca kalktı. Onu aydınlatan kimse gitmişti. Villada hiç ışık yoktu. Parmaklıklara yaklaştı. Karanlık ve yağmurun yüzünden hiçbir şey göremeyince otele gitmek için geri döndü. Üstündekiler tenine yapışmıştı. Ilık yağmura rağmen üşüdüğünü farkettiler.

*

**

Malko taksiden inerken motosikletli küçük fahişe şişko bir polisle konuşuyordu. Hemen Malko'nun yanına geldi ve onun acınacak haline bir kahkahayla gülmeye başladı. Malko bir çamur abidesi gibiydi.

—Benimle kalsaydın daha iyi ederdin. Şimdi istiyor musun?

Malko kudurmuş bir vaziyette otele daldı. Onu gören gececi resepsiyon memuru hayretle bakakaldı.

—Düşüm, diye açıkladı Malko.

Duşun altına giren Malko çocuk gibi davrandığını düşündü. Bu akşam gördüklerinin hiçbir anlamı yoktu.

Eğer Mary-linh'in parçalanmış cesedini görmemiş olsaydı bu işi hemen burada bırakırdı. Ama görmüştü.

X. BÖLÜM

Malko telefon sesiyle uyandı. Arayan bir kadındı. Kişiliksiz bir sesle komiser Vien'in kendisiyle bir liman keşfi yapmak üzere saat on birde Majestik Oteli'nin karşısındaki rıhtımda buluşmasını istediğini bildiriyordu.

Malko gideceğine söz verdi. Neden olmasın? Zansky ile randevusu saat dörtteydi.

Gece Phan-dinh-phong, 95 numaraya gidip Mary-linh'in esrarengiz sevgilisi çeltikçiyi görecekti. Belki o kanıtın nerede olduğunu biliyordu.

Beyaz pantolonunu giydi. Güneşten rahatsız olmamak için de siyah gözlüklerini taktı. Artık çıkabilirdi.

Her on metrede bir yanma sokulan bir Vietnamlı dolar soruyordu. Kara borsada dolar resmi kurdaki değerinin dört katından işlem görüyordu.

Rıhtıma varan Malko Vietkonglu balık-adamların limana girip sabotaj yaptıklarını duymuştu. Bu sarı renkli suda bu işi nasıl becerdiklerine şaşmamak mümkün değildi.

Otel Majestik'e az bir mesafe kalmıştı ki Malko- kolunda bir sürtünme hissetti. Başını eğdiğinde saatinin üzerinde kirli bir el gördü. Saati ustalıklarla çıkararak Vietnamlı bir kahkaha atarak koşmaya başladı.

Malko içgüdüsel olarak adamın peşine düştü. Çevredeki tezahürata rağmen hırsızın hız koşmadığını farketti. Hongkong'da aldığı

yaralardan dolayı iyi koşamayan Malkoyine de onu yakalamıştı.

Hırsından kudurmuş olan Malko uyuklayan üç liman işçisinin üstünden atlayarak hırsızın bileğini yakaladı. Adam kendini savunacağına, avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Malko şaşırılmıştı. Çevresi bir anda Vietnamlı doldu. Tartaklandığını görünce bu kez Vietnamca:

—Bu adam saatimi çaldı. Polis çağırın! dediyse de kimse aldırmadı. Hatta iki kişi onu kuvvetle itince kendini yerde buldu. Her taraftan tekme, yumruk, sopa yağıyordu. Malko insanüstü bir çaba ile ayağı kalkabilirdi de koskoca limanda ne kavgayı gören biri vardı, ne de Malko'nun çığlığını duyan.

Mesele saati geri almak değildi artık: Linçten kurtulabilmektir. Saldırganlar dört tane serseriydi. Diğerleri ise sanki horoz dövüşü izliyorlardı.

Malko iskeleye doğru sürüklendiğini hissetti. Bir sopa saçlarını yaladı. Karşısındakilerin profesyonel olduğu belliydi. Resmen bir cinayete kurban gidiyordu.

—imdat, diye can havliyle bağırды.

Belki Vietnamlı denizciler duyardı.

Kafaüstü sarı sulara gömüldü. Başını sudan çıkarmayı başardığında saldırganlardan birinin elinde parlayan bıçağı gördü.

Sırtına çıkan biri onu aşağı bastırınca kendini korumak için ellerini öne uzatmaktan başka yapabilecek bir şeyi yoktu. Tekrar suyun üstüne çıkmayı başardığında kıyıda bir ABD cipi gördü. Ağız burnu su dolu olmasına rağmen son bir gayretle:

—imdat! Ben Amerikalıyım, diye bağırды.

ilk anda bağırmasının bir işe yarayıp yaramadığını anlayamadı. Çünkü yine suya batmıştı. Ama tekrar çıktığında bir silah sesi duydu. Amerikalılardan biri ateş açarken diğeri yardım getirmeye gitmiş olmalıydı. Saldırganlardan biri kan gölü içinde yere yığılırken şaşırın diğer ikisi Malko'yu bıraktılar.

Birden bir Amerikan cipi belirdi. Suyu düşmesine ramak kala durdu. Bir inzibat M 16'sıyla cipten atladı. Otomatik silahın takırtısı Malko'nun gerisindeki suyu taradı. Saldırganlardan birinin kafası makineli mermisiyle paramparça oldu. ötekiler nerdeyse suyun altından yüzerek nehri geçmeye çalıştılar.

Kıyıda beş Amerikalı sanki atış talimindeymiş gibi ateş ediyorlardı. Yaklaşan Vietnamlıları uzaklaştırmak için inzibatlardan biri şarjörünü boşalttı.

Malko soluk almakta zorluk çekiyordu. Yaralı olduğunu keşfetti. Kıyı inanılmaz derecede uzak görünüyordu. Bir ses ingilizce bağırırdı:

—Dayanın! Bu taraftan.

Nihayet parmaklarının çamura dokunduğunu hissetti. Ama nehrin çamurlu zemini kayıyordu, inzibatın biri suya atlayıp onu çıkardı.

Yüzükoyun kıyıda uzanmışken, kendi kendine hâlâ nasıl hayatta kalabildiğini sordu.

—Sansın var ki bu pis şehirde silahımı hep yanımda taşırım. Yoksa...

Malko cevap verecek durumda değildi. Birden kasmaya başladı. Kalkmaya çalıştı ama hemen devrildi.

—Kımıldamayın dedi biri. Ambulans nerdeyse gelir. Hangi birliktensiniz? Yanlış

dolaşmanızı yasaklamadılar mı?

—Ben elçilik personelindenirih, diyebildi Malko.

Başını kaldırdığında sert yüzlü bir inzibat çavuşu gördü.

—Neler oldu?

—Saatimi çalan hırsız yakalamağa çalıştım. Birden başkaları ile bana saldırdı. inzibat başını salladı.

—iki tanesini vurduk, belki de üç. Ama diğeri karşı kıyıya kapağı attı. Ucuz kurtuldu-nuz.

Siren sesleri konuşmalarını kesti. Malko'yu sedyeye yerleştirdiler.

*
**

—Çıldırılmışsınız. Siz tecrübeli bir ajansınız. Nasıl olur da bu kadar zayıf sınırlerinizi olur, dedi Zansky.

Hastanede yarasını sardırıktan sonra kendine yeni bir gözlük almış ve randevusuna zamanında yetişmişti.

—Eğer benim yerime o suları siz yutsaydınız o zaman saatimi değil de beni istediklerini anlardınız.

Malko Amerikalıyı bir türlü inandıramıyordu. Mary-linh'in ölümünden, kaybolan çevirmenden, MitchelPin katilinin intiharından sabahleyin başına gelenlerden bahsetsin, Zansky Nuh diyor peygamber demiyordu.

—Beni iyi dinleyin. Aptal değilim. Olanları ben de bir bir düşündüm, önce MitchelPin ölümü. Beni kötü duruma düşürmek için onu hükümet öldürttü. Onların yöntemlerini bilirim. Mary-linh'e gelince! MitchelPin generalin

parasını ona yedirdiğini biliyoruz. Mitchell ölünce, sizi kullanmak istedi. Ölümü ise sizin anlattığınız gibi bir cinayet de olsa, bu tür kızların her zaman düşmanlarının olduğu bilinen bir şeydir.

—Ya bana işkence yapanlar?

—Acele etmeyin. Gelelim bugünkü olaya. Size saldıranlardan birinin poliste sabıka kaydı var. Bu Amerikalılara ilk saldırısı değildi. Hem izinli bütün Amerikan personelinin yalnız dolaşmasının yasak olduğunu siz de biliyorsunuz. JEee? Tatmin oldunuz mu?

Malkö omuz silkti. Hayır tatmin olmamıştı, ama CIA patronunun düz mantığına karşı elinde hiçbir delil yoktu.

Malko'nun sessizliğini iyiye yoran Zansky devam etti:

—Sizi kaçırana gelince, MitcheU'in katilleriydiler. Sunrise hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorlardı.

Amerikalı bir çekmeceyi açtı, Malko'nun dizlerinin üstüne sarı bir zarf fırlattı.

—Amerikan vergilerinden bir miktar, dedi alaylı bir sesle.

Zarf kapalı değildi, kapağını aralayan Malko içinde bir deste gıcır gıcır yüzlük Amerikan doları gördü.

—Generalin evinden ayrılırken bunu masasının üstüne bırakın. Ve güvenebileceğimiz Vietnamlıların listesine acil olarak ihtiyaç duyduğumu belirtin.

Malko Amerika'yı güçlü kılanların aslında Zansky gibi sert kendinden emin ve her zaman galip gelmesini bilen insanlar olduğunu düşün-

dü. Ama Zansky acaba Asya'ya özgü savaş inceliklerini gerçekten anlayabiliyor muydu?

—Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Zansky.

Bu üst düzeydeki bürokrat gün geçtikçe Malko'nun daha çok sinirine dokunuyordu. Ya bir de generalle işler yolunda olmasaydı acaba o zaman....

—Dövmelerinize hayran kaldım. Sakın Vietkongluların eline düşmeyin. Onları hatıra diye saklamaya kalkabilirler.

Zansky süt dökmüş kediye döndü. Ayağa kalkmadan Malko'ya yolu gösterdi.

—Beni bu akşam karargâhtan "Tiger" kodu ile arayıp hiçbir ayrıntıyı atlamadan generalle yaptığınız görüşmeyi rapor edin.

*
**

—Siz ha? Hani telefon edecektiniz?

Genaralin karısı Malko'yu gördüğüne hem sevinmiş hem de üzülmüştü. Kadın Malko'ya bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

—Gidip bakayım, general sizi kabul edebilecek mi?

Kalçalarını alay eder gibi sallayarak uzaklaştı, ama hemen geri döndü.

—General sizi bekliyor.

Malko tanıdık salona girdi. Gazete okuyan general ayağa kalkıp hararetle Malko'nun elini sıktı.

—Sizi görmekten mutluluk duyuyorum.

—Sizi başbaşa bırakayım, diyen Helen kalçalarının yarısını göstererek çıktı.

—Karımın da size açıkladığı gibi Bay Zansky'nin benden istediği önemli görev

kendimi layık bulmuyorum.

Malko az daha kusuyordu. BİR yudum çay içerek midelerini bastırmaya çalıştı. Bu adamda hiç onur yok muydu?

—Kendi değerlerinizin farkında olmadığınızı eminim generalim, dedi.

—Size hak veriyorum ama ben sade bir yaşamdan hoşlanıyorum. Emekli maaşım olan ayda on beş bin Piastre ile geçinip gidiyorum.

—Elbette. Ama yine de Bay Zansky'den size bir mesaj getirdim.

Malko bunları söylerken cebinden çıkardığı zarfı masanın üstüne bıraktı.

General zarfa neredeyse saldırdı, çaktırmadan içine bir göz attıktan sonra:

—Sakin bir kafa ile okumak için sonraya burakiyorum, dedi.

Malko bu komediden utanç duyuyordu.

—Artık gitmek zorundayım. Bay Zansky güvendiğiniz kişilerin listesini almaktan zevk duyacak.

—Düşüneceğim, dedi general. Bu işe layık mıyım bilemiyorum.

—Kesinlikle, general sizden başka birini düşünemiyoruz.

Arabaya binen Malko:

—258, Vo-tanh Caddesi, dedi.

*

**

Tu-anh her zamankinden daha çekiciydi.

—Komiser Da Nang'da. Sabahtan beri neredeydiniz? Sıkıntıdan patladım.

Malko uğradığı saldırıyı anlattı. Kız büyük bir ciddiyetle dinledi.

—Aşk yaptığınız bir Vietnamlının kocasının

marifeti olmasın?

Malko cevap vermedi.

—Beni dondurma yemeğe götürür müsünüz?

Malko daha cevap vermeden çantasını toplamaya girişti.

—Komiser Vien'in Da Nang'da olduğuna emin misiniz?

—Dün gece gitti. Yarına kadar dönmeyecek.

—Tu-anh sizden, bugün saat on birde limanda özel polis tarafından hazırlanmış bir kesife davetli olup olmadığımı öğrenmenizi istiyorum.

—Ama bunu Deniz Kuvvetleri'nden araştırmak saatler sürer.

Neredeyse ağlayacaktı. Malko kesin bir tavırla:

—Sizi ancak ondan sonra dondurma yemeğe götürebilirim, dedi.

Genç kız çaresiz telefona sarıldı. Bunu izleyen on beş dakika boyunca oda Tu-anh'ın çığlıklarıyla doldu taşı. Malko onun sinirden kasılan yüzünü ilgiyle izliyordu. Kız sanki görünmeyen düşmanlarla savaşır gibiydi. Malko'nun anlayabileceğinden çok daha hızlı konuşuyordu.

Sonunda muzaffer bir eda ile Malko'nun karşısına dikildi.

—Sizinle resmen dalga geçmişler. Komutan bugün yokmuş. Buluşma falan da söz konusu değilmiş. Şimdi dondurma yemeğe götüreceksiniz beni?

—Elbette götüreceğim, dedi Malko soğuk bir sesle.

XI. BÖLÜM

Malko tahmin ettiği gibi Çan'ı gazeteciler toplantısında buldu. Malko'yu görünce Çan kalktı, hemen yanına geldi.

—Bizimle oturur muydunuz?

—Teşekkürler. Sizden beni mümkün olduğu kadar çabuk Kolin'le tanıştırmanızı rica etmek için gelmişim.

Çan gözlerini kırpıştırarak Malko'ya baktı.

—Bu Bay Zansky'nin hiç hoşuna...

—Bu onun sorunu! Dediğimi yapacak mısınız?

Vietnamlı keçi sakalını kaşdı.

—Bu akşam Mimi'nin yerine gelin. Saat ona doğru.

—Görüşmek üzere! diyen Malko oradan ayrıldı.

*

**

President Oteli gündüzleri daha gizemli görünüyordu. Asansöre binen Malko doğruca on ikinci kata çıktı. Artık hiçbir olasılığı kulak ardı etmeyecekti. Mary-linh ve zencinin kaldıkları odayı kolaylıkla buldu. Ama kapıyı açan olmadı.

O sırada yandaki bir odanın kapısı aralanınca gidip zenciye sordu. Kız Malko'nun elini alıp göğsüne koydu. Malko nazikçe kızın elini itip uzaklaştı.

Repsiyondaki Vietnamlı, zencinin bir gün önce ayrıldığını nereye gittiğini bilmediğini ama

kız istiyorsa tanıdığı çok iyi biri olduğunu söyledi.

Phan-dinh-phung Caddesi'ne gitmek üzere taksiye bindi. 95 numaralı binanın dış kapısını uzun uzun çaldıktan sonra Koreli bir çocuk kapıyı açtı. ikinci katın kapısını çalan Malko cevap alamayınca esrarengiz çeltik sahibine otelin telefonunu ve adını yazarak kağıdı kapılın altından içeriye attı...

Continental'e vardığında yağmur başlamıştı.

*

**

—işte o, dedi Çan.

O sırada Kolin içeri girmişti. Onu öpen barın sahibinin yanında dev gibi duruyordu. Malko gazeteciyle sözleştiği gibi saat ona doğru Mimi'nin barına gelmişti.

—Eskiden ikisi beraberler. Kadın ona zamanında çok bilgi taşıdı.

Kolin, bir kadın güruhunun içinde kayboldu. Aralarından nazikçe geçmeyi başarıp, Malko ile Çan'ın masasına geldi. Amerikalının keskin ve enerjik hatları vardı. Gözleri açık maviydi ve güçlü bir el sıkışı vardı.

—Oturalım yoksa kızlar başımıza üşüşür.

Malko ve Çan'ın karşısına geçip oturdu.

—Bize üç viski, dedi garsona. Artık bira içmiyorum, beni şişmanlatıyor.

—Buraya sık mı gelirsiniz? diye sordu Malko.

—Akşamları genelde uğrarım. Kızları tanıyınca eğlenceli oluyor. Bazen onlarla beraber kaldırımda Çin çorbası içerim.

Müziğin gürültüsünden birbirlerini duya-

bilmek için avaz avaz bağırarak zorunda kalıyorlardı. İçkiler gelince konuşmadan içkilerini içtiler.

*
**

Kolin geldiğinden beri sadece havadan sudan konuşmuşlardı. Malko konuya girmekte zorlanıyordu. Artık geri çekilemezdi. En kötü şartlarda CIA ile ilişkisini keser, Amerika'ya gönderirlerdi. Hem Kolin, Malko'nun kendisiyle neden tanışmak istediğini öğrenmeyi bekliyordu.

Malko kadehini iterek Amerikalıya doğru eğildi.

—Sizin bana yardım edebilecek tek kişi olduğunuza inanıyorum Zansky dahil herkes beni deli sanıyor.

Kolin, Zansky'nin adını duyunca irkildi. Malko ona, ta başından beri olup biten her şeyi anlattı.

—Ben melez kızın haklı olabileceğini düşünüyorum. Thuc gerçekten ikili oynayan bir ajan olabilir. Sizin fikriniz nedir? diye sorarak sözünü noktaladı Malko.

—Anlattıklarınız inanılmaz değil, mümkün olabilir ama kanıtlanması zor. Thuc çok güçlüdür. CIA'yı hesaba katmayın, ben onları tanırım. Hiçbiri Zansky'ye karşı çıkmaz.

Amerikalının sesindeki acılıktan aradığını bulduğunu anladı.

—Bana yardım etmeyi kabul ediyor musunuz? diye sordu Malko.

—Olanaklarım kısıtlı.

—Ama ülkeyi benden iyi tanıyorsunuz, ilişkileriniz var.

Malko sıkıntı ve huzursuzlukla bekliyordu. O zamana kadar ağzını açmamış olan Çan neşeli bir tavırla:

—Bize yardım edebilecek sadece bir tek kişi var, dedi.

Amerikalı ilgiyle gözlerini kaldırdı.

—Kim?

—Şalon'daki adam.

—Ah! Evet bu mümkün.

Kimden bahsettiklerini anlamak mümkün değildi.

—Bu çok acil bir konu diye ısrar etti Malko. Ne yapabiliriz?

Kolin gülümsedi.

—Vietnam'da aceleye mahal verilmez. Benim bütün yapabileceğim size ihanet etmeyecek kişileri tanıştırmaktır.

—Ama hemen değil, dedi Çan her zamanki esrarlı havasıyla.

Kolin kalktı, Malko'ya elini uzattı.

—Her şey yolunda giderse Çan sizinle kontak kurar. Vietnam'da muhbirden geçilmiyor. CIA'nın çok fazla parası var, diye alayla ekledi. Sık görüşmemeliyiz?

Kolin nazikçe patronu selamladı. Tatlı bir Laoslunun kışını tokatladı ve çıktı. Çan heyecanla Malko'nun kulağına eğildi:

—Bize yardım edecektir. Zansky yüzünden işinden oldu, ondan nefret ediyor.

—Ya siz?

—Ben pislği severim. Bu da tam bir pislik. Hem başarısak, benim patron bu iş için bana bir servet öder.

—Takip edildiğimize inanıyor musunuz?

—Kesinlikle. Vietkong'un bile sizi tanıdı-

diğından eminim. Diğerleri de tabii. Ama neden bulduğumuzu bilmiyorlar, önemli olan da bu. Gelin sizi küçük bir randevu evine götüreyim. Bu onları şaşırtacaktır.

Malko hesabı ödedi ve çıktılar. Yolda yanlarından bir mobylet geçerken Çan:

—Şu geçen gizli servis için çalışır, dedi.

Malko pis kokulu salonda bekledi. On dakika sonra Çan döndü.

—Siz de gelseydiniz. Neyse bana ödünç iki bin Piastre verin.

Malko parayı ödedi, çıktılar. Yürümek isteyen Malko Çan'dan ayrıldı.

—Sizi yarın ararım, dedi giderken.

Malko huzursuzca Pasteur Caddesine doğru yürüdü. Kolin'in veya Çan'ın saflığından yararlanmalarına kim engel olabilirdi.?

Kendi kendine çok kızılıyordu. Yanlız ve güçsüzdü.

**

Bunun cevabı ertesi gün Malko'nun resepsiyondaki kutusunda bekliyordu. Bütün sabahını Thuc'un bir konferansını dinleyerek geçirmişti. Zarfı açtı.

"Akşam yemeği için saat sekizde evime | gelin. 46, Vind-choset Caddesi"

Bir de not vardı: "Bu kağıdı yakın.'" Malko i gülmesini tuttu: Çan tedbir almakta haklıydı. Mary-linh ölmüş kendi de ölümden dönmüştü.

Taksi mütevazi bir mahallede durdu. 46! numara karşıdaydı. Kapı açıldı ve Çan'ın keçii sakalı belirirdi. Malko yürüdü, kendini karanlık] bir koridorda buldu.

—Girin, dedi Vietnamlı.

Malko minicik bir odaya girdi. Kolin bir pufta oturuyordu. Arkasında sırtı dönük biri daha vardı. Kapıdaki gürültüye döndü. Bu adam komiser Vien'di.

XII. BÖLÜM

Kolin'in gözleri, sarhoşları gibi kanlıydı. Vien sanki sokakta karşılaşmışlar gibi rahat bir tavırla Malko'nun elini sıktı. Çan ise ev sahibi rollerindeydi.

Vien Thuc'un güvenini kazanmış bir adamdı. Malko onun bu odada bulunabilecek en son insan olması gerektiğini düşünüyordu. Bu bir oyun muydu?

Küçük bir masanın etrafında oturuyorlardı. Amerikalı kolunu Vien'in omzuna atıp kendine doğru çektii.

—Komisere en az bana olduğu kadar güvenebilirsiniz. Ama her şeyden önce bu' işin ona ne kazandıracığını bilmek istiyorum.

Malko daha cevap vermeden Amerikalı devam etti

—Bay Vien harika bir polistir. Eğer Thuc'un bir karşı ajan olduğu ortaya çıkarsa onun yerini mükemmel bir şekilde doldurabilir.

Malko'ya sanki ayaklarının altındaki zemin yarılmış gibi geldi.

—Benim böyle bir söz vermeye yetkim yok.

—Elbette ama olaylar yatıştıktan sonra komisere bu işte nasıl bir rol oynadığını istiyorum yalnızca. (Sırtı.) Eğer sonrası diye bir şey kalırsa

Vien bütün altın dişlerini göstererek güldü. Adam gerçek bir kara mizah ustasıydı, ilk kez Malko'ya hitaben konuştu.

—Eğer albay casussa bunu mutlaka öğreni-

rız. Çan çay servisi yapmakla meşguldü, insan kendini hanımların çay partisinde sanabilirdi. Malko iyice şaşkına dönmüştü.

—Neden Vien'i seçtiniz?

—Diem'in temizlendiği gün neredeyse kellesini kaybediyordu. Onu delikten ben kurtardım. O zaman bu kadar şişko değildim.

Amerikalı son cümleyi söylerken Vien'e göz kırpmıştı.

Komisere gevrek bir kahkaha patlattı, iyi bir tabiatı vardı. Kolin devam etti:

—Amerikalı dostlarımız kendilerini her şeye muktedir sanıyorlar. Zansky size inansaydı bile elinden bir şey gelmezdi. Ama komisere, Thuc'un hakkından gelecektir.

Malko komisere:

—Ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu.

—Thuc çok zeki ve bir o kadar da şüphelidir. Onun hakkında bir şeyler öğrenbilmenin tek yolu, güvenilir birini özel hayatına sokmaktır.

—özel hayatına mı?

—Thuc bekardır ve yalnız yaşar. Onun yanına silahla ancak özel muhafızları girebilir.

—Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?

Komisere sabırla gülümsedi.

—Thuc'un yedekte bulundurduğu bir muhafızı var. O da benim bir adamım. Diğerlerinden birine bir şey olursa onun yerine geçer. Evine girersek gerisi kolaylaşır.

—Nasıl yapacaksınız bunu?

—Zor olmayacak ama muhafızlardan birini temizleyeceğiz.

—Hayatınızı tehlikeye sokuyorsunuz? Kork-

muyor musunuz?

Komiser Vien ciddileşti.

—Ben çok dikkatliyimdir. Oturduğum semtte herkes benim mali şubede çalıştığımı sanır. Ama bütün idam kararlarının altında benim imzam bulunur. Thuc her zaman çok tedbirlidir. Yani onun kararlarının sorumluluğu da bana yüklenmiştir. Namlunun ucunda ben varım.

Komiser Vien kalktı.

—Yarın büroda görüşürüz. Özellikle orada tek kelime etmek yok. Kızlar güvenilir değil, üstelik her yerde mikrofonlar var.

Birden Malko'nun aklına bir şey geldi.

—May-li'ye ne oldu? Şu çevirmen kız.

Komiser kaşlarını çattı.

—Ah, evet, May-li! Da Nang'da. Onu boşverin size hastaliksız birini bulurum.

—Onu siz mi yolladınız?

—Hayır, albayın emriyle gitti.

Malko nerdeyse sevinçten çayını devirecekti. Bu albayın suçluluğunun açık bir kanıtıydı. Komiseri durdurdu.

—Orada ne kadar kalacak?

Vien omuz silkti.

—Bilmem. Haftalar veya aylar. Belki de Thuc bizi daha önce öldürür.

Çan komiseri geçirdikten sonra döndü. Zevkten keçi sakalı titriyordu.

—Eeee? Ne diyorsunuz?

Kolin koltuğuna gömülmüştü. Malko açıkladı.

—Vien'in dostunuz olduğunu bilmiyordum.

—O çok akıllı bir adamdır. Çıkarının nerede olduğunu biliyor. Ayrıca Thuc'tan da nefret

ediyor, dedi Çan.

—imza hikâyesinden dolayı mı?

—Hayır o işi halletti, başkasına attırıyor şimdi. Ama iki yıl önce boşalan bir makama Vien'in yerine kendine çok yakın bir adamını atadı. Vien bu yüzden onu hiçbir zaman affetmedi.

—Peki ya Vien bize ihanet etmenin daha avantajlı olduğunu düşünürse?

—Orası hiç belli olmaz. O zaman uyanık davranıp geç olmadan onu öldürmeliyiz.

Kolin yarı uykulu bir kahkaha attı.

—Vietnam'da yaşamak istiyorsanız sağlam sınırlara sahip olmanız gerekir. Burada korku ile beraber yaşanır. Daha dışarı çıkar çıkmaz korktuğunuzu anlayacaksınız.

—Ya siz? Siz ne kazanacaksınız bu işten?

—Eski dostlarım bana ayyaş gözü ile bakıyorlar. Mali durumum berbat. Daha önemlisi Zansky'nin bana attığı kazığı unutmuyorum. Bu durumdan o sorumlu. Diem'in öldürülme kararının geri alındığını bana onu öldürttüktan sonra söylemeyi tercih etti.

Kolin'in gözleri nefretle parlıyordu. Malko hiç değilse ona güvenilebilirdi. Nefret, insan denen makinenin en sağlam parçasıydı.

—Dua edelim de komiser söylediğiniz kadar emin biri çıksın.

Kolin peygamber gibi parmağını kaldırdı.

—Artık kesinlikle kaldırım kenarında yürümeyeceksiniz, tanımadığınız araca binmeyecek, kimseye güvenmeyeceksiniz. Yoksa bir araba durur, bir kapı açılır ve siz sonsuza değin ortadan kaybolursunuz.

Kolin kalktı elini Malko'nun omüzuna

koydu.

—Thuc sizi temizlese bile devam edeceğime söz veriyorum. Hiçbir şey için olmasa dahi Zansky alçağının canını sıkmak için devam edeceğim. Anlaştık mı?

Malko süklüm püklüm:

—Anlaştık, dedi. Ama Thuc'un Vietkong yanlısı olduğuna gerçekten ihtimal veriyor musunuz?

Kolin Malko'ya kesinlikle umursamadığını belirten bir hareket yaptı.

Evden ilk Malko çıktı. Kaldırımında yürürken arkasında motor sesi duyunca irkilerek döndü. Bu boş bir taksiydi. Malko binmeden önce şoförün yalnız olup olmadığını kontrol etti. Yolda kaplan kafesine girdiğini ve kapının da kapatılmış olduğunu düşündü. Kolin haklıydı, korkuyordu.

XIII. BÖLÜM

Leopar giysili çevik kuvvet görevlisi kolunu kaldırıncı diğer üç meslektaşı, Vo-tanh Caddesi'nin trafiğini kestiler. Polis merkezinden çıkan eski Pontiac Grand - Marche'ye doğru trafiğe karıştı.

Amblemsiz, forssuz bayraksız, hiçbir işaret taşımayan araca bakanlar arabada sadece dört sivil bulunduğunu görüyorlardı. Bunlardan arkada oturan gözlüklü şişmanca adamın Thuc olduğunu ve arabanın da yürüyen bir cephanelik olduğunu bilemezlerdi.

Saygon'un şık semtlerine doğru gözden kaybolan arabanın arka koltuğunda oturan Thuc gözlerini dört açmış en ufak bir tehlikede kendini arkaya atmaya hazırdı. Hayatının en tehlikeli dönemini yaşıyordu.

Yanındaki muhafız dizlerindeki makineli-siyle ateş açmak için tetikte bekliyordu. Ama Thuc'un üstünde sanki Buda'nın kutsal eli vardı. Bugüne kadar önemli bir olay olmamıştı.

Araba üç katlı küçük bir yapının önünde yavaşladı. Albay üçüncü katta oturuyordu. Asansörden başka iniş veya çıkış yolu yoktu. Şoförün yanında oturan adam elinde makineli-siyle aşağı atladı. Araç derhal hızlandı. Adam M 16'sim saklamaya gerek görmeden çevreyi kolaçan etti. Binaya girdi, çıktı. Bununla yetinmeyerek yandaki pastaneye girdi. İçerdekileri kontrol ettikten sonra rahatlamış olarak arabanın dönüşünü beklemek üzere dışarı çıktı.

Tur atan araçtaki albay bu arada telsizle binanın içindeki muhafızlarla görüşüyordu.

Pastaneden çıkan adam arkadaşına işaret etti. Araba kaldırılma yanaşınca Thuc indi. Yanında oturan makineli adam arkasından geliyordu.

Thuc binanın kapısını açarak peşindeki muhafızı da içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı. Beraberce serin holdeki asansöre yürüdüler.

Asansörün düğmesine basan Thuc adamına döndü:

—Vinh, bu gece saat onda beni almaya gel.

—Emredersiniz albayım

Asansör üçüncü kata gelmişti. Albay adamın omzuna hafifçe vurdu:

—Görüşmek üzere.

Vinh çıkmadan önce asansörün yukarıya çıkmasını bekledi. Adam en küçük hayal gücünden yoksun son derece cahil ama anadan doğma nişancıydı.

Firar etmeye kalkınca adamı mayın temizleme, birliğine vermişlerdi. Onu oradan Thuc kurtarmıştı. O zamandan beri de Thuc'un sadık köpeğiydi. Bekleyen Pontiac'a bindi. Kimse konuşmadan araba hareket etti. Vinh her akşam aynı yerde yemek yedi. Binanın ön kısmı randevu eviydi. Onun kim olduğunu bildiklerinden hastaliksız kız verirlerdi. Üç yüz Piastre'ye.

Arkadaşları onu hastanenin karşısındaki İcükük evin önünde indirdiler. En dipte yüksekçe bir yerde oturdu, iştahla yemeğini yerken hangi kızı seçeceğini düşünüyordu. Patron yanından geçerken kararını vermişti.

—Bana Quoc'u getir. ;

Kürdanla dışlerini karıştırdıktan sonra tükürdü. Ön taraftaki odalardan birine girip, kendini yatağa attıktan sonra palaskasını çözdü ve 38'lik Magnum'unu döşemeye bıraktı. Yattığı yerden soyunmaya devam ederken, kız gelmişti. Devamlı müşterisine gülümseyerek soyunup yanına uzandı, istifini bozmadan kızın başını karnına çekti, gözlerini tavana dikerek zevkin doruğuna ulaşmayı bekledi.

Kızın daha fazlasını hak ettiğini düşünürken hafif bir tıkırtı duydu. Şehvetten parlayan gözlerini sesin geldiği yöne çevirdiğinde burnunun dibinde 45'lik Colt tutan bir el ve Vietkong Cellatları'nın siyah üniformasını gördü. Korkacak zamanı olmadı. Bir ışık parladı ve korkunç bir şok hissetti.

Kafasının üst kısmıyla beraber göz sinirlerine asılı kalan tek gözü yatağa yuvarlandı. Adamın can çekişirken çırpınması üzerine vazife aşkıyla didinen fahişe başını kaldırdı. Katil özenle eğilip Vinh'in gırtlığına bir mermi daha sıktı. Aslında buna hiç gerek yoktu.

Kız keskin bir çığlık attı. Katil odadan fırladı. Koridorda Patrona çarptı. Kadın dehşetle geri çekildi. Kapıda motosikletle kendisini bekleyen arkadaşının arkasına atladı ve hemen uzaklaştılar. Beş yüz metre sonra katil motosikletten inip elli binin diğer yarısını almak için sokaklara daldı.

On dakika koşuttuktan sonra vardığı otobüs durağında kimseler yoktu. Işıқта yürürken arkasından bir otomobil yanaştı. Katil döndü ve kemerindeki silahına el attı. Ama bir makineli namlusundan fırlayan mermiler çoktan göğsüne saplanmıştı. Kan boğazına yürür-

ken yere düştü.

Katili vuran adam arabadan indi, bagajı açtı. Oflaya pufloya cesedi içeri taşırken adamın ağır olmadığını düşünerek Tanrısına şükretti.

*

**

Cesedin başında dikilmekte olan Thuc düşünceliydi. Binada kim var, kim yok özel bölüme havale edilmişti. Ama Thuc bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Katil dışardan gelmişti.

Haberı alır almaz bizzat gelmişti. Vinh en güvendiği adamıydı. Gerçek bir öldürme makinesi. Böylesi kolay bulunmazdı. Odada-kilere döndü!

—Morga gönderin, oradan da köyüne göndersinler.

Arabasına bindi. Saygon'a doğru giderken bir İngiliz sigarası yaktı. Adamın öldürülüş biçimi Vietkong usulüydü. Fakat öldürülmesi için bir neden yoktu. Asıl hedef kendisiydi, ama neden? Thuc hiçbir ihtimali gözden kaçırmayacak kadar Asyalıydı. Aklına bir fikir geldi, ama hemen vazgeçti. Bir yabancı bu işin altından kalkamazdı. Muhafızını yalnızca Vietnamlılar izleyebilir ve böyle bir yöntemle öldürebilirlerdi. Alayla Zansky'yi düşündü.

Arabası evinin önüne vardığında Thuc katettikleri mesafeyi farketmemişti bile. Güvenlik sistemini yeniden gözden geçirmeliydi. Dikkatle arabadan indi. Tedbirsiz davranacak zaman değildi. Tehlike etrafında dolaşıyordu.

Muhafızlarının eşliğinde evine giren Thuc

yanlız kalınca soyundu. Düşünmeye devam ederek birkaç yoga hareketi yaptı. Birkaç gün önce yaptığı bir hatadan dolayı kendine kızdı. Ama onun bu işle bir ilgisi bulunamazdı.

On dakika sonra nefes nefese duş almak için banyoya girdi.

Etajerin çekmecesini açtıktan sonra yatağa uzandı. Etajerde kendi silahı vardı! Toplu bir 38'lik. Otomatiklere hiçbir zaman güvenmemişti.

*

**

Continental'in lokantasında Zansky ile yemek yiyen Malko dev bir kemirgeni izliyordu. Garson fare ile ilgilenmiyordu bile. Malko'nun üç günden beri içi içini yiyordu. Vien'i yalnızca büroda görebilmişti. Çan'dan da haber çıkmamıştı. Kendi aramaya cesaret edemiyordu.

Ateşli Helen'den başka arayan yoktu. General ona arkasını döndüğünde kadın telefona saldırıyordu. Her gün biraz daha Malko'nun sağlığını kemirmekle meşguldü.

—Nasıl gidiyor?

Zansky elindeki ekmekle oynadı.

—Her şey yolunda giderse Sunrise zamanında yapılacak. Tabii sayenizde.

Malko adamın çok ciddi olduğunu düşündü.

—Dostunuz Thuc nasıllar?

—Dün gece yemekte beraberdik. Harika bir Vietnam yemeği...;Onun cephesinde de her şey "Gezen Ruhlar" bayramında hazır olacak. Hazır konu açılmışken: Artık ondan şüphelenmiyorsunuz, değil mi?

Malko'nun cevabını beklemeden ağzını çarpıttı. Yaptığının gülümsemek olduğunu sanıyordu herhalde. Malko'ya doğru eğildi.

—Sevgili SAS, eğer Thuc Vietkong ajanı olsaydı siz şimdiye kadar sağ kalmazdınız.

Malko buz gibi bir sesle:

—Sizi ikna edebilmek için kendimi Saygon nehrine atacak değilim. Ama bu konuda emin olmama izin vermediğinize üzülüyorum.

—Demek hâlâ böyle düşünüyorsunuz. Neyseki Albay kinci değildir.

Malko konuyu değiştirdi.

—Beni neden görmek istemiştiniz?

Zansky kaşlarını çattı.

—Sizi uyarmak için. Duyduğuma göre Dave Kolin ile tanışmışsınız. Ayyaşın tekidir o, başınıza dert açmaktan başka bir işe yaramaz. Anlaşılan şu sıralar karaborsa piyasasıyla ilgileniyormuş, inanın Vietkong hapishaneleri dayanılacak gibi değildir. Sizi oralarda görmek istemem.

—Dostunuz Thuc beni kurtarır.

—Orası hiç belli olmaz. Thuc prensiplerine çok sadıktır.

—Aslında benim Saygon'da durmam için bir neden kalmadı. General ile durum harika.

—Espiri yapıyorsunuz! Göreviniz ben generale ihtiyaç duymayınca kadar devam edecek. Bütün bunlar uzun sürecek, isterseniz bir villa kiralayın veya bir şato yaptırın.

Richard Zansky'nin keyfi yerindeydi. Eğer işler böyle devam ederse başarımları için hiçbir sebep yoktu. Terfisi onu bekliyordu. Thuc ile randevusu olduğunu hatırlayarak ayağa kalktı.

—Gitmem gerekiyor.

Malko onun dev adımlarla ilerleyişini izledi. Güçlü Amerika görüntüsünü yansıtıyordu.

*

**

Thuc göz ucu ile yeni muhafızını inceliyordu. Adamın sinirli bir hali vardı. Thuc sinirli tiplerden hiç hoşlanmazdı. Özellikle korunması ile ilgili olanları sakın kişilerden seçerdi. Ama bu tip onun için birkaç iş bitirmişti, temiz iş.

Adam birkaç gündür huzursuz görünüyordu. Söyleyecek bir şeyi var da söyleyemiyordu gibiydi. Üniformasının altındaki 38'liğini yokladı. Solak oluşu daha önce hayatını kurtarmıştı.

Vinh hakkındaki bütün sorgulamalar ve işkencelerle bizzat komiser Vien ilgileniyordu. Ama bir milim bile ilerleyememişlerdi Thuc hiç değilse katilin cesedini bulabileceklerini düşünmüştü ama sanki yer yarılmış adam içine girmişti. Bunlar vahşetin kuralları diye düşündü.

—Senin derdin ne? diye kabaca adamına sordu.

Adam öyle bir zıpladı ki kafasını arabanın tavanına vurdu. Thuc gözlüklerinin gerisinden muhafızının panik içindeki bakışlarını inceledi. Adam tükrüğünü güçlükle yutabildi.

—Hiçbir şey ekselans. Hiçbir şey.

Albay onun şoförden yana baktığını görünce yakasına yapıştı ve kendine çekti Dudakları kıpırdamamıştı bile.

—Yalnız mı konuşmak istiyorsun benimle?

Diğeri evet anlamında başını salladı.

Albay kendisine bilgi verecek bir hain daha bulduğunu düşünerek rahatladı.

—Eve! diye emretti şoföre.

Adamdan korkmuyordu ama buna rağmen önünden yürüttü. Ona boşuna "Akrep" dememişlerdi. Vietnamlıyı kobra gibi ipnotize ettiğini düşündü.

—Şimdi konuş bakalım, Lu.

Araba aşağıda hazır bekliyordu.

Polis utangaç bir tavırla gözlerini kaldırdı.

—Vinh konusunda...

—Kimin yaptığını biliyor musun?

Lu başını salladı.

—Hayır, hayır efendim ama...

—Ne?

—öldürüldüğü gece sizi götüreceği yeri ona ben söylemiştim. Daha önce konuşmak istemiş-tim, ama şimdi...

Thuc kaşlarını çattı, bozulmuştu. Böyle bir şey beklemiyordu.

—Açıkla.

Adam makineli tüfek gibi açıklamaya girişti. Vinh arkadaşıydı ve albayın özel zevklerini ona da anlatmıştı.

Albay başını salladı. Bu havadise sevinmişti. Birden rahatladı.

—Benimle nasıl böyle konuşursun? diye acımasızca sordu.

Adam mahcup bir tavırla başım eğdi.

—Ben sanıyordum ki...

—Kim bu şahıs?

—Yaşlı bir adam, ekselans. Siz görmeden elindekileri başka birine satmak istemiyor.

Lu albayın ilgisi karşısında hararetlenmişti.

—Şimdi gidebilir miyiz?

Lu teredüt etti.

—Evet ama ben sizi layık olduğunuz bir

şekilde karşılaşması için, önceden haber vermeyi tercih ederdim.

—Hemen gidiyoruz, dedi Thuc.

insanları şaşırtmaktan hoşlanıyordu. Bu onları ezmek için iyi bir yöntemdi. Bu adam en büyük sırnı biliyor olamazdı. Kimse bilmiyordu. Ama bu sapıklığı ona azap veriyordu. Vinh hakkında bir şey öğreneceğini sanmıştı, ama asansörle inerken bunu da unuttu. Korkuyordu, Saygon'un en güçlü adamı Akrep korkuyordu.

XIV. BÖLÜM

Malko, hayvanat bahçesindeki kaplanı seyrediyordu. Bir zamanlar delta köylerini kasıp kavuran bu canavar şimdi Vietnam'ın kaderini paylaşıyordu. Bazıları onun otoburlaştığını bile söylüyorlardı.

Malko'nun arkasında beliren Çan, söze başlamadan önce kaplanı seyreden ailenin kafesin yanından uzaklaşmasını bekledi.

—Her şey yolunda, izlenmiyorsunuz. Sizi yirmi dakikadır gözlüyorum.

İki saat önce Continental'in koridorlarından birinde Malko ile karşılaşan Çan eline bir kağıt sıkıştırmıştı. Malko talimat üzerine şehrin doğu ucundaki bu hayvanat bahçesine gelmek üzere bir taksiye atlamıştı.

—Haber var mı? diye sıkıntıyla sordu.

—Dostumuz Vien iyi iş becerdi. Thuc hiçbir şeyden şüphelenmiyor.

Çan'ın güveni Malko'yu şaşırtmıştı.

—Nasıl bu denli emin olabiliyorsunuz?

—Yoksa hepimiz şimdiye kadar ölmüştük, dedi neşeli bir kahkaha atarak.

—Burada ne işimiz var?

—Birini bekliyoruz, dedi esrarengiz bir tavırla.

Yeni bir ailenin yaklaşması ile Çan'ın Malko'dan uzaklaşması bir oldu. Çevredeki tek savaş izi her kafesin önünde objektife poz kesen Koreli askerlerdi. Çan Malko'nun yanına geldi.

—İşte!

Yüzü kırış kırış bir ihtiyar onlara doğru geliyordu. Malko hayretle Çan'ın iki büklüm selam verişini izledi. Onun birine karşı saygılı davrandığını ilk kez görüyordu.

—Sizi Bay Trung-nan'la tanıştırayım.

İhtiyar parşömen gibi elini uzatarak Fransızca.

—Günaydın bayım, dedi.

—Trung-nan antikacıdır, sizinle tanışmak istiyordu.

—Hizmet ettiğim kişileri tanımak isterim. Artık varlığınıza eminim.

Malko'yu kolundan tutup Çan'dan uzaklaştırdı. Sesi de bedeni kadar zayıftı.

—Ben altmış sekiz yaşındayım. Hayattaki son arzum Hollanda'nın lale bahçelerini görebilmektir. Size yardım edersem beni gönderir misiniz?

Malko yanlış duyduğunu sandı. Burada Saygon'da bu kavurucu sıcakta dikenli teller arasında bu soru çok garip kaçmıştı. Ama adam son derece ciddiye.

—Bu hiç de zor bir şey değil.

—Daha önce Floransa ve Ver say'da bulundum, ama ölmeden önce lale bahçelerini görmek istiyorum. (Göz kırptı) Size yardım etmemin tek nedeni bu değil. Kendimce başka nedenlerim de var. Ama laleleri görmek istiyorum!

Gök gürlemeye başlamıştı.

—Yağmur yağacak, dedi Malko.

Antikacı dehşetle gökyüzüne bakıyordu. Sanki gök kafasına düşecekti. Malko ilk damlaların düşmesini zevkle izliyordu. Antika-

cinin kafasına bir damla değince adam inleyerek başını elleriyle örtmeye çalıştı. Açıklanamayacak bir korku ile titriyordu.

Çan bu arada yırtarcasına çıkarttığı gömleğini ihtiyara uzattı. Adam gömlekle başını örterken Malko soran bakışlarını Çan'a dikti.

—Bay Trung-nan beş yıl hapiste kaldı. Her gün ayaklarından asıp dövdüler. Bütün kan başında toplanıyordu. Sonra başına da vuruyorlardı. Kafa derisi o denli inceldi ki bir yağmur damlası bile dayanılmaz bir acı veriyor ona.

—Neden işkence gördü?

—Komünist olduğunu itiraf etmediği için.

—öyle miydi?

—Hayır.

önde yürüyen ihtiyar Malko'ya dönerek gülümsedi.

—Başıma vuran adam, o zamanlar komiser yardımcısı olan Thuc'tu. Böyle olaylar unutulmaz.

ihthyara yetiştiklerinde Malko sordu!

—Bay Trung, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Antikacı başını salladı.

—Bilemeyeceğiniz bir şeyi söyleyemezsiniz, sevgili dostum.

Yağmur dindikten sonra Çan'a gömleğini uzatan ihtiyar, gözden kaybolmadan önce dönüp Malko'ya bağırdı!

—Laleleri unutmayın!

**

Thuc dikkatle dükkana girdi. Tozlu raflarda çeşitli antikalar vardı. Lu gölge gibi arkasındaydı. Diğer iki adamı arabada kalmıştı.

Kendisini karşılayan antikacı önünde iki büklüm eğilip selam verdi. Dükkanının Thuc kadar önemli bir şahsiyet için çok rezil bir yer olduğunu söyledi. Adamın yüzü Thuc'a hiçbir şey anımsatmıyordu. Otuz yılda o kadar çok adama işkence yapmıştı ki hatırlaması olanaksızdı.

Albay tedirgin değildi ama her şeyden şüphelenmeyi alışkanlık edinmişti. Trung-nan sonsuz bir saygıyla.

—Bu vazo eski imparatorluk zamanından kalma dedi. Sizin için çıkarttım.

Thuc gülümsedi ve parmaklarıyla mavi porseleni okşadı. Vazo umrunda değildi. Lu hareketlendi ve ihtiyara bir şeyler fısıldadı. Adam tekrar eğildikten sonra:

—Eğer ekselans beni izlemek lütfunda bulunursa çay hazırladım dedi. içerken size özel koleksiyonumdan birkaç parça göstermek isterim.

ihthyar bir perdeyi kaldırarak yakı ve toz kokan bir odaya girdi. Alçak bir masada hazır bir çay tepsisi duruyordu. Albay odadaki yatağa ilişti. Duvarlar her yerde asılı antikaların arkasında görünmez olmuştu. Odanın öbür ucunda bir kıpırtı olunca Lu makinelisini doğrulttu. Thuc bir adım geri çekildi, ihtiyar mahcup bir sesle:

—Benim yeğenim o dedi. Temizlik işlerinde bana yardımcı oluyor

Eğilen Lu, 14-15 yaşlarında siyah saçlı bir kız gördü. Kız aslında güzel değildi ama ilginç bir tipi vardı.

—Ben üçüncü kuşak amcasıyım. Benden başka kimsesi kalmadı. Savaş bu...

Thuc nazikçe başı ile onayladı. Odada başka hiçbir çıkış veya giriş yoktu. Ne ihtiyar ne de küçük kız onu korkutmuyordu. Antikacı çay servisi yaptı. Albay çayını yudumlarken odanın öbür ucundan tahta bir sandık getirdi. Thuc'un içini göremeyeceği şekilde kapağını açtı.

İhtiyarın eli tekrar belirlediğinde elinde yeşim taşından yapılmış ereksiyon halindeki bir erkek cinsel organını tutuyordu. Parça pürüzsüz güzellikteydi. Alçakgönüllü bir tavırla albaya uzattı.

—Bu parça Se-Tchouan'dan geldi.

Bu şaşılacak bir şey değildi. Erotik sanat Vietnam'da gelişmemişti. Diğerleri gibi bu da konunun uzmanı sayılan Çin'den geliyordu.

Antikacı bu sefer fildişinden daha küçük bir parça çıkarmıştı. Üzerinde bir Çin harfinden başka bir işaret yoktu.

—Bundan iki yüzyıl önce Annam'da bunu küçük kızların alıştırılmasında kullanıyorlardı. Bu yüzden küçük.

Antikacı son çıkardığı saydam denilebilecek kocaman parça hakkında albayın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yüksek sesle:

—Bunun adı Mutluluk Köprüsü'dür, dedi.

—Hepsi de gerçekten harika parçalar. Bunları satın almaktan mutlulukduyacağım. İhtiyar kararlı bir ifade ile başını salladı.

—Ama ekselans bunlar satılık değil.

Thuc neredeyse çayını döküyordu.

—Satılık değil mi?

—Sizin de bir koleksiyoncu olduğunuzu biliyorum. Bunları size göstermek benim için büyük şereftir. Ama bu benim tek özel koleksiyonum.

—Ben bunları satın almak istiyorum. En yüksek fiyatı vermeye hazırım.

—Bu imkânsız, çünkü satılık değil.

—Size yüz bin Piastre teklif ediyorum.

—Çok cömertsiniz ekselens, ama benim gibi yaşlı bir adam bu parayı ne yapsın? Hem bu tür eserlere fiyat biçilmez.

Kararını veren albay dükkanı terketmek için ayağa kalktı. Bunları nasıl ele geçireceğini ihtiyar da kendisi kadar bilmeliydi. Sanki Thuc'un aklından geçenleri anlamış gibi ihtiyar:

—Sizin gibi önemli biri için bir istisna yapabilirim sanıyorum, dedi. Kesinlikle para istemiyorum. Ama dostlarınıza gösterebilirsiniz için size ödünç veririm.

Thuc böyle bir teklif beklemiyordu. Antikacı kutuyu kendisine uzattığında dayanamayıp aldı. Trung-nan iki kat olarak alçak bir sesle:

—Bu parçalar çok değerlidir, dedi. Her sabah cilalanmaları gerekir. Acaba sizden parçaların bakımı için yeğenimi de götürmenizi ve işiniz bittiğinde yeğenimle geri göndermenizi rica edebilir miyim?

—Çok adil bir düşünce bu. Size onları geri yolladığımda zahmetinizin karşılığını göreceksiniz.

Trung-nan böyle bir şeye hiç gerek olmadığını albaya hizmet etmenin başlı başına bir zevk olduğunu söyleyerek itiraz etti.

Kızla birlikte dükkandan çıkan Thuc'un muhafızları arka koltuğu albaya ve kıza bırakıp öne doluştular.

XV. BÖLÜM

Divanın üzerine uzanan albay yeni oyuncularının tadını çıkarmaya çalışıyordu. Kız elini Thuc'un kimonosunun içine daldırmaya kalkınca albay onu kesin bir dille durdurdu. Bu sır yalnız kendine aitti. Bu yaranın başkaları tarafından keşfedilmesine asla izin vermemişti.

Biblolar sanki bu kız için yapılmıştı. Thuc hayatında bu denli mükemmel bir uyum görmemişti. Kız koltukta kıvrılmış yatarken albay onu göndermesi için hiç de acelesi olmadığını düşündü.

*

**

Açıklanmayan Vinh'in öldürülmesiydi. Sunrise yolunda gidiyordu. Zansky'nin güven içinde olduğuna emindi. Thuc karanlıkta yeni bir hipotez geliştirdi: Bu mutlaka başkan yardımcısının işi olmalıydı. Daha birkaç hafta önce Thuc onun Pia.stre ve altın kaçakçılığı yaptığını ortaya çıkarmıştı. Adam mutlaka Thuc'tan nefret ediyor olmalıydı. Zaten kendini beğenmiş aşağılık ayaşın biriydi.

ihthiyar antikacının böyle bir hazineye nasıl sahip olduğu, bunu ne dereceye kadar kendi kullandığı önemsiz sorulardı. Vietnam'da bu tarz cinsel fantaziler yaygındı.

Başkan yardımcısına gelince o işi Sunrise ile kesin bir şekilde halledecekti. Thuc'un uykudan mahmurlaşan yağlı yüzü cılız bir tebessümle aydınlandı. Bu.kariyerinin en büyük zaferiydi.

*

**

Albay uyandığında çalar saati duymamış olduğunu farketti. Odada başka birinin varlığını hissedince elinde silahı irkilerek doğruldu. Yırtılan gömleğini dikmekte olan kız görünce gülümsemekten kendini alamadı. Hizmetkârlara hiç güvenmezdi. Birçok arkadaşısı hizmetkârları tarafından satılmıştı. Zavallıların gırtlakları uyurken kesilmişti. Hem gizlilik Thuc için çok önemliydi. Hizmetkârlar ise dinlemeyi çok severlerdi.

Kızı amcasına geri göndermekle alıkoymak arasında karar vermek çok güçtü. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra pencereden arabanın geldiğini görünce kararını da verdi.

—Burada kal. Mutfakta yiyecek var. Ben akşam döneceğim.

Evde değerli bir şey yoktu. Bütün belgeler bürosundaki kasasında saklıydı. Kapıyı dışarıdan kilitledikten sonra asansörü çağırdı.

Gece Güney Kore Başkanı'nın şerefine bir kokteyl veriliyordu. Eve erken dönemeyeceği için içi burkuldu. Kendisini saygıyla selamlayan muhafızları arasından Lu'ya sevecen bir gülücük yolladı.

Araba Vo-than Caddesi'ne doğru ilerlerken başkan yardımcısından ne çeşit bir intikam alabileceğini düşünüyordu.

*

**

Malko Çan'ın bürosuna randevudan on dakika önce gelmişti. Birkaç günderiberi küçük Vietnamlı görünmez adam olmuştu. Vien'i birkaç kez bürosuna girip Malko'ya havadan

sudan laf attığı zaman farkedebilmişti. Kolin ile iki kez lokantada karşı karşıya yemek yedikleri halde Malko'yu tanıdığına dair en küçük bir işaret bile yapmamıştı. Malko'ya her şey hayalmiş gibi geliyordu. Melezin öldürülmesi, saldırıya uğraması bunlar sanki hiç vuku bulmamış olaylardı.

Bayan general Nhu ile görüşmeler gün geçtikçe volkanikleşirken Bay general Nhu Sunrise yaklaştıkça afyon rekorlarını zorluyordu. Malko Helen'in kendine aşık olup olmadığını düşündü.

Kolin ve Çan'ın komplosu artık hikaye gibi geliyordu Malko'ya, Saygon'dan da dikenli tellerden de gece boşalan sokaklardan da ve bilhassa bu bir felaketle sonuçlanacakmış gibi süregelen eylemsizlikten Malko'ya gına gelmişti.

Malko'yu görür görmez hemen kolundan tutup koridora çıkararak Çan kulağına fısıldadı.

—Her şey yolunda Komiser ile buluşacağız. Ama tedbiri elden bırakmamak lazım. Deniz kuvvetleri karargahının 125'nolu odasında. Saat tam altıda.

Çan bunları söyler söylemez toz oldu.

Yağlı elindeki küçük yuvarlak nesnelere oynayan komiser Vieii gülümsüyordu. 125 numaralı büro Karargah'ın basın bölümünün dibindeki alelade bir büroydu. Buradaki denizciler My-lai olayından bu yana CI A'dan nefret ediyorlardı. Zansky'ye burada rastlamak olanaksızdı. Ama Vietnamlıların da nasıl

içeri girebildiğini Malko anlayabilmiş değildi.

—Bunlar da neyin nesi? diye sordu Malko.

Komiser ses çıkarmadan elindekileri Malko'ya uzattı. Bunlar üniforma düğmeleriymi. Vietnamlı şeytanca parıldayan gözlerle eğildi, Malko'nun elinden düğmelerden birini aldı.

—Bu bir mikrofondur.

Başka bir düğmeyi yakaladı.

—Bu minyatür bir verici. Üçüncü ise bir pildir. Dayanma süresi üç gündür.

Parmaklarına görünmez incelikte bir tel dolamıştı.

—Bu da anten... Yarından itibaren albay ayaklı bir verici olacak. Onun ne yaptığını ne dediğini bileceğiz. (Güldü) Ve o bunu asla anlayamayacak!

Malko'nun soluğu kesilmişti.

—Peki bunları üniformaya kim dikip çalışır durumda kalmasını sağlayacak?

Çan Malko'ya Thuc'un sırrını öğrenmek zorunda kaldıklarını, Trung-nan'ın yeğenini albayın evine soktuklarını, bütün bunlar için karşılaşılan tehlikeleri muhafızlarının ağzından alınan bilgileri açıkladı.

—Artık beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmadı, dedi Vien. Eğer suçlu ise eninde sonunda bir açık verecektir.

Malko düşünüyordu. O halde Sunrise'ı ertelemekten başka çare yoktu. Bu iş için de General Nhu'yu kullanabilirdi, tabii Zansky'nin haberi olmadan. Birden soğuksoğuk terlediğini hissetti?

—Ya küçük kız? O konuşmaz mı?

Çan gülmekten kırıldı.

—Amcasından çok korkar. Üstelik polisler-

den nefret eder. Bütün ailesini polisler öldürdü. Eğer istersek, uyurken Thuc'un gözlerini çıkarmaktan çekinmez.

Malko, şayet Çan yanılıyorsa olabilecekleri düşünmemeyi yeğledi.

—Dinlemede kim var?

Komiser iyisini sona saklamıştı. Zevkten dört köşeydi.

—Sonuna kadar güvenebileceğimiz biri: Kolin. Hem vericilerden albayın yatağına bile yerleştireceğiz. Gece ve gündüz onu dinleyeceğiz.

*

**

Malko'nun yanında uzanmış olan Helen onun göğsündeki sarı tüylerle oynuyordu. General yine esrarengiz bir randevuya gitmişti. Helen ile Malko çırılçıplak, vantilatörün karşısında serinlemeye çalışıyorlardı. Villada çıt yoktu. Kadın Malko'yu kendine çekerek:

—İşin bittiğinde gidecek misin? diye sordu.

—Sonsuza kadar burada kalamam ki,,dedi.

—Kalmayı ister miydin?

Malko kadına hayretle baktı. Safça sordu.

—iyi ama nasıl?

—General benim her dediğimi yapar. Üstelik batıl itikatları vardır. Kendisine bir kahini görmeye gittiğimi ve onunda bana yıldızların uygun olmadığını bildirdiğini söyleyebilirim. Böylece Sunrise'ı biraz geciktirebiliriz.

—Gerçekten yapar mıydin?

Kadın Malko'nun üstüne tünedi.

—Evet, eğer sen bana başka şey yaparsan.

*

**

Malko içinden Tanrıya teşekkür etti. Sunrise bir süre daha beklemeliydi. Zira ne komiser Yien, ne de Kolin henüz hiçbir sonuç elde edememişti. Yoksa melez Malko ile alay mı etmişti?

Şimdiye kadar albayın kuzeyle bir ilgisi olduğuna dair en küçük bir ipucu bulamamışlardı. Ama Thuc'un güneyin en çalışkan subayı olduğunu keşfetmişlerdi. Hem evde, hem büroda durmadan çalışıyordu.

Mesela geçen pazar herkes sabahın köründe az da olsa temiz hava alabilmek için Saygon'u terkederken Thuc çevik kuvvetlerin komutanıyla bir toplantı yapmıştı.

Kolin ve güvenlik önlemi olarak kimliği Malko'dan bile gizlenen biri daha, gece gündüz dinlemedeydiler. Cihaz harika çalışıyordu.

**

Kolin dinleme aletini çıkardı ve teybi kapatan düğmeye bastı. Sonra terini sildi. Arabanın içi sıcaktan kavruluyordu. Ama yine de albayı bu ücra semte kadar izlemesini bu kırık dökük Simca'ya borçluydu.

Yolun bitimindeki duvarın gerisinde kalmıştı. Ama albayın sesi gayet netti. Bu da onun yakında olduğunu gösterirdi.

Kolin artık hiçbir şey hissetmiyordu, ne sıcağı ne de yorgunluğu-On günden beri günde on altı saat çalışıyordu. Bazen saatlerce kızgın güneşin altında kaldığı oluyordu. Simdi eve dönüp bandı tekrar dinlemekten başka hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Bu arada Thuc muhafızlarıyla Saygon'a dönmekteydi.

Thuc'un görüştüğü kişi Go Vap'tı: Viet-

kong'un en önemli üç adamından biri. Vietkong Gizli Polis Şefi... Başına konan ödül bir milyon Piastre idi. Thuc onu tanımakta haklıydı, Fransızlara karşı beş yıl birlikte çarpışmışlardı.

Görüşmelerinde eski günleri de anmışlardı. Ama aralarında öyle bir konuşma geçmişti ki bu konuşmadan çok bir şifreleşmeydi. Hem de yalnız olmalarına rağmen. Eskiden edindikleri bir alışkanlık olmalıydı bu.

Çan herhalde daha iyi çözer diye düşünüyordu.

Ama Kolin'in kesin olarak anladığı bir şey vardı: Uç gün sonra Ho adında üçüncü bir kişiyle aynı yerde buluşacaklardı.

Vietnam'daki tüm polislerin şefi, Vietkong Gizli Polis Şefi ile buluşuyor fakat onu tutuklamıyordu. Ama asıl harika olan, muhafızlarını da bu randevuya götürmesiydi. Bu Thuc'un sonu demekti. Tabii aynı zamanda Zansky'nin de oyunu kaybetmesi anlamına da geliyordu.

Trafik tekrar açılmıştı. Cephane yüklü kamyonların geçişi nihayet bitmişti. Demir köprüden geçerken Kolin'in gırtlığından bir sevinç narası koptu...

*

**

Albay Thuc bürosunda kendini rahatsız hissediyordu. Oysa öğleden sonra güneşin altında yaptığı görüşmeden sonra klima cihazları ile donatılmış bürosuna dönmek bayağı iyi gelmişti.

Kendisi de hayret ederek çalışmaktansa eve dönüp Chi-tu ile oynamak istediğini farkettti.

bu ona yakışmayacak bir davranıştı. Hem şahsına hem de ona güvenenlere bunu yapmaya hakkı yoktu.

Dosyalar arasında acil bir şey yoktu. Bir süre oturduktan sonra kalkıp bürosunuterketti. Okulu kıran bir öğrenci kadar neşeliydi.

Eve giderken kafasını sorunlarla meşgul etmemeye çalıştı. Başkan yardımcısı hakkında yürüttüğü soruşturmadan hiçbir şey elde edememişti. Halbuki adamının neden öldürüldüğünü bilmek zorundaydı.

Birçok dostu bu tarz sorulara vaktinde cevap veremedikleri için zamanından önce göçüp gitmişlerdi.

Kapıyı açan Thuc üniformasına bir düğme dikmekte olan Chi-tu'nun gözlerinden bir dehşet ifadesi geçtiğini gördü. Kız cekedi bıraktı.

Albay kızın yanağından bir makas almak için eğilirken sendeledi ve düğmelerden birine bastı. Chi-tu kendini korumak ister gibi cekedi üzerine çekerek bir çığlık attı.

—Bunun hiç önemi yok, dedi. Kibarca. Başka bir tane dikersin.

Kızın, yokluğunda dikiş dikmesi albayı ilgilendirmezdi ama eve gelmişti işte. Şimdi asıl görevlerini yerine getirmesi gerekiyordu.

Albay kızın elinden nazikçe cekedi alırken bir anda buz kalıbına dönüştüğünü hissetti. Metal ipin ucunda sallanan düğmeye bakıyordu. Ceket sanki albayın eline yapışmıştı.

Gözleri kızın gözleriyle karşılaştığında müthiş bir korku ifadesi okudu. Kız sanki bir yılanın karşısındaymış gibi felç olmuştu. Yavaşça cekedi yatağa bırakan albay kız

saçlarından kavradı.

—Seni rezil sürük!

Thuc sesinin tonunu yükseltmemişti. Zaten iş işten geçmediyse ilerki saatler yaşamının arta kalan süresini belirleyecekti.

Dizi Chi-tu'nun ağzında patladı. Aynı anda da uzun saçlarından asılıp kızı öne doğru çekti. Boğuk ama iğrenç bir ses çıktı. Chi-tu fare gibi cılız bir çığlık attı. Ağzı burnu kan içinde kalmıştı. Thuc saçlarını bırakınca kız sırtüstü düştü.

Kurbanın etrafında bir tur atan Thuc dalağını ve karaciğerini patlatmamak için kızın karnını dikkatle nişanlayarak tekmeyi indirdi. Kızın konuşması, her şeyi anlatmadan kesinlikle ölmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Ardından bir tekme daha yapıştırdı. Kız duyduğu acı yüzünden kusmaya başladı. Halının üzerinde kan ve kusmuk karışımı kahverengi bir birikinti meydana gelmişti, iyice kıvamına getirmek için bu sefer topuğuyla kızın sol elini çığnedi. Chi-tu bu kez korkunç bir çığlık attı.

Kızın kafasını kusmuğun içine bastırdıktan sonra telefona yürüyen Thuc, gününün böyle biteceğini düşünmemişti.

XVI.BÖLÜM

Chi-tu'nun yüzünü inceleyen Thuc bunun bir insan yüzünden ziyade her yanma bambu çubuklar saplanmış yuvarlak bir et ve kan yığınının başka bir şey olmadığını düşündü. Albay okşarcasına elini sivri uçların üzerinde gezdirdikçe kız dayanılmaz çığlıklar atıyordu. Bu Viet-minhler tarafından Fransızlara uygulanan eski bir işkence yöntemi idi. Artık bambu sokulacak yer kalmadı mı kafa kesilirdi... Thuc'un fazla zamanı yoktu, kızın bir şey bilmediğine artık kesin gözle bakıyordu.

İşkence iki saatten beri mutfak masasının üzerine dört adet kelepçeyle bağlanmış olan kızın üzerinde acımasızca uygulanmaktaydı. Masa nerdeyse kandan görünmüyordu. Kız başından beri bir şey bilmediğini, düğmeleri dikmesini amcasının emrettiğini söylemişti. Son bambuyu sokmadan önce tereddüt etti. İzin günü olduğu için amcasını bulamamıştı. Adam evinde yoktu.

Kapıya giden Thuc dışardaki polislere yaklaştı.

Burası sorgulamaların yapıldığı villalardan biriydi.

—Hâlâ haber yok mu?

—Hayır albayım.

Albayın yüzünden neler hissettiğini anlamak imkânsızdı, içerdeki cehennem sığağa rağmen terlemiyordu bile. Odaya dönen Thuc saatine baktı. Bu işi bir an önce bitirmek zorundaydı.

iki saat sonra Başkanla bir randevusu vardı.

Başının çevresindeki bir lastiğin hapsettiği iki etobur örümcek, kızın gözleri üzerinde dev bir güneş gözlüğü gibi duruyordu, ilk bakışta korkunç görünmüyordu. Bu bir Japon yöntemiydi. Gözbebeği bu örümcekler için çok sertti, ama gözkapasının altındaki yumuşak gözakı onlar için harika bir yemektir. Bu iş için bütün yapacakları gözkapasını kemirmektir.

Albay başını salladı. Bu iş böyle olmayacaktı, örümceklerin kızın gözlerini yiyebilmeleri için iki gün gerekiyordu. Kıza doğru eğildi:

—Konusmazsan kör olacaksın. Konuş, dedi.

Kızın söylediklerinden bir şey anlamıyordu. Bu şok ona ağır gelmişti ve sonunda aklını oynatmış olmalıydı. Salyası akıyor, bağlarını zorluyor, inliyordu. Kızdan umut yoktu. Albay yine de son bambuyu kızın sağ gözüne daldırdı.

Chi-tu can havliyle ayaklarından birini kelepçeden kurtardı. Gözünden kan fışkırıyordu. Thuc fazla sert davranmış, kızın beynine ulaşmıştı.

Thuc kızın vücudunu son bir kez süzerken hastası elinde kalmış bir operatör havaların-, daydı. Evde dokuz tane mikrofon ve anten bulmuştu. Bunlar hiç kuşkusuz Amerikan tekniğinin harikalarıydılar. Böyleşini Thuc bile hiç görmemişti. Ama kızı evine sokanlar Amerikalı olamazlardı. Bu işi kimlerin yaptığını bulmak gerekti. Yoksa tehlike yeniden canlanırdı.

Kızı toz haline getirene kadar işkence etmek isterdi. Ama duygularına kapılıp onu öldürüvermişti. Kendinden utanıyordu. 30 yıllık işkencecilik kariyerinde ilk defa duygularına

kapılmıştı.

Albay elinde yarım metreden uzun incecik çelik sopayla kızın vücuduna her vuruşta bir santim derinliğinde yaralar açmaya devam ederken Chi-tu artık bağırıyordu. Tabii kız şanslı olduğunu bilip buna şükredemezdi. İşkence haftalarca hatta aylarca sürebilirdi...

*

**

Komiser Vien Chi-tu'nun işkence gördüğü villanın kapısını açtı. Bir saat önce özel polisin antikacıyı tutuklamak üzere evine gittiğini öğrenmişti ve şu anda şefi bu villada bir sorgulamayı yönetiyordu.

Çok az da olsa bir şansı vardı. Eğer işkence yapılan Lu değilse Vien onu Thuc'tan önce bulabilirdi. Ama sorgulanan Lu ise ayvayı yemişti. Thuc onu mutlaka konuştururdu.

iki muhafız komiseri görünce selam durdular.

—içerdeki domuz da kim?

Muhafızlardan biri yolunu kesti.

—içeri giremezsiniz efendim.

Vien kaşlarını çattı.

—Nee? Benhaa?..

—Albay Thuc kesin emir verdi. Elimizden bir şey gelmez!

Osırada~bir kadın çılgığı konuşmayı kesti.

—Bizi kurşuna dizdireceğini söyledi.

Vien adamların korkudan geberdiklerini görünce sordu:

—Kızla yalnız mı?

Muhafız rahatlamıştı.

—Evet. Fakat ne yapıyorsa kızı üç saattir bağırtıyor.

Vien hiç bozuntuya vermedi.

—Vietkonglulara ne yapılsa azdır, iki adamı selamlayıp çıktı. Koşmak için kendini zor tutuyordu. Lu'nun metresi ile buluştuğu yeri sadece kendi biliyordu...

*

**

Taksiden inen Trung-nan'ın elinde, üç saatlik pazarlık sonucu almayı başardığı bir Ming vazosu vardı. Kapısını açmak için eğildiğinde sokağa park edilmiş bir arabadan inen üç kişi gÖrdü.Onların kim olduğunu anlamak için kahin olmaya gerek yoktu...

Adamlar kapıya doğru koşarken ihtiyar vazoyu yavaşça yere koydu. Duvarda asılı olan takvimdeki lale bahçesinin fotoğrafına bir göz attı.

Artık gerçekleşmeyecek bir rüyaydı bu.

Dükkanın tek bir çıkışı vardı, o da girişti. Diğerlerine nasıl haber verebilirim diye düşün-dü. Bırakabileceği bütün mesajların susmaktan daha tehlikeü olduğuna karar vererek, gözlüklerini düzeltilti ve darbelerle sarsılan kapıya yürüdü.

Küçük yeğeninini şimdiye kadar ölmüş olmasını dileyerek kapıyı aralarken polisler içeri daldı. Thuc çok tecrübeliydi.

*

**

Kızın ölümü albayın öfkesini yatıştırmıştı. Profesyonel bir gözle yaşlı adamı süzüyordu. Yaşlılar en zor müşterileriydi. Bazen ölümden hiç korkmazlardı. Vücutları ise uzunca bir sorguyu kaldıracak kadar güçlü olmazdı. Karşısındaki bir saat dayanamazdı.

—Neden yaptın bunları?

—Ben bir şey anlamıyorum, ekselans. Bu adamlar beni neden tutukladılar?

İhtiyar korkudan için için kendini yiyordu. Eğer Thuc sırrını keşfederse onu çıldırttı ve intihar edebilme şansı da yoktu.

—Konuşursan yeğenini hemen bırakırım.

İhtiyar gülümsedi. Yo, o kadar da saf değildi.

—Yeğenim masum bir çocuktur, onu neden tutukladınız? Bir şey mi çaldı?

Thuc birden adamın kendi hakkında çok şey bildiğini anladı, iki polis can kulağı ile onu dinliyorlardı. Thuc'un başına iş açabilirdi.

—Sen bir budalasin dedi antikacıya.

Balkanla olan randevusuna gitmek için çıkarken çevik kuvvet erlerinden biri ona yaklaştı. Hazırola geçip selam verdi.

—Az önce siz sorgulamadayken komiser Vien sizi görmek istedi.

—Vien mi?

—Evet, kesin emriniz olduğu için içeri girmesine izin vermedim.

—iyi yapmışsın. Emirler uyulmak içindir.

Her şey aydınlanmıştı. Vien yüksek bir mevkiye gelmek için geçerli nedenlere sahipti. Lu ile olan yakınlığından da haberi vardı. Salon'daki olay aklına gelince kan beynine çıktı. Şu CIA ajanının şüpheleri bu kadar ciddiye alacağını kırk yıl düşünse tahmin edemezdi.

Bu iş ancak onun başının altından çıkabilirdi. Vietnamlılardan sonra sıra ona gelecekti.

—Nereye gidiyoruz ekselans? dedi cipin şoförü.

—Da-ka'o'ya.

*
**

Karanlık bastırmıştı. Cipin iki seyyar projektörü bir ağaca bağlanmış antikacıyı aydınlatıyordu. Burası pirinç tarlaları arasında izole edilmiş bir kamptı, iki adam iri bir öküzü zorla sürükleyerek antikacının yanına getirebilir mislerdi.

—Bana bir isim venkafana bir kurşun sıkırım.

İhtiyar dudaklarını oynattı ama ses çıkmadı.

—Vien'den başka kim var?

Trung-nan başını salladı.

—Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Bu cümleyi söyleyebilmek için yürek isterdi.

Albay "yazık" der gibi dilini şaklattı, ihtiyar konuşmayacaktı. Albay işaret verince adamlardan biri keskin bir bıçakla önce ihtiyarın pantolonunu sonra da göbeğinin sol tarafını yardı. Elini ihtiyarın karnına daldıran muhafız adamın apandistim çıkardı. Kalın bir naylon ipin bir ucunu apandiste diğer ucunu da öküzün kuyruğuna bağladıktan sonra bıçağını bu kez hayvanın sağrısına daldırdı. Acıyla fırlayan öküz adamın iç organlarını da ardından sürükledi.

İhtiyar cüssesine rağmen öyle bir çığlık attı ki, cipin yanındakiler irkildiler. Antikacının gözleri açık kalmıştı. Hâlâ lale tarlalarını görmeyi bekliyor gibiydiler.

"Gentelman's agreement" (centilmenlik anlaşması) bitmişti. Ya Thuc, ya düşmanları. Thuc'un yapacak çok işi vardı: Bu yüzden düşmanları ölmeliydi...

XVII. BOLÜM

Malko'nun yatağına oturmuş olan Çan'ın suratı yemyeşil olmuştu. Birden işkence uzak bir anı olmaktan çıkıp kapiya dayanmıştı.

Malko önce Çan'ı ve Vien'i kaçırmalıydı. Kendisinininki şimdilik ertelenmişti. Aklına bir fikir geldi.

—Korkmayın, nereye gideceğinizi biliyorum. Thuc bile oraya giremez. Yalnız bu bir iki günümü alabilir. Bu odadan çıkmayacaksınız.

Çan bir gözünü açtı.

—Nereye?

Telefonun sesi konuşmalarını yarıda kesti. Arayan Zansky idi.

—Sizi otelde bulacağımı biliyordum. Dostumuz Thuc bir Vietkong hücresi keşfetmiş, oraya baskın yapacak, sizin de katılmanız için ısrar etti. Ben de davetliyim.

Malko birkaç saniye tereddütten sonra:

—Tamam, dedi. Bu arada dostumuz Çan 7. filonun uçak gemilerinden birini ziyaret etmek istiyormuş. Öğrendiğime göre bu akşam Deniz Kuvvetleri'nin bir uçağı gemiye gidiyormuş. Karargaha telefon edip onun kimliğini onaylamış mıyız?

—Elbette bu suretle Vietkonglu dostlarına yaramazlık ederlerse başlarına neler geleceği hakkında bilgi verir.

Malko telefonu kapatıp Çan'a döndü:

—Derhal Deniz Kuvvetleri Karargâhı'na gidin, ihtiyacınız olan şeyleri alandan satın

alırsınız. Gemiye vardikten sonra da, artık Üçüncü Dünya Savaşı'ndan başka korkunuz kalmayacaktır.

Malko acaba Vien'i de kurtarmayı başarabilecek miydi? Meslek hayatı boyunca tesadüflere inanmamıştı. Thuc'un daveti de bir anlam ifade etmiyordu Malko'ya.

Ya Dave Kolin?

*
**

Thuc'un bürosuna giden merdivenleri çıkarırken Vien kendini toparlamaya çalışıyordu. Lu ile metresini temizlemişti. Bir Vietkong baskınında ele geçirdiği bir K.45'in şarjörünü üzerlerine boşaltmış, tabancayı da oraya bırakmıştı. Ama patronunun etrafında dolanmakla büyük hata etmişti. Villaya gitmemeliydi... Tek bir umudu kalmıştı. Maskesini düşürmek. Tabii şayet Thuc Vietkong ajanı ise.

—Düşünceli bir haliniz var?

Albay onu kapıda bekliyordu. Komiseri içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı. Odada yalnızdılar. Sigara ikram etti, Vien almadı. Acaba Thuc ne kadarını biliyordu?

—Aldığım bilgilere göre Vietkonglular Şalon'daki bir evde buluşacaklarmış. Adamlarınızla önceden o eve gidip pusu kuracaksınız.

Albayın yüzünden bir şey okuyabilmek imkânsızdı.

—Tam olarak adres nedir?

—Sizi oraya adamlarımdan biri götürecektir. Daha sonra çevik kuvvetlerle bölgeyi çembere alacağım. (Komiserin elini sıktı.) İyi şanslar, dikkatli olun.

Vien bir tuzağa sürüklendiğini biliyordu

ama itiraz edecek durumda değildi. Albayın gözleri örümceğin sineğe bakışını andırıyordu.

Bürosundan çıkmadan önce silahını kontrol eden Vien, cebine üç şarjör attı. Uç adam arabada kendisini bekliyordu. Celladın hangisi olabileceğini kendi kendine sordu.

**

Zansky, Thuc ve bir muhafızı, hep beraber Malko ile yüksek bir terastaydılar. Aşağıdaki bir evi işaret eden albay:

—İnleri burası, dedi. Çevreyi boşalttırdım. Amerikan-Vietnam işbirliğinden güzel bir örnek izleyeceğiz. ABD helikopterleri sayesinde adamlarım boş yere telef olmayacaklar.

Zansky boşa adam harcamanın ancak Vietkonglulara mahsus bir budalalık olduğunu düşünüyordu. Albaya sordu:

—Kaç kişiler?

—Yarım düzine kadarlar. Buraya kadar komiser Vien tarafından takip edilip sıkıştırıldılar. Vien harika bir polis.

Malko dikkat kesildi. Bunda bir bit yeniği vardı. Eğer her Vietkong sızmasında (ki haftada en az bir kere olurdu) CIA'nın bir numaralı adamını ve polis şefini böyle meşgul edecek olsalardı, o zaman hiçbir iş yapılamazdı. Bu iş midesini bulandırmıştı.

Albaya sordu:

—Vien şu anda nerede?

Albay nehrin kıyısını işaret etti:

—Şu taraflarda... Birkaç adamıyla hainlerin kaçış yolunu kesiyor.

Bir gürültüye başlarını kaldırdıklarında, alçaktan uçan üç helikopter gördüler. Onlara

doğru geliyorlardı. Bir füze ortalığı sarı beyaz ışığa boğdu.

—Böyle mi saldırıyorsunuz? Onları canlı istemiyor musunuz?

Malko bir terslik olduğunu anlamıştı.

Zansky hayranlıkla helikopterleri izlerken Thuc saf saf Malko'ya:

—Vietkonglulan tanımıyorsunuz, dedi. Kı-mıldayan her şeye ateş ederler. Asla teslim olmazlar.

*
**

Devriye helikopteri hedefin tam üzerine gelmişti. Burası küçük bir kulübeydi. Hiçbir ışık veya hareket görünmüyordu. Teğmen Davidson tereddüt etti.

—Kaplan 1 den krala... Burası olduğuna emin misiniz? Aşağıda hiç hareket yok!

—Saçmalama Kaplan I. Eğer Vietnam ordusu orada Vietkonglu var dediyse, vardır. Onları temizleyin ve kafa şişirmekten de vaz geçin, işareti aldınız mı?

—Okey...Okey, dedi Davidson konuşmalar kayda geçmişti artık onu bağlamazdı.

Alçaldı ve iki roket salladı. Az ilerde makinelinin ateş açmasını sağlamak için durdu. Ama hareket yoktu. Davidson, siperinden dışarı çıkan ve tabancası ile helikoptere ateş açıp göz göre göre kendini ölüme atan Vietkongluyu hayatı boyunca unutmuyacaktı.

İkinci helikopterin ağır makinelisi adamı biçti ve hemen ardından barakaya doğru dalışa geçti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

*
**

Zansky seviniyordu. Yurttaşlarının ödediği vergilerin nasıl değerlendirildiğini izlemişti. Albay elinde telsizi:

—Çevrenin temizlendiğine emin olunca, oraya hep beraber gideceğiz.

Aşağıda leopar üniformalılar karınca gibi kaynıyorlardı. Aniden Thuc'un telsizi konuştu. Adamın yüzü bir anda değişmişti. Sert bir hareketle telsizi kapatıp Zansky'ye döndü.

—Pilotlarınız bir tercüme hatası yüzünden erken saldırmış. Hainleri teslim almak için barakada bulunan birkaç adamım da Vietkonglularla birlikte havaya uçmuş.

—Allah kahretsin... Allah kahretsin...

—Yapılan hatanın, zararını ödeyeceğim.

—Madem öyle, bana Vien kadar yetenekli bir komiser bulun...

Malko yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Listedeki ikinci adam kendisiydi.

—Çok üzgünüm, gerçekten üzgünüm... Sorumlular cezalandırılacaktır!

—Size minnettar olurum, dedi Thuc. Ama artık gitmeliyim.

Selam verip merdivenlere yönelirken Zansky yüzünün ölü tarafını muncıklıyordu.

Malko sordu:

—Helikopterlere kim emir verdi?

—Genel karargâh.

—Ya onlara?

—Bu belli olmaz. Bazen Vietnam Ordusu, bazen de biz.

Amerikalıya gerçeği söylemek için kıvranıyordu. Ama Thuc tedbirini almış olmalıydı. Her şeye rağmen Kolin'i kurtarmalıydı.

XVIII. BÖLÜM

Malko Kolin'in karşısındaki sandalyeye oturunca, Amerikalı dudaklarını bile kıpırdatmadan.

—Ne var? diye sordu.

—Vien öldürüldü. Büyük bir ihtimalle antikacı ile yeğeni de.

Amerikalı elindeki çatalı, sanki bombaymışçasına masaya bıraktı. Mavi gözleri Malko'nun ötesine dikilmişti.

—Ya Çan?

—O emniyette.

—Ondan ve Vien'den başka beni bilen yok. Ama sizi izliyorlardır.

—Sizinle konuşmak zorundaydım. Savaşa devam edemeyiz. Dışardan yardım gerekiyor.

Sizi güvenlik altına almalıyım. Thuc çok güçlü.

—Hiç gerek yok, kuyruğunu kıstırdım.

Bir gün önce olanları anlatınca Malko başını salladı.

—Bu anlattıklarınız düdü... Bir tedbirsizlik yapmadınız ya?

—Hayır. Ben de sabahtan beri neden hiçbir haber dinleyemediğimi merak ediyordum. Bir arıza var sanıyordum.

—Eğer Zansky beni bu kez de ciddiye almazsa, daha üst makamlara başvuracağım.

—Yanlı ş yoldasınız. O bir gurur abidesidir. Yanıldığını asla kabul etmeyecektir.

—Başka yolu yok, dedi Malko.

Otele dönerken neredeyse bütün duvarların tozunu aldı. Hiç durmadan arkasına bakmaya devam ederek odasına girip kapıyı kilitledi. Ancak banyoyu da kontrol ettikten sonra rahat soluk alıp bir mektup yazmak için yatağına çöktü. Hiç olmazsa bir şahit kalmalıydı. Frank Thorpe'a yazdı.

**

Richard Zansky purosunu içerken Malko'nun sözlerini bitirmesini bekliyordu. Malko konuşmasını tamamlayınca başını salladı.

—Aşırı romantiksiniz.

—Vien romantik değildi.

Amerikalı önündeki dosyaya vurdu.

—Elbette romantik değildi. Bu dosyada her şey yazıyor. Thuc adamlarının içeride olmadığına emin olmadıkça ateş edilmemesini istemiş.

—Bunlar düzmece... Thuc'un düzmeceleleri.

—Beni usandırılıyorsunuz. En güvendiğim adama, ne idüğü belirsiz heriflerle tezgâh düzenliyorsunuz...

Malko'nun gözleri karardı.

—Dave Kolin bir kahramandı.

—Biliyorum, biliyorum... Ama siz kendi işinizle uğraşın. Hedefiniz Sunrise.

—Peki ya Kolin tarafından kaydedilen görüşme?

Zansky yine yüzünün ölü tarafını kaşdı.

—Thuc'tan huzurunuzda bir açıklama yapmasını isteyebilirim...

—Dalga mı geçiyorsunuz? Bir düzine bulur. Bakın bir anlaşma yapalım. Yarın onu bizzat kendi servisindekilere izletin. Yine bir şey çıkmazsa, bu işin peşini bırakacağım.

—Anlaştık. Ama bir daha başımı ağrıtırmanız sizi ilk uçakla şatonuza geri yollarım.

*
**

Arabanın çalışan motoru klima cihazını çeviriyordu. Ford'un arka koltuğunda Malko ve Zansky oturuyordu ön koltukta ise Kolin ile gizli servisten bir adam vardı.

Randevî yerinden kuş uçuşu 200 m ötedeydiler.

Thuc'un randevuya gelmeme ihtimali çok yüksekti. Ama binaya yerleştirilen vericiler sayesinde iki adamın konuşmalarından da çok şey öğrenebilirlerdi. Bir ses Malko'yu yerinden sıçrattı.

—Geliyor.

Dave Kolin camı indirdi sigarasını attı. Hiç konuşmamıştı.

Bir kapı gürültüsünü, ayak sesleri izledi. Ardından bir ses!

—Go-vap! diye seslendi.

**

Arabasını uzakta durduran Thuc adamlarını çevresine topladı.

—Dikkat çekmemek için içerdeki tehlikeli Vietkongluları yakalamaya yanz gidiyorum. Şayet silah sesleri duyarsanız ve ben gelmezsem intikamımı alın.

Bir kilometre mesafede uçuşa hazır iki helikopter beklerken adamlar binayı iyice sardılar. Thuc bir UZI makineli aldı. Mümkün olduğu kadar saklamaya çalışarak binaya yürüdü.

Kapıya vardığında tereddüt etmeden kilidi

çevirip itti. İçerinin karanlık olması işine gelmişti. Silahını göremezlerdi.

—Go-vap?

Yukarıdaki merdivenlerden iki adam indi ve Thuc'a doğru yürüdü. Go-vap'm yüzündeki gülümseme donunca, Thuc erken ateş etti. Adam göğsünden yediği mermilerle yuvarlanırken, diğeri bağırdı.

—Thuc!

Thuc aniden silahını adama çevirip tetiğe asıldı. Adam gırtlığına ve kafasına isabet eden mermilerle duvara çakıldı.

Arkadaşlarına, içinden özür dileyerek baktı. Aynı amaç uğruna çok uzun zamandır beraber mücadele ediyorlardı. Ama emirler açtı. Onun güvenliği her şeyden önemliydi. Bu, defalarca belirtilmişti. Hem bu sızma o denli başarılı ve zahmetli olmuştu ki, vazgeçilmesi mümkün değildi.

Thuc sanki gençliğini öldürmüştü. On yıl birden yaşlandığını hissetti. Kapıya çıktığında adamlarının ona doğru koştuğunu gördü.

—Albayım, yaralı değilsiniz ya?

—Hayır, ilk ben ateş ettim. Hepsi öldü. Üstlerini arayın.

**

Silah sesini ölen adamın çığı izledi.

—Bizi oyuna getirdi, dedi Malko acı acı.

—Kesin sesinizi! Siz çıldırmışsınız! Çabuk bizi farketmeden toz olalım dedi Zansky.

Malko yolda Saygon'u terketmekten başka çaresi kalmadığını düşünüyordu. Artık Zansky ona dünyada inanmazdı.

XIX. BÖLÜM

Komiser Vien öleli bir hafta olmuştu. Malko sırasını bekliyordu. Ama uygulamayı düşündüğü bir planı vardı. Kokteyl. Albayın terfi töreni şerefine veriliyordu. Albay Thuc bu tarz toplantılardan nefret ederdi. Ama bu kendisi için verilen kokteyldi, katlanmak zorundaydı.

Başkan yardımcısının evi genel karargâhın içindeydi. En küçük bir tehlikede uçağa atlayıp kaçabilirdi. Başkanın evi ise Ong-tap-tu Bulvarı'nda, mütevazi bir kaleydi.

Malko kokteyldeki ceketinin önü kapalı olan tek kişiydi. Silahını bir an bile yanından ayırmıyordu. Thuc'un etrafı hayranlarıyla çevriliyken Zansky Malko'nun kolundan tuttu.

—Eğer sizi dinleseydim, neler olurdu dersiniz? Başkan onu halkın önünde bizzat kutladı. Vietkong'un en önemli iki adamını öldürdü.

Thuc basına yaptığı açıklamada:Eski bir dost sayesinde taraf değiştirmek için ayarlanan bir randevuda, işlerin ters gittiğini ve bu yüzden onları öldürmek zorunda kaldığını, söylemişti.

Vien'in kahramanca ölümü Thuc'un terfi töreninde anılmıştı.

Malko gözlerini Thuc'tan alamıyordu. Aniden sordu:

—Albay size bir soru sorabilir miyim?

—Elbette.

—Onları neden esir almayı denemediniz?

Thuc anlayışla gülümsedi.

—En küçük bir şüphede onlar beni öldürürlerdi. İlk ben ateş ettim.

—Evi neden çembere almadınız?

—Neden insan hayatı harcaıayım? Bu benim isimdi. Polis şefi benim...

Bir parfüm kalabalığı vardı. Malko kendini toparladığında Bayan Nhu'yu kollarında buldu. Malko kadının eline öperken o general Thuc'a dönerek:

—Kocam rahatsızlığı için gelemedi. Ama sizi yürekten kutluyor, dedi.

Malko'nun kulağına fısıldadı.

—Terastayım, beni bekletme.

Kadın uzaklaşırken, Thuc parmağını Malko'ya uzattı.

—Dikkatli olun, General Nhu çok kıskançtır.

Malko cevap verecek fırsatı bulamadan, Thuc, Zansky'nin de duyabileceği bir tonda devam etti:

—Başkan yardımcısının kulağına birtakım şeyler gitmiş. Tepkisi sert olabilir.

Malko gözlüğünün gerisinden Thuc'un bakışlarını seçemiyordu.

—Teşekkürler dikkati olurum. Vietnam'da ölmeye hiç niyetim yok.

Malko'ya sanki generalin ifadesinde nefret varmış gibi geldi. Profesyonel ilişkinin dışında bir şeydi bu. Malko terasa çıktı.

—Seni görmeyeli dört gün oldu.

—Çok işim vardı.

—Seni seviyorum.

Kadın bu sözlerden sonra boynuna sarılırken Malko kurtarması gereken Kolin'i hesaba katmazsa, yalnız olduğunu düşündü. Yapayal-

nız.

**

Malko Kolin'den önce gemiye ayak bastı. Serin bir rüzgâr dev uçak gemisinin güvertesini süpürüyordu.

Çan onları saygıyla karşılarken Malko adamcağızı rahatlatmaya çalışıyordu.

—Sizin Vietnam'a girmeden ABD'ye gitmenizi sağlayabilirim.^x

Çan başını salladı.

—Ben oralarda sıkılırım. Trung-nan konuşmamışsa belki paçamı kurtarırım. Ama siz mutlaka gitmek zorundasınız. Thuc sizi sağ bırakmaz.

Malko bunu biliyordu.

—Şayet tank içinde dolaşmak zorunda kalsam bile Thuc'un foyasını meydana çıkarmadan Vietnam'dan ayrılmam. Bir fikrim var ama tek başıma gerçekleştiremem.

Malko ne düşündüğünü açıkladı.

Dave Kolin atıldı.

—Belki de bir yolu vardır... Buradaki haberleşme sistemi bağımsız mı?

—Elbette.

—Frank Thorpe ile ben eskiden paraşütle Avrupaya atlamıştık. Aramız bir zamanlar çok iyiydi... Belki de beni unutmamıştır... Eğer onunla konuşabilirsek...

—Denemeye değer, dedi Malko. Çıkıp amiralden izin alayım.

Dev uçak gemisi, Tonkin körfezinde dolanıyordu. Ama Frank Thorpe'un sesi, sanki bitişik odadaki telefonda geliyormuş gibi netti.

Thorpe, hem es:a arkadaşını, hem de Malko'yu dikkatle dinledikten sonra kararını vermek için düşünceğini belirtti.

Birkaç saat sonra tekrar aradığında sonucu bildirdi. Plan komisyonu Zansky'nin kararlarına saygı duymakla beraber Malko'nun planının yine Zansky'nin yardımıyla uygulanmasını karara bağlamıştı.

Sunrise'ı bir hafta ertelemek için gerekli olan fırsat ele geçmişti.

Frank Thorpe'un sesi kesildiğinde kabindeki üç adam kendilerini çok yalnız hissettiler.

*

**

Komiser Vien'in yerine, entellektüel havalarda biri atanmıştı. Ama Tu-anh'ı görmek zevkti.

—Nerelerdeydiniz? diye sitem etti.

—Saint-Jacques koyundaydım, diye Malko yalan söyledi.

Tu-anh bu sefer alttan aldı.

—Beni de götürebilirdiniz.

Malko biraz rahatlamaya karar verdi.

—Akşam yemeğinde buluşalım, diye teklif etti.

—Harika bir lokanta biliyorum.

Tu-anh konuşurken el çırpıyordu...

*

**

—Şimdi de Amerikalılarla mı geziyorsun? dedi komiser.

—O Amerikalı değil, diye sertçe çıkıştı Tu-anh.

Keşke Malko ile birlikte çıksaydı. Yeni komiseri çok sevimsiz buluyordu.

—Trong-tan'da yemeğe gidiyoruz. Sonra da beni eve bırakacak. Ben sizin tercümanlarınız gibi oropu değilim.

Kız ona arkasını dönüp kapıyı çarptığında, adamın eli telefona uzanmıştı bile: Bu Thuc'un direkt numarasıydı.

—Ekselans, adam Trong-tan'da küçükle yemek yiyecek.

—Mükemmel, dedi general.

**

Sağ ayağı kesik bir savaş gazisi mutfaktan içeri süzüldü. Aşçı onun içeriye girmesine bir şey demedi. Ayda üç bin Piastre ile geçinmek zorunda olan gaziler sefalet içindeydiler. Dilenmek için lokantalara girmeleri olağandı.

—Sana karidesli pilav vereyim mi?

—Hayır, sağol.

Servis penceresinden salona bakan gazi, aşçıya döndü.

Salonda bir tek beyaz vardı. Bir Vietnamlı kızla köşede oturuyorlardı. Parmağı ile onları göstererek:

—Şuradakilere servis yapıldı mı? diye sordu.

—Hayır ama...

Gazi cebinden çıkardığı naylon torbayı masanın üzerine attı.

—Bunu pilavına koyacaksın.

Aşçı pakedi açıp kokladıktan sonra inledi.

—Ama bu "Datura"!

Bu, Vietnam'ın geleneksel zehiriydi. Vietminhler Fransızlar zamanında tam on yedi lejyoneri tek seferde cehenneme yollamışlardı..

—Ama ben yapamam, diye inledi aşçı...

Adam elim kocaman ceplerinden birine daldırdı. Bir el bombası çıkarmıştı. Servis penceresine yaklaştı:

—O zaman ben yaparım.

Aşçı can havliyle adamın yolunu kesti:

—Hayır, dur.

—O halde bana yardım et.

Garson iki tabakla uzaklaşırken aşçı sordu:

—Onu neden öldürmek istiyorsun?

—Karım çocuklarını bırakarak onunla kaçtı.

Aşçı başını eğdi. Bu alışlagelmiş bir olaydı. Kendi ırkıdan utandı. Hem sonra kaybedecek bir şeyi yoktu ki...

Aşçı bütün zehiri pilava boşaltıp karıştırdı, işini bitirdikten sonra iki tabağı servis penceresine bırakıp garsonu çağırdı.

—Şunu yabancıya vereceksin. Parmağı ile soldaki tabağı işaret ediyordu.

Garson uzaklaşırken, sakat adam minnetle aşçıya döndü. Bu arada el bombasını cebine koymuştu. Koltuk değneğine yaslanarak kapıya yönelirken!

—Sağol kardeşim, dedi.

Ve gecenin karanlığında kayboldu. Gizli polise yaptığı hizmetler olmasaydı şimdiye kadar çoktan açlıktan ölmüştü. Bir süre ortadan yok olması gerekiyordu. Bir Amerikanın zehirlenmesi o kadar da önemli bir olay değildi Vietnam'da.

**

Kız masanın altından dizini Malko'ya sürterken Malko'nun aklı çok başka bir konu ile meşguldü: Thuc nereden saldıracaktı? En

küçük bir gürültü bile diken üzerinde oturan Malko'yu zıplatmaya yetiyordu.

—Müzik dinlemeye gidecek miyiz?

—Neden olmasın?

Malko hesabı ödedi, çıktılar. Kızın seçtiği taksi onları "Queen bee"ye bıraktı. Bir fırını andıran salonda Vietnamlı şarkıcılar tekdüze bir sesle, birbirinin aynı şarkılar söylüyorlardı.

Üçüncü şarkıda zehir ilk belirtilerini göstermeye başlamıştı bile. Malko soğuk terler döküyordu. Midesine kramplar girdiğinde Malko bunun bayat karideslerden olduğunu düşünüp dişini sıkıyordu. Birden ani bir sancıyla iki büklüm olunca Tu-anh irkildi.

—Hasta mısınız?

Malko ağzını açmaya boşuna çabaladı: Çenesi kilitlenmişti.

Kız çığlık atarak kalkınca, Malko da kalkmak istedi ama düştü. Sanki karnında durmadan pençelerini savuran bir kedi vardı.

Tu-anh'in tiz sesi çevredeki gürültüleri bastırıyordu.

—Hayır, sarhoş değil.

Fazla itina etmeden onu merdivenin dibine attılar.

Tu-anh bir çığlık daha attı.

—Ağzına bakın, onu zehirlediler.

Birkaç saniye sonra dişlerinin arasından ağzına bir şey soktular. Ağzını açmaya zorlamak için. Ardından iki parmak gırtlığına daldı... Midesi isyan eden Malko kustu. Karnı asit 'doluymuşçasına yanıyordu.

Kusmak onu kendine getirmişti. Biraz olsun gözlerini açabildi. Tu-anh üzerine eğilmişti.

—Beni otele götürüp doktor çağırın, diye

rica etti.

*

**

Malko kendine geldiğinde kız yatağına ilişmişti. Beyaz saçlı bir Vietnamlı nabzını ölçüyordu. Doktor olmalıydı. Zayıf bir sesle:

—Ne oldu bana? diye sordu.

—Şansınız varmış, dedi Vietnamlı.

—Neden?

Doktor omuz silkti.

—Çünkü "Datura" öldürücüdür, insan acıdan tırnaklarını duvarda parçalar. Eğer kusmasaydınız ölmüştünüz...

—Babam doktordur, oradan aklıma geldi, dedi Tu-anh.

Adam devam etti.

—Şayet doz çok kuvvetli ise ve kişi kusmayı başarabilir se kurtulur.

Çantasını kapatıp elini Malko'ya uzattı.

—Yarın sabah sizi tekrar görmeye geleceğim.

Adam çıkar çıkmaz Malko Tu-anh'a sordu.

—Tabancam nerede?

—Orada, çekmede.

—Onu bana verin.

XX. BOLUM

Parmaklarının arasında Frank Thorpe'un teleksini evirip çeviren Zansky hırsından kuduruyordu. Malko'nun "Datura"ya yenilmemesine üzüliyordu.

Ağzı hâlâ zehir gibi olan Malko'nun pes etmeye hiyeti yoktu.

—Thorpe'un emirlerine uyacak mısınız yoksa kabul etmediğinizi bildireyim mi?

—Cehenneme kadar yolunuz var!..

—Bu bir cevap değil.

—Tamam tamam yapacağım. Ve sonra sizi bu ülkeden tekmeyle kovacağım.

—Bayan Nhu size kırılabilir.

Malko alaylı bakışlarla CIA'nın bir numaralı adamını süzüyordu.

—Siz çıldırmışsınız. Thuc, Go-vap'ı bile öldürdü. Vietkong'dan yana olması imkânsız bir şey. Kimse bu kadar ödün veremez.

—iyi ya onu neden öldürdü? O bize canlı lazımdı.

—Bunu düşünmedim değil. Beni aptal mı sandınız? Sebebi çok basit: Thuc arkadaşını işkence yapılmasını engellemek için öldürdü. Ne de olsa eski arkadaşydı.

—Ona çok güzel duygular ithaf ediyorsunuz. Her şeye rağmen beni öldürmek istiyor. Çünkü onun hain olduğuna yalnız ben inanıyorum. Eğer beni yok edebilirse, o zaman Kuzeyin el altından yönettiği bir Güney Vietnam yaratacak.

—Thuc'un ikili oynayan ilk ajan olduğuna inanmıyorum. Böylesi hep vardır. Ödünlere gelince, bu bizim anlayamadığımız ama var olan Asya mantığı...

—Gelelim benim planıma: Thuc 'CIC' uçağında hosteslik yapan Mireille aracılığıyla haber gönderiyor. Thuc'a gönderebileceği gerçek bir haber sağlayacaksınız. Sonra gelişmeleri izleyeceğiz. Bugün çarşamba, uçak cumartesi kalkıyor. Thuc'u ne zaman göreceksiniz?

—Yarın akşam yemeğinde beraber olacağız.

—Bu iş için en uygun kişi sizsiniz. Thuc sizin ona olan güveninizi biliyor.

Zansky tereddüt ediyordu.

—Eğer bu deneme olumsuz sonuç verirse, yemin ederim bu işin peşini bırakıp sizden özür dileyeceğim.

—Anlaştık. Ama Sunrise pazartesi başlayacak. General Duong-ngoc-thao'yu deltanadan Saygon'a getirttik. Artık geri çekilemeyiz.

—Tamam ama Thuc'a vereceğiniz bilgi onu derhal harekete geçirecek kadar önemli olmalı..

—Bana işimi öğretmeyin, dedi Zansky.

Malko ayağa kalktığı anda gözlerini Amerika'ya dikti.

—Eğer bu görüşme hakkında Thuc'a bir şey çıtlattırsanız bunu ergeç öğrenirim. Vietnam'a yerleşmem gerekse bile.

**

Elçilikten ayrıldıktan sonra bir çiçekçiye uğrayan Malko dev bir buket yaptırdı. Tu-a'nın en azından bunu hak etmişti.

General Thuc'un adamlarının bütün gayret-

lerine rağmen ahçı bulunamamıştı. Yer yarılmış adam içine girmişti.

**

Daha odasına geleli beş dakika bile olmamıştı ki telefon çaldı. Çan heyecandan doğru dürüst konuşamıyordu.

—Hemen aşağı gelin.

Vietnamlı buradaki masaların birinde yalnız başına oturuyordu. Malko da karşısına geçti. Çan masanın üzerine doğru eğilerek:

—Sütunun yanında yalnız oturan adama bakın, dedi.

Malko işaret ettiği yerde genç bir Vietnamlı gördü. Adamın çene kaslarının gerginliğini Malko oturduğu yerden farkedebiliyordu. Çan ipnotize olmuş gibi gözünü ondan ayıramıyordu.

—Bu Xi... "Vietkong Cellatları"nın şefi.

—Nereden biliyorsunuz?

—Vietnam'da yirmi yıl boşuna yaşamadım ben. Bu herifler kimden emir aldıklarını bilmezler. Ama emredilince öz analarını bile öldürürler, ölmeleri gerekse bile bu onları durduramaz.

Malko silahını kontrol etti. Bu onu ilk öldürmek isteyişleri değildi. Ama Çan'ın korkusunun boşuna olmadığını hissetti.

—Ya onu hemen tutuklattırırsam?

Çan'ın yüzünde melankolik bir gülümseme belirdi.

—Kesinlikle silahsızdır. Bütün belgelerinin de düzenli olduğuna bahse girerim.

O sırada katil sakın bir şekilde kalkıp kapıya yönelmişti.

—Lütfen buralardan gidin.

Malko başını salladı. Belki aptalcaydı, ama Malko çekilmeyi sevmezdi. Bu bir prensip meselesiydi. Hayatının tehlikede olması bir şeyi değiştirmezdi.

—Beni ne zaman öldürmeye kalkışacakları hakkında bir fikriniz var mı?

—Belki bir hafta ya da bir ay. Yani başaracaklarına emin oldukları anda.

Malko biraz zorlayarak da olsa gülümsedi.

—Yani ben sizin hesabınıza göre ölmüşüm..

Çan'ın sesi kesindi.

—Şayet Saygon'da kalırsanız evet. Onlara karşı kimse duramadı. Fransız Emniyet Şefi Bazin'i de onlar öldürmüştü. Sabahın birinde..

—Madem öyle sizi Cave'da cenaze yemeğine çağırıyorum. Şampanya ile kutlarız.

Çan az daha keçi sakalını yutuyordu.

—Böyle şeylerle şaka olmaz, uğursuzluk getirir.

Celladın ortaya çıkışı sanılanın aksine moralini yükseltmişti. Demek Thuc için tehlikeliydi... Hayatta kalmak onun harcıydı. Kendini harcatmaya hiç niyeti yoktu.

*

**

Masada bir sandalye boş kalmıştı, Çan gelmemişti. Kolin'in yanında nefis bir melez oturuyordu. Geldiklerinden beri gözlerini Malko'dan alamamıştı. Bugün Tu-anh'ın maksi günüydü. Üzerindeki sarong ayaklarını bile kapatıyordu. Malko şef garsona seslendi.

—Bir şişe Moet Chandon daha.

Tet baskınından bu yana, böyle bir müşteri görülmemişti Malko Fransız ve Çin mutfakları

karışımı harika bir sofraya hazırlamıştı.

Ve beraberinde Moët Chandon 1964.

Tu-anh hayatında hiç bu kadar içmemişti. Parmağını şampanya bardağına daldırması köpüklerle oynuyordu. Malko yeminliydi, Moët bitmedikçe kalkmayacaktı.

Servis, büyük düğünler için saklanan Hue porseleninden tabaklarda yapılıyordu. Malko bütün ışıkları söndürmüş, mum ışığında yiyorlardı. Malko'nun sağında oturan Bayan Nhu'nun göğüsleri geceye renk katıyordu. Helen kadehini kaldırarak:

—Bize! dedi.

. Kıskanç Tu-anh, Malko'yu çimdikledi. Malko son şampanya şişesini de açtı. Kolin, Çan'ın söylediklerini onaylamıştı. Cellatlar hiç ıskalamazdı...

Malko'dan ayrılmaya razı olmayan Helen, geceyi villada sürdürmeyi önerdi. General Dallat'a gitmişti. Malko patronun soluşunu kesen bir de bahşiş bıraktıktan sonra önde Kolin olduğu halde çıktılar. Amerikalının kemerindeki 45'lik Colt'ufarkeden Malko.onun değerli bir yol arkadaşı olduğunu bir kez daha kabul etti.

Ama yollar bomboştu. Bir kedi bile yoktu. Kolin'in eski Simca'sına tıkiştılar, iki dişinin arasında kalan Malko ne yapacağını kendi kendine sorarken, Helen kulağına fısıldadı:

—Küçüğü başka zaman halledersin. Seni görmeyeli bir hafta oldu.

Helen'in evinin çevresi de boştu. Cellatlar henüz hazır değillerdi.

*

Malko uyandığında berbat bir haldeydi. Afyon, Datura ve şampanyanın arkasından seks kitaplarına geçecek bir geceden sonra, bu kadarı normal diye düşündü.

Malko kahvaltısını bitirmişti ki Çan geldi.

—Beni bağışlayın... Gelemezdim...

Malko ayağa kalktı.

—Harika bir gece kaçırdınız. Ben Deniz Kuvvetleri Karargâhına gidiyorum. Benimle gelir misiniz?

Çan bir an tereddüt ettikten sonra o da kalktı.

Dışarı çıktıklarında Çan gözleriyle çevreyi kontrol ediyordu. Birden sanki kıracaktı gibi aniden Malko'nun koluna asıldı:

—Buradalar!

Continental'in önünde iki kişinin bindiği bir motosiklet durdu. Arkadaki elinde bir Colt'la Malko'ya doğru koşmaya başladı. Bir yandan da ateş ediyordu. Malko kendini yere attığı sırada arkasındaki taşların Colt mermileriyle dağıldığını duydu.

Tekrar ayağa kalktığında, saldırgan park etmiş bir 403'ün ardına sığındı. Yerde yatan Çan'ın çığlığına döndü...

—Dikkat!

Tu-do Caddesi'nden kendine doğru iki tip koşarken Malko Dölce Vita'dan elinde bir paketle çıkan adamı farketti.

Malko tetiğe bastı, bir çığlık duydu. Adam yere düşerken elindeki paket açıldı, içinde eski bir Thomson makineli vardı. Bu mesafeden Thomsonun mermileri insanı ikiye biçerdi. Malko deli gibi tetiğe asıldı. Adamın öldüğüne kani olduktan sonra dönüp ilk saldırganı bir

kurşun sikti. Ama silahı boşalmıştı. Malko hemen yeni bir şarjör taktı.

Korunganların gerisinde yaklaşmaya çalışan iki katile göz kararıyla bir mermi yolladı. Malko'nun gözü sanki her yerdeydi. Kaldırımın kenarında iki büklüm olmuş, kımıldayan her şeye ateş ediyordu. Arkasında insanlar dehşet içinde kaçıyorlardı.

Aniden gözüne bardan çıkan Xi ilişti. Asıl katil buydu, diğerleri sadece onu korumak için buradaydılar.

Çan hemen yanı başında adeta asfalta yapışmıştı. Malko tereddüt etti. Dört düşmanı da aynı mesafedeydiler. Aniden kaldırımın köşesinde Kolin'in uzun boyu belirdi. Her iki elinde de birer 38'lik Magnum vardı. Malko ile sözleştikleri gibi Gazeteciler Lokali'nde beklemişti.

Simca'nın gerisindeki katilden boğuk bir çığlık koptu. Malko'ya doğru ilerlemekte olan iki katil dönüp ateş ettilerse de çok geç kalmışlardı. Birinin mermisi yere sinmiş bir kızı öldürürken diğerininki, Cam-tavkuyumcusunun vitrinini patlatmıştı.

Dave Kolin hafifçe ayrık bacaklarının üzerinde vücudunu dengelemiş durmadan ateş ediyordu? iki katil ayakta sallandılar ve beraberce düştüler.

Ama katillerden biri can çekişirken K.54'ünün tetiğini bırakmamıştı. Bir mermi Malko'nun ayakkabısının sol tekini parçaladı.

Dave Kolin silahını doldurmak için sipere yattı. Malko ateş etmeye devam ediyordu. Çatışma başlayalı daha bir dakika bile olmamıştı ama Malko'ya sonsuzluk kadar uzun

geliyordu. Dave Kolin, kaldırımı koşarak geçtikten sonra Simca'nın arkasındaki yaralı katile bir metre kala tabancalarını konuşturmaya başladı. Katil yere yığılırken, Kolin omuzuna yediği bir mermiyle geriye savruldu. Xi ona ateş etmişti.

Meclis binasının önündeki asker oraya doğru koşarken, bir inzibat cipinin lastik sesi duyuldu. Uç asker ellerinde M.16'lan ile asfalta atladılar.

Caravelle Oteli'nden, elinde dev bir tabanca olan bir Amerikalı çıktı. Her taraftan siren sesleri geliyordu.

Malko gözlerini kaldırdığında Xi iki metre ötesindeydi. Malko çocuk yüzlü Xi'nin silahının namlusunu gördüğü anda kendi silahını kaldırdı. Xi'nin Colt'u patlamıştı.

Malko'ya sanki beyninde bir şimşek çakmış gibi geldi. Xi'nin kurşunu bir tutam saçla beraber bir miktar da deri götürmüştü. Nişan almadan iki ej ateş edip tekrar yuvarlandı. Kurşunlardan biri Xi'nin çenesini dağıtmıştı. Xi, ateş edebilmek için Colt'unu iki eliyle nişanladı ama kurşun Malko'nun bir metre ötesine saplandı. Malko tekrar tetiğe bastı. Bu kez omzundan vurmuştu. Xi silahını bıraktı, cebinden bir el bombası çıkardı. Halkasını kopardıktan sonra ayağa kalktı.

El bombası ile düşmanın üstüne atlamak yapılacak son hareketti ve asla affetmezdi. Xi öldürmek için şartlanmıştı, yaşaması ikinci planda kalıyordu.

Birden sanki Xi kanatlanmış gibi geldi Malko'ya. Cesedi makineli tüfekli adamının yanına düşerken, inzibat cipine yerleştirilmiş

50'lik makinelinin başındaki er hâlâ dev gibi mermilerle Xi'nin çevresindeki asfalttan parçalar koparıyordu.

Ardından Xi'nin cesedinin altında kalmış olan el bombası Xi'yi ikiye biçti. Havalanan vücut parçalar halinde yere döküldü.

Bu arada Continental'in balkonundan olayı izleyen Hintli barış görevlisinin burnuna Xi'nin bağırsakları takıldı.

Malko sersemlemiş bir halde ayağa kalktı. Başından akan kan gözlerine bulaşıyor, görmesini engelliyordu. Elinin tersi ile kanı silmeye çalışarak Kolin'in yanına gitti. Kocaman bir kan gölü içinde yatan Amerikalının kalbini dinleyen Malko onun yaşadığını anladı.

Polisler, askerler kamyonlarla geliyorlardı. Havaya ateş eden askerler kalabalığı dağıtmaya çalışıyorlardı. Malko'yu tuttular, iki sağlık görevlisi de Kolin'i kaldırıp sedyeye koydu.

**

Third Field Hastanesi'nin hemşireleri Malko'nun başındaki yarayı sardılar.

Richard Zansky odaya girdi. Heyecanlı görünüyordu.

—Ne oldu?

—Beni bir kez daha öldürmeyi denediler.

Hikâyeyi Zansky'ye özetledi.

—Bu kez kıskanç bir koca değildi... Veya benim gerçek bir Don Juan olduğumu kabul etmek zorundasınız... Bir kerede beş tane...

Zansky terslenmedi. Malko ilk kez adamın içine bir şüphe düştüğünü anladı.

—Beceremedikleri için seviniyorum.

Malko onun samimi olduğunu hissetti.

XXI. BOLÜM

Uzun ve geniş Limousine kendine trafikte yol açmaya çalışırken Malko'da kalabalığa karışmış yeni katiller arıyordu. Gene de eskisinden daha güvenli hissediyordu kendini. Thuc komandolarının başarısızlığa uğrayacağını tahmin etmiş olamazdı. Bu yeni bir tuzak için birkaç güne daha ihtiyacı olacağı anlamına gelirdi. Sunrise'a üç gün kalmıştı.

Gazeteler bir Vietkong saldırısını başlık yapmışlardı. Ama ne Malko'nun, ne de Kolin'in adı geçmiyordu. Graal Askeri Hastanesi'nde kendini toplamaya çalışan Kolin'in başında CIA'nın tepeden tırnağa silahlı iki adamı gece gündüz nöbet tutuyordu. Çan iki yüz kilometre ötedeki Vinh-long'a, bir doktor arkadaşının evine gitmişti. Güvencenin bedeli..

Zansky Malko'yu otelden aldığından beri tek kelime etmemişti.

—Eee? diye söylendi Malko.

—Thuc'u gördüm Ona göre Vietkongluların size saldırmasının nedeni General Nhu'nun karısının aşığı olmanız. Nhu'nun karısının sözünden çıkmadığı bilinir. Kadın da sizin aşığınız olduğuna göre, generali kendi tarafınıza kaydırduğunuzdan kuşkulanan Vietkonglular sizi öldürmeye kalktılar..

—Thuc'a göre dediniz. Siz farklı mı düşünüyorsunuz yoksa?

Amerikalı sigarasını sinirle kül tablasına bastı.

—Size yapılan saldırıları anlamıyorum... gerçekten. Aynı zamanda bana yaptırdığınız plandan da hoşlanmıyorum.

—Ona ne söylediniz?

—Birliklerimizin çarşamba günü Kamboçya'ya saldıracaklarını ve bu saldırının hangi noktadan yapılacağını açıkladım. Eğer bir Vietkong ajanı ise bu haberi anında öbür tarafa ucurması lazım.

Malko hayranlıkla Zansky'yi süzdü.

—Ben bu kadar önemli bir bilgi vermenizi beklemezdim.

Zansky'nin yüzünün yarısı gülümsedi.

—Giriş için birden fazla saldırı noktası var, tıpkı İngilizlerin 1944 çıkarması gibi.

—Thuc'un haberi ucurduğunu nasıl anlayacağız?

—Keşif uçakları sayesinde. Elimizde Vietkong birliklerinin şu anki yerleşimlerinin detaylı plânları var. Başka birinden bu bilgiyi edinmeleri olanaksız çünkü saldırı noktasını ben uydurdum. Yapılacak tek şey düşman birliklerinin bu noktaya doğru hareketlerini izlemek.

Araba General Nhu'nun villasının önünde durdu.

—Dikkatli olun, Sunrise'ın pazartesi yapılacağını aklınızdan çıkarmayın.

*

**

Malko Continental'in bahçesinde yakı kokularının arasında oturuyordu. Tan ağardığından beri gelmeye devam eden personelin her biri bir yakı çubuğu getirip bahçenin bir köşesinde yakıyordu. "Gezen Ruhlar" bayra-

mı başlamıştı. Önündeki kahvaltısına elini sürmemişti. Yüzü sıkıntıdan kasılmıştı. Aç değildi ve bütün gece uyumamıştı. Zansky telefon açmış ve verilen noktadan hareket olmadığını belirtmişti.

General Thuc hain değildi.

Birkaç saat içinde biri daha "Gezen Ruhlara" katılacaktı: Başkan. Nhu'nun paravanlığında yeni patron Thuc olacaktı.

CIC*'in uçağı cuma günü Saygon'dan kalkar Vientiane ve Laos'ta yapılan iki ikmalden sonra cumartesi sabahı Hanoi'ya varırdı. Vietkong Gizli Servisi'nin bünyesinde henüz hafta sonu tatili anlayışı benimsenmemişti. *

Ya Thuc tuzağı tahmin etmişti ya da bulunduğu mevki sayesinde çıkarmanın yapılacağı doğru noktayı öğrenmişti. Çünkü ABD'nin Kamboçya'ya gireceği biliniyordu. Malko bu iki ihtimale de değer vermiyordu.

Malko hiç bu kadar başarısızlığa uğradığını hatırlamıyordu. Thuc'un daha güçlü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tıpkı melezin dediği gibi.

Malko kalktı, yakı kokusu uykusunu getiriyordu. Daha General Nhu'nun evine gitmesi gerekiyordu. Son anda generalin karar değiştirmemesi için orada bulunmak zorundaydı. Zansky şefiydi ve Malko'nun emirlere uymaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Helen nihayet dilediği gibi yaşayabilirdi...

Bir saat sonra General Thuc ve Başkan, batı cephesine bir teftiş yapmak için helikoptere

Uluslararası kontrol komisyonu

bineceklerdi. Başkan orada öldürülecekti.

Bir hafta sonra ABD yeni hükümeti resmen tanıyacaktı.

Bu kokmuş mekanizmanın içindeki tek kum tanesi "Soylu Altesleri" Prens Malko idi.

Malko acı doluydu. Vien ve diğerleri boş yere ölmüşlerdi. Lobide, CİC'in bir Hintli temsilcisine çarptı. Elindeki valiziyle adam çok sinirli görünüyordu. Malko otelden çıktı. Bir taksi çağıracaktı ki aklına müthiş bir fikir geldi.

Önüne çıkana aldırmadan koşarak lobiye geçti. Asansörün meşgul olması onu engellemedi. Merdivenleri üçer üçer çıkarak kendisinin-kinen iki oda ötede kalan Hintlinin kapısına saldırdı.

Adam ateş püskürerek kapıyı açtı.

—Ne istiyorsunuz?

—Basit bir bilgi: Nereden geliyorsunuz?

Hintli kapıyı kapamaya yeltenince Malko en kibar gülüşüyle ısrar etti.

—Hanoi'dan geliyorum. Bilmek istediğiniz bu muydu?

—Ama ben CIC uçağının cumartesi döndünü sanıyordum. Oysa bugün pazartesi.

—Evet öyleydi ama uçak arıza yapınca Vientiane'de geceleme zorunda kaldık. Bizi mikrop dolu barakalarda yatırdılar.

Malko kalbinin duracağını sandı.

—Yani Hanoi'ya ancak dün gece mi varabildiniz?

—öyle. Size ne bundan?

Malko merdivenleri tutmuştu bile.

Geçen bir taksiye atladı. Vietkong haberi almışsa ancak dün gece yığınak yapmaya

başlamış olabilirdi, daha önce değil. Zansky'yi mutlaka durdurmalıydı.

**

—Bay Zansky, Tan-son-nhut'a gitti. Onunla bağlantı kurmamız olanaksız. Orada Başkan'la birlikte iki gün kalacak.

Zansky'nin Amerikalı sekreteri Malko'yu merakla süzüyordu. Malko Hava Kuvvetleri'nden gerekli yardımı göremezdi. Ne de olsa basit bir CIA ajanıydı.

Birden aklına 7. Filo'nun amirali geldi.

—Teşekkürler, Zansky'nin yanına gidiyorum.

*

**

Bir taksi bulana kadar deli gibi koştu. Taksiye bindiğinde ter içinde kalmıştı.

Deniz Kuvvetleri Genel Karargâhı 'nin nöbetçileri Malko'yu ancak görebilmişlerdiki Malko Teğmen MacDonnel'in odasına daldı.

—Derha Amiralle görüşmeliyim. Bu mümkün mü?

Subay güldü.

—Her şey mümkündür. Ondan ne istiyorsunuz?

—Bunu size söyleyemem. Ve hiçbir resmi yetkim yok. Ama onunla hemen ve mutlaka görüşmeliyim.

—On dakika sonra uçak gemisiyle olağan bir görüşme yapılacak. İstedığınızı bildireceğim. Beklerken bir kahve için.

Malko bu teklifi geri çevirmedi.

**

—Üç saat içinde cevabınızı alacaksınız. Aynı kanalla. Elçilik Özel Danışmanı da uyarılacak.

Malko sevinçten ne diyeceğini bilemedi... Bu onun tek şansıydı.

—Sağolun amiral. Eğer haklıysam bir felaketi önlemiş olacağız.

Amiral cevap vermeden kapadı.

Malko onu ikna edebilmek için her şeyi anlatmıştı.

**

Saatte bin beş yüz kilometre hız yapan altı uçak, güney Kamboçya sınırına doğru havalandı. Yarım saatten az bir zamanda oraya varacak on dakikada fotoğraf çekecek ve sonra yarım saat içinde 38'inci paralelin az üstündeki uçak gemisine döneceklerdi.

*
**

Malko elçilik kartını en az altı kere göstermek zorunda kaldı. Hayatında hiç bu denli korunan ikinci bir yer görmemişti.

Keşif uçakları kalkalı bir saatten fazla olmuştu. Sunrise onlar dönmeden başlatılmıydı. Malko'nun şoförü bir kez daha durdu, yol gene kapatılmıştı. Malko arabadan atladı. Nöbetçi subaya doğru yürüdü ve elçilik kartını adamın burnuna dayadı.

—Resmi konvoya katılacağım.

Vietnamlı başını salladı.

—İmkânsız. Bugün Amerikalılar için bile özel bir kart lazım.

Adam fırsattan istifade Amerikalı sandığı Malko ile oynuyordu. Malko, Thuc ve

Zansky'nin içinde oldukları binayı görebiliyordu.

—Yüksek rütbeli bir Amerikalı subaya bir mesaj iletmeliyim, çok acil. isterseniz benimle gelin, ben gidiyorum.

Subay elini silahının üstüne koydu. Buz gibi bir sesle:

—Barajı geçmek isteyen olursa ateş açmak için emir aldık dedi.

Bu kadarı artık fazlaydı. Malko subayı itti, barajı aştı. Tekrar subaya döndü:

—O halde beni sırtımdan vurun.

Vietnamca bir bağırış duydu.

—Ateş edeyim mi yüzbaşım?

Malko az kalsın koşacaktı. Döndü bütün Vietnamcasıyla:

—Henüz Amerikalılarla savaşmıyorsunuz, dedi.

Yirmi metre sonra rahat bir nefes aldı.

Bu kez karşısına tahta suratlı bir denizci çavuş çıkmıştı.

—Bay Zansky'ye Prens Malko'nun kendisiyle görüşmek istediğini bildirin.

Sakince bekledi. Uç dakika sonra Zansky karşısındaydı.

Her tarafta çeşitli rütbelerde Vietnamlı subay kaynıyordu.

—Neler oluyor? Nhu mu?

—Hayır ama küçük kutlamayı biraz ertelemek lazım.

Malko birkaç cümleyle Hanoi uçağının gecikmesini anlattı.

Zansky onu inanmaz gözlerle izlerken Malko sözünü bitirdi.

—Sizi telefona silah zoruyla da olsa

götürmek zorundayım. Amiral genel karargâhtan onunla yapacağınız görüşmeyi bekliyor.

Amerikalının gözleri öylesine parlıyordu ki Malko kendi kendine hangisinin camdan yapılma olduğunu sordu.

—İmkânsız on dakika içinde hareket ediyoruz.

—Beni dinleyin. Eğer söylediklerimi yaparsanız, herkesin içinde General Thuc'un hain olduğunu sizinde onu koruduğunuzu söyleyeceğim. Bunun doğruluk ihtimali yüzde elli. Böyle bir durumda, ömrümüzün geri kalanını kazıp içine gireceğiniz bir kuyuda geçirmek zorunda kalacaksınız.

Zansky ir kildi.

—Sizi tutuklatacağım.

Amerikalının çelikten sınırları vardı. Malko'yu yakaladığı gibi kolundan sürükleyerek çıkışa doğru yöneldi. Malko onu ikna edemeyeceğini anladı.

Sakin bir sesle:

—Eğer karısı vazgeçerse, sizce General Nhu da vazgeçer mi?

Zansky ıslık gibi bir küfür savurdu. Eğer elinden gelseydi Malko'yu o an öldürürdü, ama General Nhu olmadan hiçbir şey neticelenmezdi.

—Sizden sadece, amiralden cevap alana kadar erteleme istiyorum.

, Zansky'nin cevap verecek fırsatı olmadı.

—Ne güzel sürpriz! Sizin de partiye katılacağınızı bilmiyordum.

General Thuc üniformasının içinde harika görünüyordu. Zansky sınırdan kudurmasına rağmen Malko'yu bırakmak zorunda kaldı.

Malko kibarca generali selamladı.

—Sizi gördüğüme çok sevindim general. Ben sadece Bay Zansky'ye bir mesaj getirmiştım.

—Elçinin çok önemli bir haberini almak için yarım saatliğine kente inmek zorundayım. Döner dönmez hareket ederiz.

Malko'yu dışarıya çekti. Generalin duyamayacağı bir mesafede.

—Size bunu ödeteceğim... diye homurdandı.

*

**

Teğmen MacDonnel, Malko ve Zansky'nin girişiyile birlikte irkildi.

—Beş dakikadır amiralle bağlantı halindeyiz. Zamanında yetiştiniz.

Aletlerle dolu bir odaya girdiler. Teğmen kulaklığı Malko'ya uzattı, o da Zansky'ye.

Amerikalı başlığı taktı ve mikrofona seslendi.

—Ben Richard Zansky, Saygon elçilik genel danışmanı.

Herkes bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Malko gözlerini Zansky'den ayırmıyordu.

Bitmek bilmeyen birkaç dakika sonra Zansky kulaklığı Malko'ya uzattı.

—Sizinle konuşmak istiyorum.

—Size ne dedi?

—Haklı olduğunuzu.

Zansky'nin ses tonu kayıtsızdı.

XXII. BÖLÜM

Havaalanında sivil trafik tamamiyle durdurulmuştu. Askeri helikopterdekiler riske atılmıyordu.

Malko ve Zansky alana girdiler. Zansky General Thuc'un yanına gitti.

—Gecikme için özür dilerim, artık gidebiliriz.

Thuc sigarasını söndürdü.

—Bırakalım önce Başkan gitsin, biz sonra gideriz.

Alanda sadece iki helikopter kalmıştı.

—Gidelim dedi Zansky.

Thuc helikopterin yanına geldiklerinde geçemesi için Zansky'ye yol verirken birden helikopterin üzerindeki yazıyı görünce çok şaşırdı. Zansky'ye:

—Siz...Siz helikopterleri karıştırdınız. Bu Başkan'ın helikopteri, dedi.

Zansky sesini duyurabilmek için Thuc'un kulağına bağırdı.

—Hayır, sizinki.

Thuc tekrar yazıya baktı. Bu sefer sesi farklıydı.

—Bu Başkan'ınki bizimki değil.

Zansky buz gibi bir sesle, kelimelerin üstüne basa basa:

—Bizimki... değil... Sizinki, dedi,

Thuc iyice irkildi. Karnına 38'lik bir Cobra dayanmıştı.

—Zorluk çıkarmadan binin. Pilota güvene-

bilirsiniz, adamlarınızdan biri.

Thuc hayretle geriye doğru çekildi, ama Malko'nun silahı onu engelledi.

—Sizi bir sürü dertten kurtarıyoruz. Haydi binin General Thuc.

—Ama anlamıyorum. Bütün bunlar ne demek

Zansky adamının kulağına gürledi.

—Her şeyi biliyorum. Yoksa Divanı Harp de yargılanmayı mı tercih edersiniz?

General Thuc sustu. Yüzü sanki eriyordu. Bir helikoptere bir de Zânsky'ye baktı. Sonra sanki kafasındaki bir soruya cevap verir gibi başını salladı.

—Sanırım haklısınız. Size teşekkür ederim Bay Zansky.

Helikopterin merdivenine bir adım atmıştı ki Zansky omzunu tuttu.

—Size yeni bir şans tanıdığımı sanmayın general, bakın...

Uç tane jet yakın düzende üstlerinden geçiyordu.

—Sonuna kadar sizi izleyecekler. Sakın hayale kapılmayın!

General kederle gülümsedi.

Ben asla hayal kurmam.

Sonra çevik adımlarla merdiveni çıktı. Helikopter yükselirken Malko Zans-

ky'e:: Cesur adam dedi.

Malko ile Zansky son helikoptere bindikler inde Thuc'un ki gökyüzünde bir nokta gibi görünüyordu.

—Neden onu tutuklatmadınız? Bildiği pek çok şey vardır. Vietnamlılar onu konuştururlar-

di.

Zansky'nin ölü yanağı kızardı.

—O zaman ben ne duruma düşerdim. Bir yıldan beri Washington'a yolladığım raporlarda, onun bulabildiğim en güvenilir Vietnamlı olduğunu yazıyordum.

Az sonra B-52 bombaları ile köstebek yuvalarına dönmüş çeltiklerin üstünden güneye doğru uçtular.

**

iki savaş helikopteri eşliğinde Vietkongluların gizlendikleri sık tropikal ormanların üzerinden uçuyorlardı. Malko ve Zansky tek kelime bile etmemişlerdi. Zaten konuşmak için kulaklık kullanmak zorundaydılar.

Askeri konvoy herhangi bir saldırıya karşı dağınık düzen uçuyordu. Malko pilotun, Zansky'nin omzuna vurup kulaklığını takmasını işaret edince Malko da kendisininkini taktı.

—Yanki. Delta Bir... Yanki. Delta Bir...Pozisyonunuzu bildirin.

Malko boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu General Thuc'un helikopterinin şifre adıydı.

Daha yakından başka bir ses duyuldu.

—Burası Yanki Delta Uç... Yanki Delta-Bir bilinmeyen bir nedenden dolayı infilak etti.. -Şu anda düştüğü yerin üzerindeyiz.

—Yanki Delta Uç... Pozisyonunuzu bildirin ve oradan ayrılmayın... Size bir Jolly Green Giant gönderiyoruz. Tamam.

Ses kesilince Zansky kulaklığının fişini çekip Malko'ya bağırdı:

—Akrep kendi kendini soktu.